

Viziă Staru

Martie | Nr. 2 | 2016

Seria VI

Revista Colegiului Național „Spiru Haret”, București

FONDATĂ ÎN 1923

ISSN 2065-4308

din cuprins...

- Efigie de licean (I): NICOLAE STEINHARDT p. 3
- Amintiri din liceu: 1953-1960 p. 13
- Interviu: OLIVIU CRĂZNIC p. 18
- De vorbă cu autorul romanului *Crimă la Torino*, STELIAN ȚURLEA p. 22
- TOP 5 cărți - recomandări ale spiriștilor p. 24
- Jurnal de călătorie (II) p. 26
- O lună la Universitatea din OXFORD p. 28
- Hai-hui prin TAIWAN p. 31
- *Vlăstarul sportiv*: ALIN SAVU p. 35
- Proiect CIVITAS p. 40
- SPIRU DEBATE CLUB p. 44
- „De ce este România altfel?” p. 48
- „Vlăstarii” merituosi p. 50
- Pauză de lectură p. 53
- Cronică dramatică: *Dumnezeu se îmbracă de la second-hand* p. 79
- Muzică: interviu cu trupa Fawkes' p. 82
- IT&Gaming p. 84
- Horoscop p. 88
- Știați că... p. 90

Coordonator: prof. Alexandru Constantinescu

Redactor-șef: prof. Corina Buzoianu

Informații despre activitățile din școală:

prof. Petronia Dumitrescu

prof. Mariana Comăniță

Coordonator echipa de traducători în limba engleză:

prof. Diana Tivdă

Vlăstarul

ART & DESIGN:

Ruxandra Luchian
Andra Pascu
Alesia Rădulescu
Andreea Velicu
Nastasia Ristea
Ioana Badea
Andrei Stroe
Cristian Lupescu
Jacqueline Jansen
Alexa Oțet

PR: REDACTORI:

COLABORATORI:

Maria Mihalache
Alexandru Gogoasă
Nicolae Avram
Iulia Țicău
Cătălin Apătean

CORECTURĂ:

Corina Buzoianu
Alexandru Constantinescu

REPREZENTANȚI Vlăstarul

Andreea Iordache
Andreea Soare

TRADUCERE: FOTO:

Ion Victor
Alexa Oțet
Andreea Iordache
Andrei Turcu

ADMIN SITE REVISTĂ:

Bianca Stoicescu

PRINTARE: COPERTA I:

Veronica Diaconu
Andreea Iordache
Corina Buzoianu

PUBLICAREA ACESTEI REVISTE S-A REALIZAT CU SPRIJINUL A.P.P.A - C.N.S.H.B. (ASOCIATIA PĂRINȚILOR, PROFESORILOR ȘI ABSOLVENȚILOR DIN C.N. „SPIRU HARET”, BUCUREȘTI)

NOTA REDACȚIEI: responsabilitatea pentru autenticitatea materialelor revine exclusiv autorilor

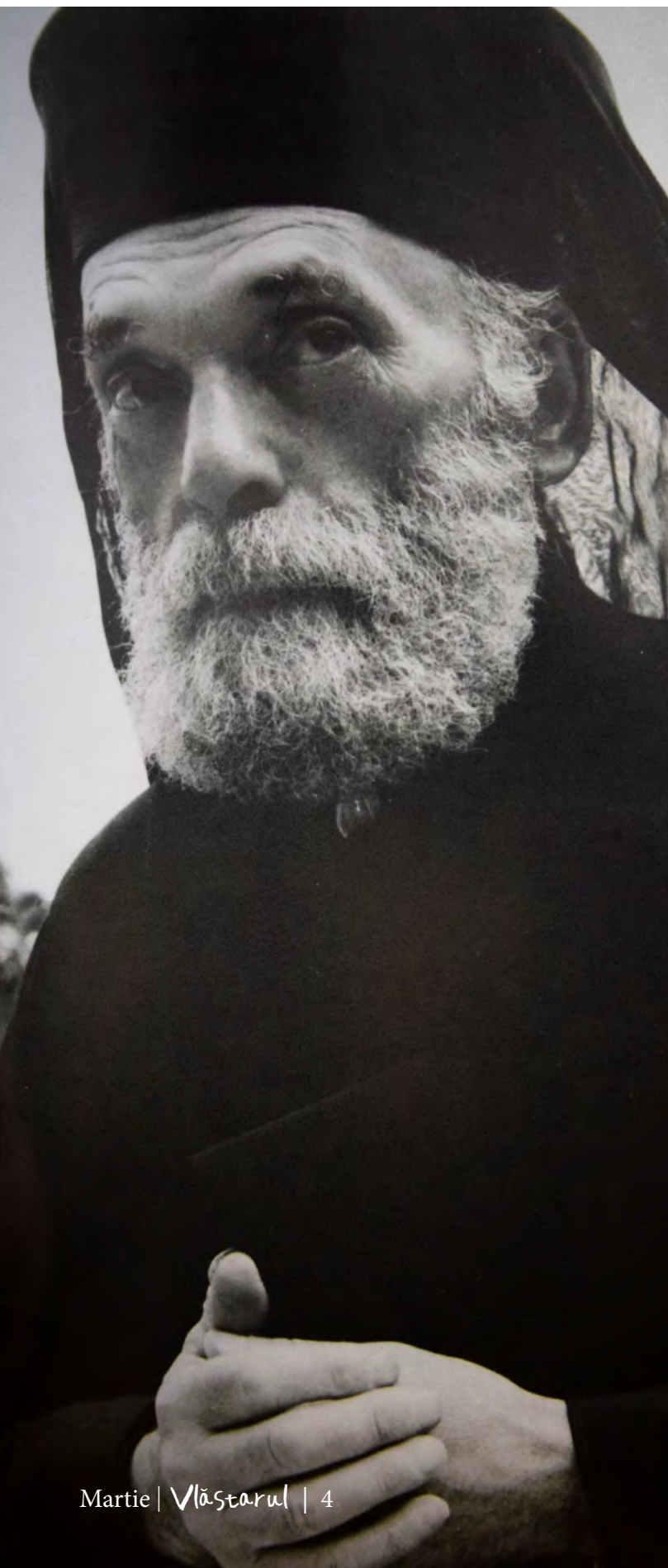

Efigie de licean (I):
NICOLAE STEINHARDT

(fotografie reprodusă după un crochiu apărut în revista „Vlăstarul“, 1928)

Nicolae

prof. Corina Buzoianu

Mărturisesc că, ceea ce veți citi în continuarea acestor rânduri, este un vis devenit realitate. Despre absolvenții renumiți ai școlii noastre s-au scris multe. Critica și istoria literară s-au întrecut în parade hermeneutice fel de fel, al căror obiect a fost creația lor de maturitate. Însă... despre debutul fiecăruia, despre creațiile din frageda tinerețe s-a scris foarte puțin. Un exemplu îl constituie lucrarea domnului Tudor Oprea, *Istoria debutului literar al scriitorilor români în timpul școlii (1820-2000)*, însă paginile dedicate liceenilor Eliade, Noica, Steihardt, Al. Paleologu etc. sunt extrem de puține, insuficiente pentru a releva talentul *in nuce* reflectat în operele lor de mai târziu.

Citind, în rânduri repetate, articole ale oamenilor de cultură (liceeni, la vremea respectivă), în revista „Vlăstarul”, a căror formare a fost influențată și de experiențele inedite și valoroase trăite la Liceul „Spiru Haret”, gândul m-a purtat spre o acțiune a cărei finalitate să vizeze, vorba lui Sofocle, „descoperirea a tot ceea ce era ascuns”: talentul precoce al acestor tineri, oglindit în lucrările publicate în revista liceului. Am aruncat apoi sămânța „pe pământ bun și a dat rod”¹. De azi înainte, în fiecare an, un număr al „Vlăstarului” va contura o... EFIGIE DE LICEAN.

Peregrinajul nostru temporal s-a oprit în jurul anului 1928, când Nicolae Steinhardt publica asiduu în paginile revistei „Vlăstarul”. **O ședință de spiritism, Însemnări și Castele în Spania** sunt doar trei dintre articolele scrise în acea perioadă, studiate de un grup alcătuit din: prof. Alexandru Constantinescu, Nicolae Ovidiu Rogalski, Nastasia Ristea și Ana Maria Dedu (XI G). Dintr-o dată, biblioteca liceului a devenit, pentru câteva zile, o adevărată Castalia, unde unicul scop al membrilor grupului a fost acela de a aborda, fiecare dintr-o perspectivă unică, o fărâmă din opera lui N. Steinhardt. Veți descoperi, cu încântare, sper, tineri înzestrați cu un talent ce rivalizează cu cel al înaintașilor...

¹ Biblia, Evanghelia după Matei, cap. 13, versetul 8

Steinhardt.

Două ipostaze

prof. Alexandru Constantinescu

Încuvântul final al inculpatului N. Steinhardt, în procesul „lotului mistico-legionar“, numit generic „C. Noica – D. Pilat“ (toți trei absolvenți ai Liceului „Spiru Haret“, toți trei debutanți, colaboratori la revista liceului „Vlăstarul“ și, alături de ei, în același proces, acuzați „mulți foști elevi ai liceului nostru“, după cum consemnează chiar N. Steinhardt în „capodopera“ sa, *Jurnalul fericirii*) acuzatul spune: „Faptele fiind ceea ce sunt, se cade să arăt două lucruri: primul, că nu am avut intenția de a uneli, al doilea, că dacă aș fi știut că volumul lui Emil Cioran, *Ispita de a trăi*, putea fi interpretat ca un atac la adresa poporului român (ceea ce nu este), nu l-aș fi citit și nu m-aș fi asociat la răspândirea lui, deoarece am avut, am și voi avea întotdeauna față de poporul român numai simțăminte de adânc respect și nețărmită dragoste.“ În același ultim cuvânt, N. Steinhardt adaugă: „Pentru mine este o onoare să fac parte din acest lot“, cuvinte care mărturisesc despre demnitatea și curajul acestui mare român, cuvinte pe care nu le-a mai inserat în cartea amintită, pur și simplu din modestie.

Pentru acest comportament cavaleresc de Ev Mediu (vezi și *Don Quijote* a lui Cervantes), trebuie știute și înțelese „tăriile“ sufletești care l-au susținut pe N. Steinhardt în alegerea făcută între „calea ușoară“ – aceea de a fi martor la proces – și „calea grea“, mântuitoare – de a deveni acuzat prin refuzul de a depune mărturie (mincinoasă sau lezatoare) împotriva prietenilor, colegilor de liceu și cunoscuților care erau anchetați.

În primul rând, trebuie menționată educația primită în casa părintelui său, Oscar

Steinhardt, fost ofițer al Armatei Regale Române, rănit la Mărășești, în Marele Război. Acesta, ascultând ce-i relatează băiatul său, după primele anchete, și, mai ales, propunerea anchetatorilor de a fi martor în proces (adică delator și trădător de prieteni), așa i-a vorbit: „-Ce-ai mai venit acasă, nenorocitul? Le-ai dat impresia că șovăi, că poate să încapă și posibilitatea să-ți trădezi prietenii. (...) Pentru nimic în lume să nu primești a fi martor al acuzării. Hai, du-te chiar acum.“

Vlăstarul

Într-un alt paragraf din *Jurnalul fericirii*, N. Steinhardt relatează cum au continuat discuțiile, în acele zile, cu „bătrânul Oscar”: „E adevărat, zice tata, că vei avea zile foarte grele (în pușcărie). Dar nopțile le vei avea liniștite – vei dormi bine. Pe când dacă accepți să fii martor al acușării vei avea, ce-i drept, zile destul de bune, dar nopțile vor fi îngrozitoare (...). O să te perpelești ca un nebun (vezi și *Infernul* lui Dante). Cată-ți de treabă. Hai, nu mai ezita. Trebuie să faci închisoare...”

În ziua plecării lui N. Steinhardt la arest, bătrânul veteran al Marelui Război îi întărește sufletul fiului său, atacând: „-Ți-au spus (ei, anchetatorii) să nu mă lași să mor ca un câine? Ei bine, dacă-i așa, n-am să mor deloc. Te aștept. Și vezi să nu mă faci de râs. Să nu fii (...) fricos și să nu te c. în pantaloni“, după care, luând „poziția de drepti“ îl salută militărește pe fiul său și spune: „-Du-te.“

În al doilea rând, din tot ce-a scris N. Steinhardt și din toate interviurile sale, reiese clar că, în momentul arestării, N. Steinhardt străbătuse deja un drum sinuos și lung de trezire spirituală, ontologică și metafizică, un drum temporal, numărând decenii, și sufletește susținut de căutări, întâlniri, răscruci, împiedicări... și memorabile dialoguri cu prietenul său spiritual, Manole (a se citi: Emanuel Neuman). Geometric, N. Steinhardt, era ca un punct care se agită în interiorul unui triunghi cu vârfurile: Iudaism, Catolicism și Ortodoxism, dar era foarte aproape de cel de-al treilea vârf. Așa se explică de ce, la nici trei luni după ce a intrat în închisoarea (celor aleși și ridicați pe cruci) deschisă acelor care au refuzat să adere la „revoluția” comunistă, N. Steinhardt este „botezat întru ortodoxie” și „trece în lumea celor aleși” la 30 martie 1989, ca „Monahul Nicolae Delarohia” sau, mai simplu, „Părintele

Nicolae”, numele cu care semnase eseurile teologice și predicile pe care le concepuse.

La fel ca și N. Steinhardt, adevărații mari români au fost creduli, dar nu au fost lași; au fost circumspecți, dar au rămas loiali; au fost inventivi, dar nu și-au pierdut credința în neamul și religia lor; au fost pasivi (citește răbdători), dar și-au repezit sfârșitul într-un sacrificiu fără țarm atunci când au simțit o presiune nesimțită de bocanc pe gâtul lor.

*

Ne întoarcem cu 30 de ani înapoi de perioada evenimentelor relatate mai sus, când N. Steinhardt, un adolescent de 16 ani, debuta literar în revista liceului „Vlăstarul”. Unul din articolele scrise poartă titlul *Castele în Spania* și apare în volumul V / no. 1 / 15 nov. 1928. Ne frapează, nu atât aproape matura scriitură a elevului Steinhardt, cu docte referiri la gânditorii prestigioși din cultura civilizației creștine, cât mai ales sintagmele, ideile, instituțiile pe care le pune în discuție și aprehensiunea pentru acestea a autorului.

Astfel, îl citește și îl citează pe Galsworthy, al cărui ideal ar trebui să fie: „înțelegerea între popoare, schimb internațional de idei, în fine, tot ce poate pregăti concordia perpetuă între oameni” (a se vedea astăzi cum se fac „înțelegerile” între marile popoare și cum vituperează între ele micile popoare – așa zisele puteri regionale, raionale sau de sector). Îl aduce în atenția cititorilor liceeni pe Édouard Schuré: „De la Moise încoace putem să ne zbatem oricât vrem, lumea se îndreaptă spre unitate”, ca apoi să-i pomenească pe utopicii clasici care au dat consistență și imbold... mișcării socialiste internaționale (de atunci, dar chiar și de astăzi, parcă cu mai mult de peste măsură – a dreptății și a egalității sociale mondializate).

Despre proaspăta Ligă a Națiunilor are cuvinte înmănușate, căci această instituție ar trebui să fie „un prim pas” în organizarea și construcția unui „singur stat federal mondial, care este absolut necesar condițiilor vieții moderne”, după care citează din *Istoria Universală* a lui H. G. Wells: „vom izbuti să avem o singură credință, o singură lege și că acum trebuie să fim naționaliștii umanității”.

Totuși, deplânge N. Steinhardt, această instituție, Liga Națiunilor (astăzi O.N.U.) nu este suficientă pentru atingerea acestui ideal (vezi fraza precedentă), deoarece încă „mai admite astăzi (chiar și astăzi, 2016) state separate, granițe distincte”. Continuă elevul N.S. în același registru ideatic, de bună credință: „această contopire pare totuși necesară” – motivând printre altele cu „necesitatea unificării condițiilor de lucru, controlul igienei publice, (care) cer imperios o forță mondială”.

Și, pentru a nu pierde ocazia, ca țara noastră să-și asume aportul la această construcție universală (deocamdată mondială), elevul N.S. conchide: „Oricum, de acum înainte să ne obișnuim cu această idee că, ceea ce lucrăm astăzi pentru patrie, e spre binele întregii omeniri...” Și, apoteotic, transfigurativ, cum îi șade bine oricărui tânăr înflăcărat de o lectură progresistă și proactivă, scrie: „Momentul va veni odată, când toate bunurile de care am făcut să se bucure țara noastră (vezi păduri – multe seculare și unice în Europa –

vezi ape cu tot cu centrale electrice, vezi gaze și petrol la adâncimi mai mici și mai mari, vezi resurse minerale strategice și rare, vezi câmpuri – citește „câmpii mănoase” – rodnice dar fără rodnicie, vezi învățământul – citește „pentru elite” - și am putea continua plini de patos patriot „lista scurtă”), vor servi umanității întregi, căci ora când nu va mai fi decât o lege, o clasă socială, o singură alcătuire, nu e poate atât de departe”

Dar istoria (a se citi: destinul) a vrut altceva cu acest tânăr luminat și profund progresist și i-a luat în mână sa puternică foile de hârtie scrise cu atâta pasiune, le-a cocoloșit corect politic și le-a aruncat cu o zmucitură proletară la coșul... cui?! (a se citi: istoriei!)

Astfel, la 30 de ani distanță (temporală), adultul N. Steinhardt, într-un moment oarecare al vieții, este preluat, prelucrat și împăiat de internaționaliști (a se citi: de stânga) în beciurile adânci de simțire și omenie a patriei socialiste.

Ce mai poți spune, ce mai poți adăuga, când eu, cititorul, sunt convins că omul Steinhardt nu s-a jucat cu cuvintele sale nici la 16 ani, nici la 47 ani; poate doar titlul eseului *Castele în Spania* (noi cunoșteam sintagma *Castele de nisip în Spania*) să ne oblige la o recitare subtilă, nu atât a lucrării propriuzise, cât a psihologiei complexe/conotaționale din gândirea (a se citi: spiritualitatea) steinhardtiană.

Ideologic, te poți schimba în timp („citește” și vorbele lui Țuțea), dar dacă etosul tău este de sorginte creștină, atunci înseamnă că, indiferent de cum ți-ai trăit viața, ai rămas om.

Ovidiu Rogalski, XI G

A existat un „copil bătrân“, cu „o fugă specifică“, care s-a întâmplat să aibă și vocația timpului, respectiv a culturalității. Acest om s-a numit Nicolae Steinhardt. Înspre el, ca înspre oricine a cărui viață nu este trăită „din interior“, se poate lansa un raid împotriva nearticulatului, o lectură a sumei de straturi și mișcări care au compus și determinat fie opera, fie mișcarea de respirație a psihicului, fie juxtapunerea acestora, care are forma cea mai clară în conceptul devenirii. Este propriu a se întreba „ce va fi devenit cutare și cutare?“ Devenirea nu comportă o relație de referențialitate directă cu obiectele pe care le produce. În schimb, devenirii îi pot fi atribuite chei, vectori care descriu relațiile și „evenimentele“ dintr-o topologie conceptuală, dintr-un spațiu ce trebuie umblat cu grijă de gândul căruia nu-i aparține.

Depart de a fi fost un gânditor și critic nomad (caracterizat de natura nestatornică, arhetipul nocturn, cu alterități imperceptibile și mereu orientat către vastul Dincolo), Nicolae Steinhardt se prezintă totuși ca fiind capabil de o elasticitate rar întâlnită în cultura românească. Opera lui este neomogenă, deserving constant deplasării „dincoace sau dincolo de

texte“. El scrie pentru a puncta și, punctând, spre a depăși. În textul de tinerețe, *O ședință de spiritism* (n.r.: publicat în „Vlăstarul“, 1929, nr.4-5), valorifică metatextualitatea pentru a se dedubla, epistolele fiind pretexte pentru a experimenta cu diversele aspecte ale propriei sensibilități (pe de-o parte, filosoful „senzual“ și intuiționist, predispus la naivități, care convoacă canonicii filosofiei spre a-i asculta discutând despre rolul educației, pe de altă parte - scepticul modern, cartezian, care privește cu suspiciune avântul prietenului inconștient de „vălul ideilor“). Așadar, se pune problema cu și mai multă forță de a face lizibil compusul: pe de-o parte, smerenia, cucernicia, acuzarea viciului și a avântului modernismului în forme pe care le consideră de multe ori redundante și auto-idolatrice, iar pe cealaltă parte - gustul pentru apoftegmă și sentință, tendința de a uita faptul că întotdeauna critica se face de pe un set implicit de poziții și, deci, de a absolutiza credința.

Care este miza opusului steinhardtian? Părăsirea unei dialectici (antipozi: pustnicul și filosoful) și descoperirea unei libertăți metafizice și depline, unde fiecare acțiune și gând nu este nici mai mult și nici mai puțin decât o singularitate cerută de o natură aleasă. Steinhardt credea că partea trebuie să reflecte întregul. „The Desert Is a Circle“ este rostit în filmul „El Topo“ de Alejandro Jodorowski. Spre a ilustra conjunctura de deșert rotund a peregrinărilor lui Steinhardt, se poate recurge la o critică a fundamentelor epistemologice de care acesta face uz, așa cum acestea reies în eseul „Utopia clarității“, printre ultimele scrise înainte de moarte. Orientarea sa este carteziană, în sensul acceptării antinomiei material/mental, iar înțelegerea poziției filosofului în lume este kantiană, respectiv poziția legislatorului conceptelor. Sistem și metodă.

„Utopia clarității“ dezbate poziția clarității de expresie în contextul modernității. „I trust I have made myself obscure“, idee a lui Thomas More, este confruntată cu stilul ușor, sprinten, tonic și lucid al lui Voltaire. „Stilul clar“ (pe care Steinhardt nu și-l însușește neapărat) pare a fi o reformă pe care o crede necesară scriiturii pentru ca aceasta să acceadă la un ideal al transparenței depline, transformând textul într-un mediu de reprezentare izomorfă (ceea ce este în mintea mea va fi, în virtutea transparenței, și în mintea ta).

Însă „stil clar“ este o contradicție în termeni: stilul codifică, resemnifică și multiplică, iar accepțiunea dată clarității este de precept al minții cartezian structurată, orientată în mod natural către sine însuși. Vorbind „clar“ și printr-un „stil“ se va fi vorbit în mod necesar despre „minte“. Regressum ad infinitum. (Edificatoare este observația lui Wittgenstein: „Acolo unde limbajul nostru ne lasă să presupunem un corp și nu este niciun corp, am vrea să spunem că este o minte.“ CF.36).

Punctul terminus al virtualului steinhardtian poate fi ilustrat de sintagma „piroman bântuit de incendii“ (Gellu Naum, „Vulturi în vacanță“). Tot parcursul, fie el întortocheat și variat, pare să se termine unde a început (în dialectică): „minte“, vrajită de existența pe care și-o imaginează, încastrează devenirea, o pune în ipostaza de „a înota împotriva curentului“. Într-adevăr, Steinhardt fuge cu atât mai tare cu cât uită de ce o face. Cu toate acestea, omul-Steinhardt nu ne apare drept croit pe un calapod teleologic, direcționat și unitar, ca monadă spirituală. Caracterul de colaj va fi putut îndreptăți alte soiuri de cititori să creadă că măcar anumite aspecte ale ființei sale vor fi reintegrat lanțul în libertate, acceptând să devină și altfel decât orientat strict spre interioritate.

Nastasia Ristea, XI G

Despre Nicolae Steinhardt se știe multe: a fost doctor în Drept constituțional, autor, critic literar, jurist, publicist și un om de spiritualitate aparte. Întrebarea mea este alta însă: cum a ajuns Steinhardt, elevul serios „Antistihius“?

Încă din adolescență, pasiunea sa pentru literatură, documentare și scris a fost vizibilă: a publicat în revista „Vlăstarul“ numeroase articole în care aborda, cu atitudinea unui adevărat erudit, subiecte din domenii cât mai diverse. Forma sa a fost dintotdeauna importantă pentru tipul de scriitură al lui N. Steinhardt; stilul clar și la obiect al articolelor sale anunță trăsăturile definitorii pentru operele sale de maturitate: propoziții dense, menite să atragă cititorul în spectacolul fascinant al informațiilor din mintea adolescentului N. Steinhardt.

În articolul *O ședință de spiritism*, exercițiul de metaliteratură abordează un subiect ce „se poate prelungi până la infinit fără niciun rezultat“: cel al educației. Ce este cu adevărat interesant este perspectiva prin care acesta prezintă problematica, o perspectivă mistică: un *exercițiu de spiritism*. Acestea aveau să anunțe motivul des întâlnit în operele de maturitate, cel al trăirilor intense între natură și har, între vizibil și invizibil.

Ceea ce m-a suprinis cu adevărat la autorul *Jurnalului fericirii* este nevoia de a prezenta faptele cât mai corect, fără a fi alterate (cum se întâmplă în general în cazul scriitorilor la început de drum) de opiniile și preferințele personale. Cum face, de altfel, și în *O ședință de spiritism*, explicând corespondentului fictiv cu „unicul cusur de a fi prea încrezător”, cu toate că discuția cu spiritele savanților nu a părut a fi nimic altceva decât o exteriorizare a impresiilor lăsate de citirea operelor lor.

În capitolul *Convorbire imaginară* din romanul de maturitate, „drumul către isihie/ Ispitita lecturii” îl găsim în esență pe același Steinhardt: om corect ce încurajează cunoașterea: „Întrebare: Nu-l considerați pe Proust oarecum greu accesibil marelui public? / Răspuns: [...] Proust este un autor viu, deloc anemic [...] e interesant, realist, amuzant, adânc; captează și cucerește. Grele sunt primele câteva zeci de pagini ale imensei opere, până ce se familiarizează cititorul cu stilul într-adevăr original al romancierului”.

Ana Dedu, XI G

N.Steinhardt (părintele Nicolae Delarohia) se face remarcat în domeniul cultural încă din adolescență, debutând, pe terenul publicisticii, în revista Liceului „Spiru Haret”: „Vlăstarul”. Odată cu convertirea la creștinism, Steinhardt cunoaște esența Divină într-o viziune teologică proprie, prin seria de

cuvântări și predici, adunate în mai multe rânduri, începând cu 1992, sub titlul *Dăruind vei dobândi. Cuvinte de credință*. Gândirea sa teologică, limbajul, stilul îi afirmă caracterul de insolit al misticismului, cu nuanțe parodice, înlocuind dogmele religioase cu autenticitatea creștinismului viu, realist și sincer.

O caracteristică esențială, atipică eseului religios clasic, este prezența noțiunilor și a conceptelor neteologice, precum și diversitatea informațiilor din domeniul științific și filozofic, îmbinând laicul cu religiosul: „Mă număr printre acei oameni care cred morțiș că din mai toate marile opere ale literaturii pot fi extrase învățăminte bune pentru suflet și pentru înfruntarea vieții...”.

Eseul său teologic e departe de clișeele și dogmele specifice scriiturilor religioase, creându-și propriul stil direct, echilibrat, stabilind o conexiune între cititor și subiectul discursului: „Domnul așadar urcă de la Betania spre cetatea Ierusalimului.”

Limbajul elevat se distinge prin naturalețe, este concentrat, lipsit de inhibiții, de complexitatea celui evanghelic (caracterizându-se prin accesibilitate): „după cum îmi e obiceiul și potrivit firii mele, vă voi vorbi... foarte deschis și pe șleau.” („Lepădarea de Hristos”).

Steinhardt, teologul, creionează în culori vii forme ale Divinității într-o manieră stilistică proprie, atacând direct subiectul într-un discurs religios cu caracter antinomic (laic-religios).

În articolul *Însemnări*, publicat în revista „Vlăstarul”, Steinhardt explică dorința tinerilor de a scrie și de a înființa o revistă în care să se poată exprima liber, să-și dezvolte propriul stil: „e bine cunoscut gustul, adesea exagerat, al adolescenților pentru dialectică, idei, cărți și tot ceea ce e ideal. Din acest gust a rezultat, ca un produs al cugetărilor, dorința de a scrie, comună aproape tuturor tinerilor. Care e omul care n-a compus în tinerețea lui cel puțin câteva versuri proaste?”

„Vlăstarul” va oferi tinerilor talentați posibilitatea de a-și publica propriile creații, așa cum afirma și Steinhardt: „Revista *Vlăstarul* a fost făcută tocmai pentru a satisface această dorință și a da posibilitatea elevilor acestui liceu să-și publice încercările cele mai reușite”.

Maria Dragomir, XI G

Nicolae Steinhardt caută enigme în realitate de care să se agațe pentru a-și forma o identitate. În adolescență dezvoltă o falsă sobrietate, recunoscută, de altfel, și în articolele sale publicate în revista „Vlăstarul” (cum ar fi și *Cronica științifică*). Coleg cu Mircea Eliade și Constantin Noica, era, în liceu, singurul elev de confesiune mozaică și este atras spre cursurile de literatură creștină. Scrierile lui își caută o obiectivitate; este vorba de o chestiune ludică, de hărnicie, reușind însemnarea mai multor opere care-i atensă autenticitatea, însă nu și confidențialitatea unui stil de a scrie. Instinctul de conservare pe care-l îmbrățișează în adolescență îl învață exagerarea de la maturitate, adăugând operelor sale rudimentarism.

De asemenea, Steinhardt era hotărât să răstoarne adevărul, inspirând informație și prelucrând-o; a dorit modelarea propriei conștiințe pe linia austerității. Crește voința sa de autocontrol și avem în față emanciparea unui caracter responsabil în propria identitate spirituală. Își definitivează literatura prin înnobilare și sprijin în creștinism (se autoconstrânge într-un stil maladiv, dar nu și gregar) dar, din păcate, religia devine un scop ultim, nu de motivare și instruire. Steinhardt se retrage în mănăstiri și înainte de asta își atribuie false instincte specifice celui mai reușit om, spre a le transforma în incertitudine.

„Când transmisia cuvântului și a cântului se face pentru a fi prinsă prin aparate și auzită de toată lumea într-o rază de câteva sute sau chiar mii de km., atunci avem radiofonie. Ei i se cere greaua problemă de a prinde și a reda cuvântul cu inflexiunea și timbrul său, cântul nedeformat, ceea ce nu totdeauna este ușor de realizat”.

(Nicolae Steinhardt, *Cronica științifică*, în „Vlăstarul”, 1928)

Foto: cuvantul-ortodox.ro

Galeria C.N. „Spiru Haret“

Păun Iris, IX A

Diniță Andreea, X B

Luchian Ruxandra, X B

AMINTIRI DIN LICEU...

1953-1960

Mă numesc **IONESCU-BERECHET ION LUCA NICOLAE**, născut în 1942, absolvent al Liceului *Spiru Haret*, promoția 1960, inginer pensionar, fost director al firmei de montaj TMUCB, unitatea 1 și 2 ale Centralei Nucleare-electrice Cernavodă.

În 1953, am intrat în clasa a V-a la „Spiru Haret”. Din ce știam eu, atunci, elev fiind, corpul didactic al Liceului „Lazăr” se mutase la „Spiru Haret” pentru a deveni liceu de băieți, iar „Lazăr” a devenit liceu de fete. În clasa a VIII-a, a devenit liceu mixt și am avut și colege. Treapta a fost din clasa a VII-a în clasa a VIII-a. Am fost primul an care a făcut unsprezece clase. Generația dinainte a terminat cu zece clase. 10 clase a fost moda rusească, dar ea s-a încheiat după 1956, odată cu dispariția lui Stalin. Am terminat liceul în 1960.

Școala primară am făcut-o la Clemența, dar când am intrat la „Spiru”, în clasa a V-a, am primit niște uniforme oribile, de tip salopetă, un soi de costum de tip militar, cu o culoare bleu marin închis, groasă,

valabilă și obligatorie și vara și iarna, așa încât abia așteptam terminarea scolii pentru a lua pantalonii scurți. Am fost coleg cu Traian Elvir Nadolu (era nepotul lui Gib Mihăescu, scriitorul), plecat acum în străinătate. A fost prietenul meu cel mai bun. Dan Casasovici (tatăl lui era fratele soției lui Juvara, Adina Juvaraerau), Mihai Babeanu, Ionuț Rizescu (el era unchiul Ilincăi și al lui Casasovici, deși de aceeași vârstă, încregături ale familiei, ei, altfel, erau cu toții foarte bogați, cu moșii pe lângă Titu, acum le-a recuperat), Mihai Gerota (nepotul profesorului Gerota), Gabriel Liiceanu, Dan Danielopol, Miki Prodanoff, Ion Balș. Toți am rămas împreună până în clasa a IX-a, iar din clasa a VIII-a s-au adăugat și fete. Ele aveau tot uniforme, dar de tip rochie, albastru închis, rochia largă, dar nu pe jupon. Ilinca Juvara (fata lui Cuty Juvara, marele chirurg), Ileana Stoianovici, Kuchi Petrescu, Anca Teodorescu, Rodica Tanașoca, soră cu Șerban, mai mare doar cu un an, dar care a terminat în 1958 zece clase. Ilinca s-a căsătorit cu Ion Balș, care era tot fiu de doctor și acum trăiesc la Geneva. Liiceanu a plecat în

Fotografie din arhiva personală

Din stânga Nadolu Traian, Ion Berechet, Ileana Stoianovici, doctor în biologie și lucrează încă director de departament analize la Sanador, blonda în rochie neagră e Kuki Petrescu și ultima din dreapta Ilinca Juvara. Deasupra Ilincăi, cel cu mustăcioară, pe rândul de sus, de la dreapta la stânga, e Ionuț Rizescu. Pe rândul de jos, fata din stânga e Grindeanu, iar cea din mijloc - Anca Teodorescu

*(informații primite de la doamna
Andreea Berechet)*

clasa a VII-a la Lazăr, că el stătea în Cotroceni.

Eu locuiam vis a vis de Băile Arcului, pe Intrarea Italiană, foarte aproape de liceu, în două minute eram acasă. Tatăl meu, arhitectul Berechet, cumpărase acest apartament de la arhitectul Săvulescu, cu care era bun prieten.

La început l-am avut la fizică pe Potamian, alături de care, împreună cu un coleg Gheorghieș, plecam în fiecare vacanță în excursii pe munte, și așa am bătut Bucegii, Făgărașul, Ciucașul și Ceahlăul. Plecam cu rucsacul în spate câte două săptămâni. Fizică nu mai făceam în excursii, pur și simplu domnul profesor ne lua și pe noi de drag, lui îi plăcea muntele, am impresia că nu era însurat, era sportiv, și noi îi țineam ritmul. Atunci am urcat și eu pe munte, apoi nu am mai mers. Poposeam la cabane, făceam excursii de câte o săptămână, zece zile.

Așa... de școală, lucruri banale, nu au fost evenimente speciale, în general am fost cu toții studiosi, am fost trei clase paralele, una de uman și două de real, absolut toți am intrat la facultate. La uman se trecea în clasa a X-a și a XI-a. Se făcea școală serioasă și fără nici un fel de meditații. Eu nu am făcut niciodată, dar nimeni nu făcea, nu era moda.

Fotografie din arhiva personală

Domnul Ionescu-Berechet, la 17 ani

Fotografie din arhiva
personală

*În curtea școlii, în fața
intrării în liceu*

Erau două laboratoare în școală, unul de biologie, al domnului profesor Voiculescu, poreclit Celulă, un domn scund de un metru șaizeci, foarte iute și energic și care ne-a determinat să îndrăgim științele naturii, botanica, zoologia, anatomia, cu colecții de fluturi, de gândaci, cu schelete. Al doilea laborator frumos era laboratorul de chimie al doamnei profesoare Șerbănescu, căreia noi îi spuneam între noi Cati (o chema Ecaterina) dar ei nu îndrăzneau să îi spunem așa, că era severă. În clasa a IX-a și a X-a, la fizică l-am avut pe Neagoe, fost profesor universitar, retrogradat la liceu, nu știu de ce, dar era foarte sever, cu note foarte mici, dar rezultate grozave. Avea metoda de la universitate, o lună preda încontinuu, iar apoi în cinci șase ore doar asculta, așa câte zece elevi odată; o întrebare și 2, în bancă. Părinții s-au revoltat, dar până la urmă am rămas pe acest sistem și am învățat toți. Profesorul de franceză era unchiul lui Pleșu, Andrei a fost și el elev al liceului, dar fiind cu câțiva ani mai mic (7 ani), a fost coleg cu sora mea, Măriuca Berechet.

La română o aveam pe doamna profesoară Atanasiu, poreclită Criza, foarte delicată, slabă, înaltă, am învățat multă literatură cu ea. Apoi a venit domnul profesor Vărzaru.

La matematică era profesorul Cernica, și încă un domn, profesorul Mureșan, a fost și diriginte, dar nu l-am

simpatizat. Din cauza lui, și eu și Nadolu ne-am mutat la uman în clasa a Xa. El urma să ne dea și caracterizare, iar noi nu aveam dosar prea curat, eram din „foști”, și puteam avea probleme cu admiterea mai departe.

La bacalaureat erau două examene scrise, pe 1 și 2 iulie, unul la limba și literatura română și unul la o limbă străină. Pe 12 iulie, întreaga clasă a avut un examen oral, ca un fel de discuție, cu toți profesorii la o masă lungă, pe o estradă, și elevul în față. Dar era o discuție, o încununare a liceului. Dacă erai tâmpit rămâneai repetent, dacă erai bun treceai și absolveai și bacalaureatul. Erau multe materii și latină și fizică și franceză, dar se încheia într-o zi pentru toți elevii. Șeful comisiei de bacalaureat a fost profesorul universitar Constantin Bogoescu, șeful catedrei de biologie.

De prin clasa a IX-a au început ceaiurile și așa am rămas un grup unit chiar și după cincizeci de ani. Erau ceaiuri dansante, fără băutură, dar cu rock'n roll. Aveam un coleg mai mic cu un an, Peter Zoldos, al cărui tată era anturat bine politic și lucra în comerțul exterior. Așa că fiul lui făcea rost de discuri, colecții întregi, și venea cu ele la petreceri, mândru că îl includem în grupul nostru, deși era cu un an mai mic. Erau discuri de aluminiu, cu Bill Haley (Rock around the clock), Belafonte, Little Richard. Nu aveam blugi, încă nu apăruseră, dar fetele aveau panofi cu toc. (...)

O fază ciudată s-a întâmplat în 1956, eram clasa a IX-a, părinții lui Viri (Nadolu) erau cu percheziție acasă (a fost atunci un lot mare de arestări). Noi nu știam nimic, terminaserăm școala și ne întorceam către case. Tocmai primiserăm de la un amic două țigări americane, și le-am luat cu noi pe drumul spre casă. Viri mai era cu un coleg, Luca Dan, care l-a tot bătut la cap să îi dea lui țigara. I-a dat-o și, când a intrat în casă, era percheziție, tocmai îi arestau părinții și l-au controlat și pe el. Nu i-au găsit țigara, de care el se temea, dar în pantalon avea un carton ca un fel de legitimație, pe care scria numele lui, anul, și CFS. Mare anchetă în școală, ne-au luat și pe noi la întrebări, era în timpul evenimentelor din Ungaria (1956). Cred că s-au făcut interogatorii pe rând, în biroul directorului, au interogat și părinți, erau foarte îngrijorați să nu aparținem unor grupări politice.

Au fost tulburări și la Liceul „Mihai Viteazul”, unde, fratele unei colege de-ale noastre, Ioana Lugojan, era elev și a fost arestat și împușcat pentru instigare la revoluție. A fost o poveste foarte tristă, băiatul ăsta, Ionică Lugojan îl chema, a aflat că tatăl lui, fost ministru țărănist, a fost ucis în bătaie în pușcărie. Impresionat, furios, auzind și că la Budapesta e contrarevoluție, a atacat un milițian pe stradă, i-a luat arma din dotare și a și tras chemând colegii și lumea împotriva impostorilor comuniști. A fost condamnat și împușcat în mai puțin de o lună- vremuri barbare. **NOI AM FĂCUT LICEUL ÎN PERIOADA CEA MAI GREU A COMUNISMULUI.**

Acea legitimație o facuserăm noi, cu grijă, voiam să semene cu una reală și însemna Clubul Fumătorilor din Spiru. A fost ceva zarvă și stres, dar nimic chiar grav, în fine, ne-am descurcat lucrurile s-au aplanat. Pentru Viri au urmat luni cumplite, a rămas singur în apartament, părinții arestați, camerele sigilate, avea doar un closet, un aragaz și patul lui, în rest erau sigilate cu ștampila. A stat singur câteva săptămâni, până a venit

o bunică să stea cu el. A avut o adolescență nefericită, singur, speriat. La școală au aflat și colegii și profesorii, și am mers la el, în Visarion unde locuia, să îl îmbărbătam. Profesorii erau alături de el, pe vremea aceea nu erau politrucii, erau cumsecade și mai mult încercau să ajute. Atunci i-au adus de mâncare și o lanternă grozavă, foarte puternică. Ne-am apucat atunci noi copiii să luminăm prin curtea interioară, să vedem cât de tare bate, de am tulburat securiștii care îl supravegheau. De obicei avea o Pobeda neagră în față, acu se făcuseră 3. Viri, prietenul meu, a urmat Facultatea de Automatică și a reușit cu greu, abia la patruzeci de ani, să emigreze în America. Ca să facă facultatea, a studiat la o școală tehnică, „Josef Ranghetz”, apoi s-a angajat la Victor Babeș, și a intrat la fără frecvență, ca muncior, și așa a scăpat de dosar, la sfatul profesorilor din liceu. Dacă s-ar fi aflat că părinții lui erau închiși pentru motive politice, el nu ar mai fi ajuns niciodată student. Statul nu plătea educarea „dușmanilor poporului”, încuraja doar oamenii muncii și elementele de nădejde din partid.

La facultate era foarte mare concurență pentru un absolvent de liceu așa, ca noi. La o sută de locuri, erau zece pentru general, elevi proaspăt absolvenți, și, în rest, pentru bursieri, adică trimiși cu dosar din producție (frunțași din producție) sau cu dosar de la sfatul popular, de unde alegea partidul. Erau aproape analfabeți, dar aveau burse mari, echivalente cu salariul. Mulți au rămas repetenți. Din cauza acestui amestec de vârste și de clase, la facultate nu a mai fost așa o atmosferă bună, nu am avut nici un prieten în facultate, toți prietenii mei erau cei din liceu, ne întâlneam în continuare și continuam petrecerile, și întâlnirile, deși ajunsesem toți studenți la facultăți diferite.

PS.: Pe vremea mea liceul nu se mai numea Spiru Haret, i-au spus L.B 9 (adică Liceul de Băieți 9) apoi 12, dar oricum nu conta, noi eram elevi la Liceul „Spiru Haret”.

DINU PILLAT EXPOZIȚIE

Cu ocazia celebrării zilei Colegiului Național „Spiru Haret”, câtorva elevi li s-a propus o vizită într-un loc ceva mai special. Este vorba despre o expoziție de picturi dedicată lui Dinu Pillat, absolvent de marcă al liceului nostru. Fiica acestuia, Monica Pillat, profesoară de limba engleză în cadrul Universității din București, a luat legătura cu pictorul Ștefan Caltia pentru a i se prezenta o serie de picturi realizate pentru scriitor „Grădini pentru Dinu Pillat”.

Ciuciuc Teodor, IX A

Doamnei Monica Pillat i s-a luat un interviu recent, în care a fost întrebată cum se simțea în casă arestarea tatălui. Aceasta a răspuns, că, de atunci, toată copilăria dânzei s-a terminat:

Reporter: Ați fost martoră la arestarea tatălui?

Monica Pillat: Da. Aveam 11 ani, iar copilăria mea s-a terminat atunci când l-au arestat pe tata. A fost cea mai cumplită noapte din viața mea, iar la școală nu puteam să arăt nimic din ce se întâmplase.

În același interviu, fiica scriitorului vorbește despre ziua în care tatăl dumneai s-a întors acasă. Aceasta își amintește cuvintele tatălui, la întoarcerea acasă :

R : Cum a fost ziua în care s-a întors?

M.P.: Când a sosit acasă, i-a spus mamei că nu mai vrea să aibă de-a face cu cărțile, ci ar vrea să devină paznicul unei grădini. Această grădină reprezintă, de fapt, interiorul scriitorului, pe care dorește să-l păstreze în siguranță.

Pictorul a contacta-o pe fiica scriitorului, pentru a-i arăta o colecție de tablouri ce exprimă câteva dintre gândurile, trăirile lui Dinu Pillat, după perioada în care a fost închis. Unul dintre tablouri reprezintă un peisaj arid, lipsit de speranță, dar cu o rază de lumină, pentru a nu fi pierdută și ultima sămânță de credință.

Interviu cu autorul

Oliviu Crâznic

Foto: Mihaela Nazarie/fanzin.clubsf.ro

Lupșan Sabrina, clasa a X-a C
Anastasia Comănescu, clasa a X-a D

... **ȘI LA SFÂRȘIT A MAI RAMAS COȘMARUL** este cea mai bună carte horror din România, în opinia noastră. Ne-a uimit și ni s-a părut extrem de interesantă, așa că ne-am gândit că și persoana „din culise” este, la rândul ei, la fel de interesantă. Am decis să ne luăm inima în dinți și să facem primul nostru interviu. Și ce alt loc este mai potrivit decât Târgul de carte *Gaudeamus*?

În dimineața târgului, cu o ceașcă de cafea în față, fără experiență și cu multe emoții, aveam atât de multe întrebări pentru Oliviu Crâznic... Acum suntem bucuroase că am reușit să discutăm cu un autor care ne-a influențat și care ne-a schimbat viziunea asupra acestui gen de scriitură din literatura română.

Lupșan Sabrina: Bună ziua. Mulțumim că ați acceptat să răspundeți întrebărilor noastre. Pentru început, spuneți-ne câteva cuvinte despre cartea dvs. „...Și la sfârșit a mai rămas coșmarul”.

Oliviu Crâznic: Mulțumesc, în primul rând, pentru invitația la acest interviu. Ce pot să vă spun despre „Coșmar”? Este un roman gotic, care poate fi încadrat și la dark fantasy, a fost foarte apreciat de critică și de public și pe plan național, și pe plan internațional; am obținut un premiu de la Societatea Europeană de Science Fiction și Fantasy pentru activitatea desfășurată și, în principal, pentru publicarea acestui roman. Este o carte pe care o recomand tuturor iubitorilor de literatură, în special de literatură de suspans, de literatură „de mistere”. Nu este neapărat o carte de groază, deși scrie „horror” pe copertă; este o carte care se adresează tuturor categoriilor de public. Conține și o poveste de dragoste, conține și un mister polițist. Practic, subiectul se concentrează asupra Castelului Ultimelor Turnuri, unde un nobil decăzut este invitat la nunta unei necunoscute și unde acesta va întâlni mai multe fenomene supranaturale, întâmplări, zvonuri, intrigi, pe care se va strădui să le dezlege, încercând să ducă la bun sfârșit investigarea evenimentelor respective. Evident, apar pericole, apar probleme, apare o poveste romantică, un „love interest” – o tânără foarte interesantă

cucerește și care, în același timp, îl pune pe gânduri, deoarece se nasc niște zvonuri și despre ea. Apoi evenimentele se declanșează în cascadă, duc la un final pe care eu l-am considerat și surprinzător și spectaculos și, din fericire, cititorii și critica mi-au dat dreptate. Romanul mai are o caracteristică care poate să-l facă interesant pentru o mare parte a publicului: este bazat pe cronici medievale, toate întâmplările supranaturale menționate sau petrecute de-a lungul poveștii fiind inspirate din cazuri considerate reale la vremea respectivă de către cronicarii care au scris despre ele. Eu sper ca publicului viitor să-i placă romanul la fel de mult cum i-a plăcut publicului care l-a parcurs până acum.

L.S.: Ce v-a îndemnat să scrieți un roman horror plasat în perioada medievală?

O.C.: Am fost întotdeauna atras de medievalism, am o nostalgie pentru valorile trecutului, tot așa cum am un foarte mare interes pentru valorile viitorului (scriu și science fiction). Am crescut într-un orașel de munte, unde

erau foarte apreciate misterele. Scriitorii mei preferați sunt scriitori de gotic, de romane „de mistere”, de romane fantastice, astfel încât a venit natural întreaga mea pasiune pentru o astfel de operă. Am scris la îndemnul unei prietene, care era interesată și ea de aceleași valori și de același tip de cărți: ea m-a îndemnat să scriu, am scris, i-a plăcut, m-a bătut la cap să public, reacția a fost foarte bună din partea editorilor, a publicului, a criticii, și-atunci vrând, nevrând, m-am trezit scriitor de astfel de romane. Mă bucur că nu i-am dezamăgit până acum pe cei care cred în mine și sper să

nu-i dezamăgesc nici în continuare.

L.S.: Care e autorul dvs. preferat în materie de cărți horror?

O.C.: E greu să alegi un autor preferat. De asemenea, aria horror este o arie destul de complexă, asupra căreia e complicat să te pronunți strict. În ceea ce mă privește, consider că specia literară horror este destinată, prin definiție, a trezi cititorilor sentimente de spaimă. Din acest motiv, aș considera că Stephen King și Neil

Gaiman sunt, la ora actuală, cei mai buni autori în domeniul horror/dark fantasy. Nu sunt neapărat autorii mei preferați, deoarece prefer romanul gotic romanului horror; mai exact, prefer romanul care folosește elemente din aria macabră pentru a transmite un anume mesaj.

L.S.: Ce v-a determinat să scrieți? Părinții dvs. v-au sprijinit?

O.C.: Părinții mei m-au sprijinit în sensul că s-au bucurat foarte mult de activitatea mea și în sensul că, fiind profesori de limba română, m-au îndemnat de mic să citesc. Nu mai mult de atât; nu pot să spun că am fost îndreptat în această direcție de către părinții mei. Ei nici nu au știut că

am scris un roman, până în momentul în care l-am avut pregătit pentru tipar. După cum spuneam și înainte, o prietenă este cea care m-a făcut scriitor, prin interesul pe care mi l-a arătat. Este chiar o poveste inedită: am publicat la un moment dat o carte „academică”, să-i zicem, o carte de drept: **Compendium: Societăți comerciale de la A la Z**, și, în momentul în care i-am spus prietenei că am publicat o carte, a fost foarte încântată. Când i-am precizat că este o carte de drept, mi-a replicat: „Ah, mă așteptam să fie o carte de beletristică”. În

momentul respectiv m-am gândit: ok, dacă vrea beletristică, hai să încercăm să îi oferim beletristică. I-am scris romanul, îi este dedicat, este persoana care apare pe copertă, în interior. După cum spuneam, i-a plăcut, și de aici am ajuns mai departe cu cartea, la editor și apoi pe piață.

L.S.: Dar profesorii din liceu? Ați găsit un model de urmat în perioada adolescenței?

O.C.: Din nou, e o întrebare destul de dificilă. Am avut niște profesori foarte buni în liceu, mi-a făcut mare plăcere să lucrez cu ei, am păstrat legătura cu unii dintre ei. Nu pot spune însă că vreunul a fost un model propriu-zis pentru mine. Mai degrabă au fost niște oameni de la care am învățat diverse lucruri, fiecare a reușit să-mi inducă o modalitate de a privi viața, un mod de a-mi însuși anumite

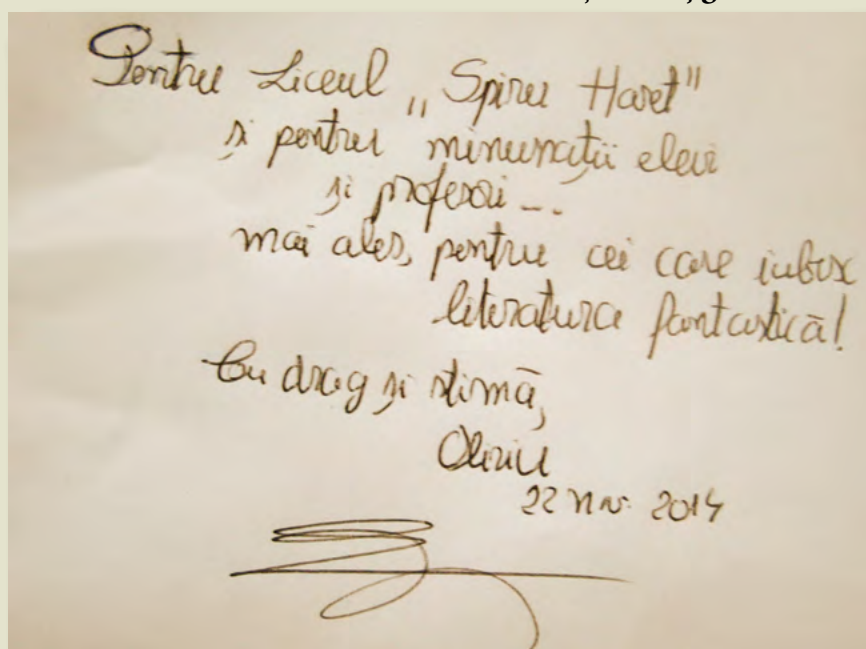
cunoștințe, pe care le-am folosit ulterior. Liceul chiar a fost o perioadă importantă pentru mine.

L.S.: Dacă tot am deschis acest subiect, ce părere aveți despre cărțile obligatorii pe care elevii din liceu trebuie să le citească? Sunteți de părere că acestea ar trebui înlocuite?

O.C.: Din nefericire, da. În opinia mea, la ora actuală, programa școlară nu include toți autorii care ar trebui citați și are tendința de a îndrepta publicul cititor către o direcție care e mai puțin atractivă pentru acesta. Din acest motiv, sunt șanse destul de mari ca unii tineri să se îndepărteze de literatură.

• Mai mult, autorii pe care îi avem în programa
• școlară au scris și alte cărți, care ar fi fost mult mai
• potrivite pentru tinerii noștri cititori decât cele care
• se studiază în prezent. Să dau câteva exemple: în ceea
• ce îl privește pe Liviu Rebreanu, mult mai indicat ar
• fi pentru programa școlară, în opinia mea, romanul
• *Adam și Eva*, în comparație cu romanul *Ion*; de la
• Vasile Voiculescu, mult mai indicată ar fi povestea
• *Schimnicul*, comparativ cu *Lostrita*; iar de la Mircea
• Eliade, indicată ar fi, alături de *Maitreyi*, *Domnișoara*
• *Christina*, și nu *La țigănci*. Odată convinși tinerii

să citească
o operă
interesantă,
nu va fi
dificil pentru
profesor să
îi determine
să citească
și celelalte
opere ale
unui scriitor.
Este foarte
important
primul
contact pe
care îl au
elevii cu
fiecare scriitor

• în parte. Astfel, dacă îi indici cuiva care a trăit tot
• timpul la oraș o operă cu subiect rural, este puțin
• probabil ca respectivul cititor să rezoneze cu povestea
• sau cu personajele. În concluzie, ar fi preferabil ca
• programa școlară să fie mai variată, în primul rând,
• și, în al doilea rând, să se îndrepte inclusiv spre
• literatura fantastică, literatura de aventuri, literatura
• extraordinarului în general.

• **L.S.: Care a fost momentul definitoriu pentru dvs. ca scriitor?**

• **O.C.:** Cred că momentul definitoriu a fost chiar
• lansarea romanului, prin faptul că au venit foarte

mulți oameni la lansare, mi-au cumpărat cartea, au venit editori care mi-au oferit contracte „în alb“, au venit oameni care îmi citiseră deja manuscrisul și care erau specialiști în domeniu și m-au felicitat... Acela a fost momentul în care mi-am dat seama că da, sunt propriu-zis scriitor, și că da, trebuie să urmez drumul acesta, nu este doar un hobby. Pentru că reacția a fost mult prea bună, pentru că nu mai puteam să-i dezamăgesc pe oamenii care îmi arătau încredere.

L.S.: Aveți de gând să mai publicați cărți în viitorul apropiat?

O.C.: Am tot timpul de gând să public, am foarte multe cărți în lucru, este însă destul de greu. Am un serviciu solicitant (sunt consilier juridic), am și alte chestiuni care îmi ocupă timp, e dificil

să dau un răspuns precis. Momentan, două dintre cărțile mele se află pe masa editorului și e posibil să apară la începutul anului 2015. Este vorba despre un volum de povestiri fantastice, intitulat *Ceasul fantasmelor*, și despre o nuvelă science fiction, intitulată *Imperiul minciunilor*. Cât despre o continuare la *Coșmar*, pe care mi-o cere publicul, și despre un alt roman pe care l-am anunțat, la un moment dat, *Călătorie în umbră*, și care sper să cucerească cititorii la fel cum a făcut-o „Coșmarul“, cred că apariția în 2016 reprezintă cea mai optimistă estimare. Sper totuși să compensez așteptarea cititorilor prin

niște cărți suficient de bune încât să mă ierte că i-am „dus cu vorba“ atâta timp.

L.S.: Ce sfat le-ați da viitorilor scriitori din Spiru Haret?

O.C.: Am dat multe sfaturi tinerilor scriitori și, din fericire, unii le-au urmat și sunt acum scriitori publicați, unii dintre ei și premiați. Mă bucur foarte mult de acest lucru. Ce sfaturi aș putea să dau, concret? În primul și în primul rând, să citească.

Cât mai mult, cât mai variat. Trebuie neapărat să cunoască piața de carte, să cunoască istoria literaturii pentru a putea să scrie. În al doilea rând, să dea atenție școlii, e foarte important să scrii corect ca să fii scriitor și să fii luat în seamă de editori, este foarte important să vorbești corect,

iar informațiile pe care le obții chiar și din manualele școlare, dar mai ales din lectura suplimentară recomandată inclusiv la școală, pot fi folosite ca surse de documentare pentru viitoarele cărți. De asemenea, i-aș sfătui să se implice activ în viața literară, să vină la evenimente, să participe la ateliere de creație literară, să participe la lansări, să se împrietenească pe Facebook cu scriitori – scriitorii sunt prietenoși în România –, cu editori, cu fani, să scrie recenzii în reviste literare, astfel încât să-și dezvolte aceste abilități încă de pe acum.

L.S.: Mulțumesc pentru interviu.

STELIAN ȚURLEA

Interviu realizat de Andrei Stroe, X A

Foto: agentiadecarte.ro

Să vedem cum s-a ajuns aici... Totul a început în septembrie, când, pentru momentul „Omul care aduce cartea” din cadrul orei de limba română, am ales romanul, prezentat de Dan C. Mihăilescu în emisiunea omonimă, *Crimă la Torino*. Eu nu m-am putut mulțumi doar cu atât, întrebându-mă cum ar fi să îl am alături, în clipa prezentării, pe însuși autorul cărții alese. Este vorba despre scriitorul STELIAN ȚURLEA. Născut la 6 ianuarie 1946, în Ploiești, acesta a fost gazetar („Lumea”, „Zig-zag”, „Meridian”), după care a lucrat în televiziune ca șef al departamentului de știri al Antenei 1, director editorial la ProTV (din 1996) și actual senior editor al „Ziarului de duminică” (supliment cultural online al Ziarului Financiar). A primit Premiul Uniunii Scriitorilor pentru literatură pentru copii (2003), Premiul Asociației Editorilor din România pentru literatură pentru copii (2005), Premiul Special al Uniunii Scriitorilor (2006), Premiul Asociației Scriitorilor din București (2007), Premiul „Flacăra” pentru literatură (2011) și este, de asemenea, unul dintre pionerii emisiunii menționate anterior. Domnul Țurlea nu s-a lăsat rugat foarte mult înainte de a-mi accepta invitația, fapt pentru care doresc să îi mulțumesc din suflet. La întâlnirea cu spiriștii, Stelian Țurlea a răspuns întrebărilor privind romanele sale, cultura și tinerii...

■ ■ ■
Andrei Stroe: De unde a pornit ideea acestei cărți?

Stelian Țurlea: În mai 2013 am fost la Salonul Internațional de Carte de la Torino, unde îmi lansam o traducere în italiană a unui român de acum 5-6 ani și am fost șocat că, mergând de la hotel spre târg, existau în taxi ghiduri turistice în patru limbi: italiană, franceză, engleză și română. Nu mi-a venit să cred, dar întrebând și, documentându-mă, am aflat că acolo trăiesc peste o sută de mii de conaționali. Și în avion, la întoarcere m-am gândit: „Dacă cumva se ajunge la o colaborare între mafioții români și cei italieni?” Am scris cartea și am constatat că vorba „viața bate ficțiunea” e absolut reală. Exact în momentul în care am terminat romanul, am citit niște știri despre o mare rețea de traficanți de droguri și carne vie din România, dezmembrată de Carabinierii torinezi, pe care le-am introdus, de altfel, ca epilog. Dintr-o dată, crima devenea foarte credibilă.

A.S: În opinia mea, această carte are defectul de a fi ușor laconică. Sunteți de acord?
S.T: Există fel și fel de stiluri și consider că este foarte necesar ca o carte să te pună pe gânduri. Am scris și eu „cărămizi“, însă cred că lumea nu mai are răbdare să lectureze volume groase sau să meargă la concerte interminabile. Părerea mea e că, dacă nu reușești să citești o carte dintr-o răsuflare, în maxim două zile pierzi firul. Și atunci trebuie să oferi ceva într-un număr mai mic de pagini.

A.S: Comparativ cu alte lucrări ale dumneavoastră, considerați **Crimă la Torino** ca fiind cea mai bună?

S.T: Nu. Dacă vrei să știi la care țin cel mai mult, cred că ar fi **Trei femei**, pe care v-o recomand cu plăcere.

A.S: Cum a pornit dragostea dumneavoastră pentru genul polițist?

S.T: Eu mă strădui ca nicio carte pe care o scriu să nu semene cu precedentă, nici ca subiect, nici ca stil. Pe lângă asta, mai am o credință de foarte multă vreme, și anume că genul de suspans apropie cel mai mult omul de lectură. Aproape toate marile cărți ale lumii conțin un filon polițist. De asemenea, cred că în literatura polițistă poți să faci atât literatură psihologică, cât și socială și nu numai. În ultimii ani acest gen s-a răspândit enorm, mai ales printre scriitorii scandinavi. Și cred că, în majoritatea romanelor mele, găsești puțin mister.
A.S: De ce autorii autohtoni de române

polițiste nu sunt atât de apreciați?

S.T: Aici este o problemă destul de complicată. În primul rând, ține de mentalitate. Un scriitor celebru pe toate meridianele, tradus în țară, va fi automat foarte căutat și cărțile lui vor fi citite. În momentul în care apare un nume românesc pe piață, nu va avea succes până nu se scrie despre el și asta e valabil pentru toate genurile. Pe lângă reticența cititorilor, și mai gravă e cea a editorilor care, chiar de cred în scriitorii români, nu sunt convinși că vor reuși să facă suficient marketing pentru a putea vinde cartea. Totuși, sunt convins că, în câțiva ani, se va putea vorbi de o generație de scriitori români pe partea de romane polițiste.

A.S: Puteți numi trei cărți care v-au plăcut extraordinar de mult?

S.T: Ar trebui să pun 300 (*râde*). Mi-e foarte greu să aleg. Doar din ce am citit recent, m-a impresionat **Într-o noapte de iarnă**, de Simon Sebag Montefiore, și **Avocatul din limuzină**, de Michael Connelly.

A.S: Unii zic că generația actuală nu mai este la fel de interesată de cultură. Sunteți de acord?

S.T: Nici pe departe. Altfel de ce m-ați mai chemat aici? Mereu unii au citit, alții nu. Unii au vrut să afle mai mult, alții nu. Chiar dacă au apărut jocuri, internet și alte tehnologii, eu sunt foarte optimist că tinerii citesc și vor citi în continuare.

A.S.: Vă mulțumim.

CRIMĂ LA TORINO

1. Jocurile foamei (serie), Suzanne Collins

Jocurile foamei (în engleză: *The Hunger Games*) este o serie de trei romane de aventură.

Cartea de față are în vedere un personaj narator feminin, Katniss Everdeen, care trăiește în sărăcie. La a 74-a ediție a Jocurilor, sora sa Prim este aleasă și Katniss se oferă voluntar în locul acesteia. Celălalt tribut este Peeta Mellark, care este băiatul brutarului. Aceștia capătă foarte multă atenție, în special Katniss, dar, de asemenea, asta îl face și pe Peeta să fie favorizat. În arenă se ajută reciproc și rămân ultimii în viață. Pentru a forța mâna Capitolului, Katniss îi propune lui Peeta să se sinucidă amândoi... (sursa: wikipedia)

2. Labirintul, Evadarea (serie) de James Dashner

Când Thomas se trezește într-un loc necunoscut, nu-și amintește decât cum îl cheamă. În jurul lui se află mai mulți băieți, care nu au nici o idee despre felul în care au ajuns acolo și nici din ce motiv. Tot ceea ce știu este că, în fiecare dimineață, porțile de piatră către labirintul care îi înconjoară se deschid și că în fiecare seară se închid la loc... (sursa: litera.ro)

3. Urzeala tronurilor (serie), de George R.R. Martin, urmărește simultan trei acțiuni principale. Acest roman și cele ulterioare ale seriei Cântec de gheață și foc au fost adaptate într-un serial de televiziune de la HBO, în benzi desenate, cărți de joc, jocuri pe tablă sau video. Producătorii serialului HBO au hotărât că vor fi filmate doar șapte sezoane.

4. Hoțul de cărți de Markus Zusak

Este anul 1939. Germania nazistă. Țara își ține răsuflarea. Moartea nu a avut niciodată mai mult de lucru, și va deveni chiar mai ocupată. Liesel Meminger și fratele ei mai mic sunt duși de către mama lor să locuiască în afara familiei sociale în orașul München. Tatăl lui Liesel a fost dus departe sub șoapta unui singur cuvânt nefamiliar - Kommunist -, iar Liesel vede în ochii mamei sale teama unui destin similar. Pe parcursul călătoriei, Moartea îi face o vizită băiețelului și o observă pe Liesel. (sursa: cărturesti.ro)

TOP 5 CĂRȚI RECOMANDATE DE SPIRIȘTI PENTRU TOȚI ELEVII DE LICEU

Să ucizi o pasăre
cântătoare de Harper
Lee

Este un roman brutal
și onest, abordând o
problematică mereu
de interes: rasismul,
conflictele sociale și
pierderea inocenței
copilăriei, totul filtrat
prin ochii unei fete,
Scout Finch, martoră la
întâmplările dramatice
declanșate într-un mic
orășel sudist, atunci când
un bărbat de culoare
este acuzat că a violat
o femeie albă. Tatăl
naratoarei, Atticus,
desemnat ca avocat al
apărării, trebuie să țină
piept unor prejudecăți
până atunci latente și,
din acest moment, Scout
și fratele ei, Jem, sunt
atrași într-o succesiune
rapidă de evenimente care
le depășesc înțelegerea.
Pe timpul procesului,
orășelul decade treptat
în grotesc și violență...
(sursa: polirom.ro)

RECOMANDĂRI ALE PROFESORILOR:

1. Mircea Eliade, *Noaptea de Sânziene*;
Nuntă în cer; *Tinerete fără tinerețe*;
2. F.M. Dostoievski, *Idiotul*; *Frații Karamazov*; *Adolescentul*; *Jucătorul*;
3. Mircea Cărtărescu, *Rem*; *Ochiul căprui al dragostei noastre*;
4. Lev Tolstoi, *Anna Karenina*;
5. William Shakespeare, *Hamlet*; *Visul unei nopți de vară*; *Îmblânzirea scorpiei*;
6. Tragedii antice: *Oedip rege*; *Antigona*;
7. N.V. Gogol, *Mantaua*, *Portretul*
8. Marin Sorescu, *Iona*
9. Anne Frank, *Jurnalul Annei Frank*
10. Mo Yan, *Broaște*
11. Evgheni Vodolazkin, *Laur*

Jurnal de călătorie

august, 2015

prof. Monica Fluțar

(continuare din numărul anterior)

În ziua următoare, am pornit spre Oloron Saint-Marie, bineînțeles cu aceeași întârziere (abia în zilele ce au urmat am intrat în ritmul recomandat pelerinilor pentru a face față traseului, adică plecarea de la 7.00 dimineața). 23 de kilometri de parcurs între 250 de metri altitudine și 450 de metri, paralel cu râul Gave d'Ossau, trecând prin localitățile Bescat, Buzy, Buziet, Herrere, și în sfârșit, după circa 9 ore de mers, Oloron. A fost o zi epuizantă în care organismul a fost extrem de solicitat, așa încât a doua zi ne-am urnit destul de greu la drum; după doar 2 kilometri, am abandonat traseul și am ieșit la drumul național, extrem de circulat. Timp de două ore am crezut că a fost cea mai proastă decizie din ultimul timp, pentru că nu era o gară în apropiere, nu era autogară și nu oprea nimic, mai ales că așa cum aveam să vedem mai târziu, următorul punct al traseului. L'Hopital Saint-Blaise era un cătun cu cinci case, două restaurante și o biserică, undeva pe un drum secundar. Providența a făcut ca, după ce ne-am pierdut și ultima speranță, să oprească o doamnă: „Vous êtes pèlerins ?” I-am explicat problema noastră și, deși nu avea drum într-acolo, a făcut un ocol și ne-a lăsat chiar în centrul satului, adică lângă biserică.

Oricât de mic ar fi un sat, biserica ocupă un loc central și extrem de vizibil de la mari distanțe. Toate bisericile au ceva în comun: sunt foarte vechi, secolele XI, XII, XIII, și multe sunt în Patrimoniul UNESCO. Ne-am încărcat bateriile respirând aerul curat și bucurându-ne de liniștea din jur și frumusețea peisajului.

A doua zi, am părăsit refugiul modern echipat, chiar dacă avea doar opt locuri, și exact la ora la care trebuia, dis de dimineață, am pornit spre Mauleon-Licharre, 16 kilometri, denivelări reduse, cel mai ușor traseu din întreg pelerinajul.

Fiecare loc prin care am trecut a lăsat câte o amintire. Mauleon, străbătut de râul Le Saison, reprezintă capitala provinciei Soule, una din cele șapte provincii ale Țării Bascilor, cea mai mică și cea mai originală. Ea este dominată, din orice parte ai privi, de Château-Fort, construit de regele Navarrei și viconte de Soule în 1122. De-a lungul timpului, alături de centrul vechi, s-au construit zonele rezidențiale și zona industrială; un loc aparte

il ocupă zona artizanală, marcată de tradiția în confecționarea espadrilelor, veche de circa 150 de ani...nu se putea să fiu indiferentă la un astfel de subiect!

Încă puțin, doar 43 de kilometri până la Saint-Jean Pied de Port! În mod normal, porțiunea aceasta de traseu se parcurgea lejer în două zile. Dar cum eram în urmă cu o zi, am hotărât să recuperăm pe calea rutieră. În sfârșit, ajungem la punctul nodal al pelerinajelor atât din Franța către Spania, cât și invers. Dis de dimineață, străzile înguste ale

Foto: Monica Fluțar

„SAINT JEAN PIED-DU-PORT ESTE PUNCTUL DE ÎNCEPUT AL TRASEULUI MEDIEVAL“

orașului sunt înțesate de pelerini. Mergem la Centrul de informare pentru pelerini și obținem toate informațiile necesare pentru El Camino, drumul spaniol. În curând vom trece Pirineii, din Franța în Spania, fără ca măcar să ne întrebe cineva cum ne cheamă...

Au fost suficiente elemente care mi-au trezit curiozitatea și am început să

caut mai multe și mai multe informații... oameni care au parcurs acest drum și au descris cu lux de amănunte ce probleme au întâmpinat, cum le-au rezolvat și cum ar fi mai bine de făcut întreg traseul; împărțit judicios pe zile, nu mai puțin de 15 km într-o zi și nu mai mult de 28 de km, cu minim de bagaj foarte bine gândit înainte.

UNIVERSITATEA OXFORD

Text și foto: *Jacqueline Jansen, 12 E*

Interesul meu pentru business și management, dezvoltat în ultimii ani, s-a consolidat prin participarea, în vara trecută, la Universitatea Oxford, unde, timp de o lună, am frecventat două module de cursuri: primul - de drept și legislație britanică - și al doilea - de economie, business și marketing internațional. Înconjurată fiind permanent de tineri din toate colțurile lumii, cazarea în campusurile universitare

ale studenților de la Oxford, dar și clădirile pitorești, cu o tradiție de peste 800 de ani, au contribuit la crearea unei atmosfere prielnice studiului în timpul vacanței.

Diversitatea a constituit un punct cheie al acestei experiențe. În fiecare dimineață, mergeam la cursuri. Toate erau interactive, dându-ne posibilitatea să ne exprimăm opiniile cu privire la problema în discuție. Spre exemplu la cursul de Drept, când

analizam un caz dezbătut la Curtea Supremă, deși verdictul fusese dat cu mulți ani în urmă, am fost liberi să ne imaginăm că suntem avocatul și să dăm propriile decizii, bineînțeles bazându-ne pe argumente. Deși programul era foarte strict și riguros, încă de la ora 8 dimineața, cursurile se desfășurau într-o atmosferă extrem de plăcută.

din campus, dar și un plan de business propriu-zis. Toate acestea s-au constituit într-un dosar voluminos. Ritmul impus și multitudinea solicitărilor ne-au constrâns să ne planificăm timpul mult mai atent, pentru a reuși să participăm la activitățile extrașcolare, dar și pentru a finaliza cu succes planul de business.

După-amiezile aveam posibilitatea să alegem, dintr-o mulțime de activități, ceea ce doream să facem: de la vizitarea campusurilor universitare din

Deseori, dedicam din timpul liber aprofundării materiei studiate, deoarece, în fiecare zi, bagajul de informații era stufos și exista o competiție permanentă între noi. Cursul de business a solicitat o implicare specială, întrucât am fost împărțiți pe echipe; fiecare echipă trebuia să identifice o idee de business (să inventeze un produs care să fie pus pe piață și să aibă succes), iar la finalul taberei, profesorii coordonatori au desemnat proiectele câștigătoare. Acest proiect a solicitat cercetarea amănunțită a zonei în care se afla produsul ales, chestionare cu întrebări adresate celorlalți participanți

Oxford, pentru a afla istoria unora dintre cele mai vechi clădiri din Marea Britanie, până la activități recreative precum: *punting*, lecții de percuție pe ritmuri indiene sau squash. Evident că le-am încercat pe toate, am „cântat” la tobe, am jucat squash ... am bătut prin clădirile istorice... Probabil că nu mulți știu ce presupune *punting*-ul. Acesta reprezintă o activitate tradițională a studenților universității Oxford: pe tot parcursul anului universitar, râurile sunt pline cu studenți citind în bărci, care se lasă purtați în voia curenților blânzi. În ceea ce privește colegii, fiind din toată lumea, am avut posibilitatea să interacționez și să mă împrietenesc cu copii minunați, cu care mențin și acum legătura, împărtășind idei privind cultura, obiceiurile tradiționale sau religiile din țările noastre.

O situație amuzantă, constatată de noi în final, a fost aceea când am realizat că deseori, la aceeași masă, absolut întâmplător, era fiecare din altă țară.

Momentele trăite la Oxford au fost memorabile, nu numai datorită faptului că mi-au permis extinderea considerabilă a orizontului cognitiv, dar au constituit un prilej de a antama relații de perspectivă

cu persoane din toată lumea, alături de care am trăit, timp de o lună, experiențe din cele mai complexe și am desfășurat o serie de activități care, sunt sigură, mă vor sprijini în consolidarea carierei.

Sintetizând, experiența trăită la una dintre cele mai vestite universități din lume a fost de neuitat și pot să le spun colegilor care intenționează să-și continue studiile acolo că, pe lângă rigorile specifice și a programului strict, există numeroase activități care să le permită valorificarea potențialului aptitudinal.

HAI-HUI PRIN TAIWAN

Text și foto: **Jacqueline Jansen, 12 E**

Taipei 101, centru financiar

Sub imagine sunt câteva dintre cuvintele pe care dacă le cunoști în limba mandarină, câștigi aprecierea localnicilor din Taiwan. Motivul ar fi că în orașele taiwanese, cu excepția capitalei, oamenii nu cunosc de regulă altă limbă în afara acestui dialect al limbii chineze.

În luna august a anului trecut, am participat, alături de 14 tineri din toate colțurile lumii, într-o tabără în Taiwan, organizată de Rotary Internațional. Timp de două săptămâni am locuit în Taoyuan, un orașel aflat la o oră distanță de Taipei, capitala Taiwanului. Încă de la sosirea la aeroport, fiecare dintre noi a fost repartizat să locuiască la câte o familie taiwaneză. Pentru că nimeni din familia mea gazdă nu cunoștea limba engleză, o perioadă de timp comunicarea s-a realizat prin intermediul *google translate*-ului și prin „limba gimnastică“, pentru a putea interacționa,

Nihao. Nihaoma? Xue. Xie Xie. Pukachi.

Am reușit relativ repede să învăț câteva propoziții de bază în limba chineză, fapt ce a contribuit la crearea unei relații mai apropiate între noi. Acesta era și scopul, de altfel, întrucât, pentru a putea comunica, trebuia să depui efort susținut în vederea învățării limbii și a obiceiurilor. Amabilitatea familiei la care am stat, dorința permanentă a acestora de a-mi crea condițiile necesare unei experiențe inedite, bunătatea lor, m-au făcut să mă simt „ca acasă”.

În primele două săptămâni, noi, „străinii”, ne întâlneam dimineața la liceul „Ping Jen”, unde eram inițiați în tainele studierii limbii chineze. După amiază, aveam în program diferite activități pentru cunoașterea tradițiilor din Taiwan. Printre altele, am învățat despre opera taiwaneză și am participat, alături de colegi, la un spectacol regizat de una dintre cele mai cunoscute soliste de operă din Taiwan. Am învățat cum să facem „Bubble Tea”, un ceai tradițional taiwanez, cunoscut în întreaga lume, sub directa îndrumare a patronului celui mai vechi magazin care vinde un astfel de ceai în Taoyuan. Lista

activităților zilnice cuprindea: cursurile de „yoyo”, un sport cunoscut în Taiwan, lecțiile de calligrafie, de pictură gravată, folosind unele tehnici tradiționale locale. Toate acestea au contribuit la o mai bună interacțiune cu gazdele taiwaneze, care s-au străduit să ne facă șederea cât mai agreabilă.

A treia săptămână a fost asemenea unui maraton: ne trezeam dimineața, participam la diverse activități pe timpul zilei, iar seara ajugeam într-un alt oraș, la o altă familie. Acestora li s-a adăugat vizitarea unor orașe pitorești: Hinschu, Zhongli, dar și a capitalei, Taipei, o adevărată metropolă. Aici am vizitat Taipei 101, una dintre cele mai înalte 10 clădiri din lume, dar și câteva temple construite pentru a exprima aprecierea taiwanezilor față de liderii din trecut. De asemenea, am făcut o excursie la o cascadă faimoasă, unde am încropit singuri un grătar și am înotat în apele termale ale râului.

Deliciile bucătăriei chineze reprezintă un aspect pentru care m-aș întoarce oricând în Taiwan. Deși cunoșteam deja câteva specialități chinezești, odată ajunsă aici, orice gust cunoscut mi-a fost înlocuit cu „originalul”. În cele trei săptămâni, am avut șansa să testez o gamă variată de preparate specifice și, bineînțeles, am folosit bețișoare chinezești. Dimineața, de regulă, primeam „Dragon Ball” (orez cu sos, sub formă de gălușcă) sau diferite cornuri colorate, alături de nelipsitul lapte de soia. Prânzul, în primele două săptămâni, l-am primit la școală, în pauza dintre cursuri, și conținea paste subțiri

cu diferite sosuri, sub formă de minge, cu carne în interior sau cu „toffu împruțit” (“stinky toffu”). În săptămâna de pomină, am luat masa mai mult în locații de tip *fast food* sau în autocar, fiind mereu pe drumuri către o nouă destinație. Mesele de seară le serveam cu familia gazdă (în fiecare seară am stat la altă familie). Partea nelipsită din fiecare meniu era orezul. Am remarcat că în Taiwan se mănâncă rațional; senzația de sațietate se instalează repede. Locuitorii mănâncă multe fructe (pepene, avocado, etc), dar foarte puține prăjituri sau dulciuri, în general.

Experiența trăită în Taiwan mi-a oferit posibilitatea să cunosc o parte din cultura și educația taiwaneză, pe care le consider fascinante și unice; locuind la familii gazdă, am avut ocazia să particip la o serie de activități locale cu specific tradițional, să simt gustul bucătăriei chineze la ea acasă, iar cursurile zilnice de limba chineză mi-au lărgit bagajul modest de cunoștințe despre lumea asiatică. Xie Xie, Taiwan!

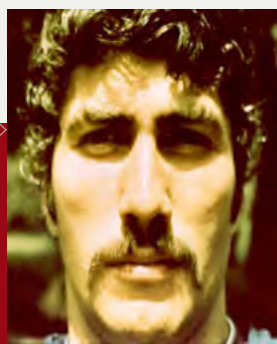

Alin Savu (I)

„Între liceele bucureștene, Spiru Haret făcea notă aparte“

Interviu realizat de: *Andrei Stroe, X A*

Dacă, în numărul precedent, ați putut citi un interviu cu fostul președinte al Federației Române de Box, Leonard Doroftei, acum rubrica „Vlăstarul sportiv“ îl are ca invitat pe fostul baschetbalist ALIN SAVU, absolvent C.N.S.B., promoția 1960. Este singurul tricolor cu două selecții în echipa Europei.

Consideră că revitalizarea baschetului în România este posibilă numai prin „redeșteptarea interesului și concentrarea atenției FR Baschet spre copii și juniori“

Andrei Stroe: Cum era Liceul „Spiru Haret“ în vremea dumneavoastră? Ce deosebea acest liceu de celelalte? Considerați că acum s-a schimbat în bine sau în rău?

Alin Savu: Practic, nu pot face o comparație pentru că nu pot afirma că sunt la curent cu situația de astăzi! Esențial este însă faptul că, în 60 de ani, s-a schimbat aproape totul în România. Important ar fi să nu se schimbe vreodată renumele liceului de pe str. Italiană!

În anii '50 - eu am fost elev la „Spiru“ între 1952 și 1960 - exista doar vechiul corp de clădire și sala de sport, iar "corpul profesoral" era, cu foarte puține excepții, de o calitate excepțională, rivalizând cu cele de la „Sfântul Sava“ și „Gheorghe Lazăr“, în competiție intrând și „Mihai Viteazul“ și „Matei Basarab“. Cuvintele de ordine în liceu erau: seriozitate, calitate, disciplină!

Între liceele bucureștene, „Spiru Haret“ făcea notă aparte, atât prin pleiada absolvenților săi de excepție (îi știți prea bine), cât și prin tradiția sportivă, baschetul fiind la loc de cinste.

A.S.: Povestiți-ne câteva amintiri legate de foști colegi sau profesori.

A.Savu.: Este greu să aleg, pentru că, în cei opt ani petrecuți în liceu, au fost foarte multe. Prefer să apelez la un povestitor desăvârșit, filosoful Gabriel Liiceanu, spirist pe durata claselor V-VII - când am fost și colegi -, **a cărui relatare trebuia să apară ÎN VOLUMUL OMAGIAL DEDICAT ANIVERSĂRII A 100 DE ANI DE EXISTENȚA AI LICEULUI, însoțită de comentariul meu.**

GABRIEL LIICEANU

Întâlnire cu un necunoscut

pag. 209 - 212

Cruzimea teribilă a băieților adolescenți. Îmi amintesc de o scenă pe care am trăit-o la doisprezece ani. Făcusem primele cinci clase într-o școală elementară din Panduri, pe deal, deasupra Cotroceniului, și, într-a VI-a, părinții au hotărât să mă mute la Spiru Haret, pentru că examenul de treaptă dintr-a VII-a să-l dau ca elev al liceului.

Noii mei colegi se cunoșteau între ei din anii precedenți, așa încât, începând anul, am apărut în clasă ca un intrus. O vreme, am fost studiat de ceilalți de la distanță. Eram timid și, după primele două, trei săptămâni, nu reușisem să mă împrietenesc cu nimeni. Fusesem dislocat, eram singur și nefericit.

Cam după două săptămâni a venit momentul să fiu situat undeva în grup. Aveam stofă de lider sau de subordonat? Întrebarea asta nu poate fi tranșată, între băieți, decât prin bătaie, cel mai adesea printr-una sălbatică. Bătăușul clasei trebuia, așadar, să regleze problema. Îl chema Corman, era scund, îndesat, cu umerii lați, cu ochii mici și nasul turtit. O meșă de păr blond îi cădea, rebelă, în ochi. **Stătea în bancă cu cel mai înalt băiat din clasă, care avea picioare lungi, de țânțar, și care, mai târziu, a ajuns în lotul de baschet al României.** Erau buni prieteni și făceau o pereche caraghioasă. Într-o pauză, am făcut imprudența să trec de pe un culoar pe altul al clasei sărind, așa cum făceam cu toții, peste un șir de bănci și sprijinindu-mă în mâini pe două pupitre. Și am ales să sar tocmai peste banca lor. Nu aterizez bine pe celălalt culoar, că lunganul, care stătea lângă bancă, îmi spune:

- Ce faci, bă? Mi-ai murdărit banca. Ai atins-o cu piciorul.
- N-am atins-o.
- Ba ai atins-o. Șterge-o cu mâneca!

- N-am atins-o. N-o șterg.
- Corman, strigă lunganul, ia vino, bă, că asta ne-a murdărit banca și nu vrea s-o șteargă!

Între timp se făcuse liniște și toți băieții din clasă se apropiaseră și făcuseră cerc în jurul nostru, unii cățărați în picioare pe bănci, ca să vadă mai bine. Corman și-a făcut loc printre ei. Țin minte că, pe sub haina de uniformă, avea un pulover grenă. Mi-a rămas pesemne în cap pentru că și-a scos haina. Nu există nici un dubiu asupra a ceea ce avea să urmeze. Dacă mi se făcea frică și ștergeam - simbolic, desigur, doar gestul conta - scaunul băncii, umilirea mea era totală. Deveneam un nimeni în grup. Dacă nu ștergeam, urma bătaia. Dacă eram bătut, rolul de lider în grup al lui Corman era încă o dată consolidat. Dacă-l băteam, aș fi împărțit cu el poziția. Dar era puțin probabil că aș fi reușit. Era „pe terenul lui“. Toți țineau cu el, iar eu, ca intrus, trebuia să-mi primesc lecția și să-mi ocup locul care mi se cuvenea, la coada clasei: locul ultimului venit.

- Ce faci, bă, nu vrei să ștergi banca pe care-ai murdărit-o?
- N-am murdărit-o.
- Ba ai murdărit-o. Șterge-o!

Gata. Fusesse ultima somație. Știam că acum urmează pumnii. Toți știau. Ritualul introductiv, înfruntarea verbală, se consumase. Și, ca la un semn, s-a dezlănțuit iadul. Au început

cu toții să urle. Iar între noi a început să cadă ploaia de pumni. Mă băteam cu ură. Îi uram pentru că voiseră să mă umilească. Nu știu cât a durat totul. Pauza era de zece minute și bătaia se încinsese chiar la începutul ei. Vacarmul era îngrozitor. Nimeni n-a auzit soneria de încheiere a recreației. Răcnetul profesorului de geografie, care intrase în clasă, nevenindu-i să creadă ceea ce vede - jumătate din clasa era cățărata pe bănci -, a pus ca prin farmec capăt dezământului. S-au furișat toți ca iepurii în bănci, cu fețele îmbujorate, fericiți de bătaia ca-n filme la care asistaseră și nerăbdători, acum, să vadă ce vom păți. Corman și cu mine am fost scoși de îndată în fața clasei, pe podiumul de la tablă. A fost primul moment când, cu coada ochiului, am putut să-mi văd adversarul. Nu arăta bine deloc. Ochiul dinspre mine era negru, umflat și închis. Eu nu știam, desigur, cum arăt. Ce pot spune e că vedeam bine și nu eram nici amețit.

Am fost trimiși de urgență acasă și poftiți a două zi la direcția liceului „cu părinții“. Eram un băiat cuminte. Nu mă bătusem niciodată din senin. Acum, însă, o făcusem sălbatic. Seara, tata s-a întors de la serviciu și mama i-a povestit ce se întâmplase la școală. M-a chemat și m-a întrebat:

- Te-a pus să ștergi banca?
- Da.
- O murdăriseși?”
- Nu. A vrut doar să mă umilească.

ECHIPA EUROPEI 1967

- Ai șters-o?
- Nu.
- Și-atunci a-nceput bătaia?
- Da.
- L-ai bătut?
- Da, rău. I-am umflat un ochi.
- Bine i-ai făcut! Am să vin mâine să vorbesc cu directorul.

Când am reapărut în clasă, ceva se schimbase în chip vădit în atmosferă. Simțeam privirile furișe ale băieților încrucișându-se în drumul spre banca mea. În pauză, unul a venit să-mi ofere cadou doi nasturi-fotbaliști, iar altul mi-a arătat colecția lui de timbre și m-a întrebat dacă vreau să-mi aleg ceva. Iar după ore, când aveam voie să rămânem în curtea interioară a școlii și să jucăm fotbal, am fost

desemnat, împreună cu Corman, „să facem echipele”: stăteam față în față și ne alegeam, pe rând, câte un jucător, fiecare. Pe măsură ce erau numiți, băieții se așteau în spatele nostru. Devenisem astfel, de la o zi la alta și în chip tacit, căpitan de echipă. Totul se petrecuse cu un firesc desăvârșit. Teribila bătaie de dinaintea orei de geografie mă propulsase în vârful grupului. Inutil să mai spun că, în cei doi ani pe care i-am petrecut la liceul de lângă Piața Rosetti, Corman a devenit unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. O prietenie înălțată pe pumni.

***

A.S.: Se poate spune că elevii erau mai silitori pe atunci?

A.Savu: Îndrăznesc să spun că

da. Explicații ar fi destule, eu voi menționa doar educația primită în familii (care prețuiau cu adevărat știința de carte), pe de o parte, seriozitatea și exigența profesorilor, pe de altă parte. Plus vremurile, despre care ar trebui spuse multe, dar nu este locul aici.

A.S.: Ce profesori v-au rămas în minte și de ce?

A.Savu: I-am iubit efectiv, nu doar respectat, pe Ion Voiculescu (științe naturale), Ioan Botez și Simion Vărzaru (limba română), Constantin Necșulescu (istorie), Goia Cernica (matematică), pentru competența profesională, har și tact pedagogic desăvârșite.

A.S.: Cum ați ales baschetul și ce credeți că atrage la acest sport?

A.Savu: Baschetul l-am ales pentru că era o adevărată modă în liceu și pentru că exista CCA, echipa de vis în care jucau Folbert, Fodor, Nedef, Niculescu, Nedelea, „nepoții” Unchiului Constantin Herold. Baschetul atrage dintotdeauna pe liceeni pentru că este un sport dinamic, spectaculos, care stimulează inventivitatea și inteligența.

A.S.: Ați evoluat în 1964 împotriva SUA, o echipă care cuprindea nume mari precum Bill Russell și Oscar Robertson. Ce au americanii în plus față de europeni, dominând de atâta timp baschetul mondial?

A.Savu: Am jucat de trei ori împotriva americanilor (și în 1965, contra unei alte selecționate NBA venite în România, și a

celei universitare, la Universiada de la Budapesta). „Plusurile” americanilor sunt reprezentate de talie, calități atletice de excepție și motivație superioară (născută din audiența extraordinară în rândul spectatorilor și consistență financiară, incomparabil mai mare, a contractelor, față de cele europene).

A.S.: Sunteți singurul baschetbalist român selecționat de 2 ori în echipa Europei. Ce au reprezentat pentru dumneavoastră aceste experiențe?

A. Savu: Baschetul românesc, având prezențe modeste chiar pe plan european (fără participări la C.M. și J.O.), era firesc ca recunoașterea internațională să-mi provoace multă bucurie, iar faptul că am jucat alături de cei mai mari jucători europeni ai momentului mi-a adus, de asemenea, o mare satisfacție.

A.S.: Ați jucat timp de 12 ani la

Steaua, echipa care a renăscut în ultimii ani și sezonul acesta este prezentă în EuroCup (a doua competiție europeană). Cum credeți că se va descurca într-o grupă grea, alături de Trabzonspor, Banvit, Budućnost, Unics Kazan și Aris Salonic?

A. Savu: Sigur că duzina de ani petrecută în tricoul

roșu-albastru nu se poate uita și sper ca prezența în EuroCup să fie una cel puțin onorabilă, mai ales că Steaua EximBank încearcă să reînnoade tradiția unui trecut care, totuși, obligă. Este vorba de un palmares în care sunt înscrise 21 de titluri naționale și câteva prezențe în faze superioare ale cupelor europene. Sunt speranțe personale, dar, sincer, nu pot face pronosticuri...

A.S.: Cum vedeți echipa națională în prezent și ce credeți că ar trebui îmbunătățit pentru un progres al baschetului din România?

A. Savu: Socotesc că, în acest moment, întreg baschetul „românesc” este în suferință, nu doar echipa națională masculină. Situația neplăcută de astăzi este rezultatul firesc al invaziei de jucători străini (de valoare destul de îndoielnică), care au blocat apariția și progresul jucătorilor autohtoni. De aici și valoarea modestă a echipelor reprezentative, care se zbat în al treilea eșalon al campionatelor europene. „Rețeta” redresării nu poate fi decât una, foarte simplă: redeșteptarea interesului și concentrarea atenției FR Baschet spre copii și juniori! Altfel, vom folosi în continuare ghilimelele când ne vom referi la baschetul românesc. Și este păcat...

A.S.: Ați lucrat o perioadă și în presa sportivă. Cum vedeți, la momentul de față, acest segment în România și ce le-ați recomanda tinerilor care doresc să urmeze un drum spre jurnalism?

A. Savu: Nu cred că exagerez deloc când afirm că mass-media de la noi au contribuit din plin (prin incompetență, subiectivism și vulgaritate) la degradarea evidentă suferită de societatea românească în ultimii 25 de ani. Am făcut gazetărie sportivă după Decembrie '89 din convingerea că pot contribui la redescoperirea normalității în țara în care m-am născut, nu numai în lumea sportului, căreia i-am dedicat, în linii mari, întreaga existență. Pentru aceasta, am rămas în permanență fidel convingerii lui George Ladima, ziaristul din *Patul lui Procust*, romanul atât de cunoscut al lui Camil Petrescu: „Dacă nu scriu adevărul, de ce să mai scriu?!“ Aceasta trebuie să fie rațiunea profesiei de jurnalist și acesta este sfatul pe care îl pot da tinerilor care doresc să meargă pe drumul ei:

gazetăria nu se poate face fără onestitate totală!

A.S.: În final, aveți ceva să le spuneți actualilor spiriști?

A. Savu: I-aș îndemna pe spiriștii de astăzi să prețuiască tradiția unui liceu de elită respectându-l, să folosească cu maximum de responsabilitate timpul pentru a pregăti cât mai eficient aventura care îi așteaptă în anii care vor urma și pentru a lega prietenii care să dureze o viață. Spune asta un absolvent care se întâlnește cu mare plăcere și astăzi, după zeci de ani, cu foștii colegi și, mai mult decât atât, are corespondențe regulate și deosebit de plăcute cu spiriști mai tineri...

PENTRU ACEST SPIRIT VALOROS, PĂSTRAT PESTE ANI, ÎI SUNT RECUNOSCĂTOR LICEULUI DE PE STRADA ITALIANĂ DIN BUCUREȘTI!

CIVITAS

Cuvânt înainte

În lumea pragmatică în care trăim, orientată cu precădere spre utilitarism și maximizarea eficienței, încurajarea cultivării libertății interioare, a gustului pentru frumos, a expresiei creative, a respectului pentru valorile umane fundamentale specifice creației literare și artistice ni se par a fi obiective de urgentă necesitate în spațiul educației tinerei generații. Sprijinirea și stimularea activităților creative, literare și muzicale, dezvoltarea competențelor de receptare a unor producții artistice și de mediere într-o limbă de circulație internațională a unor texte literare sunt o datorie de conștiință a oricărei instanțe educative față de tinerii în căutare de repere, modele și sens.

Culegerea de creații literare *În ritm cu metafora* și CD-ul omonim, care cuprinde ilustrațiile muzicale a cincisprezece poeme cuprinse în volum, sunt produsul final al unui proiect CIVITAS gândit ca invitație la o reflecție asupra propriului eu și a lumii înconjurătoare prin intermediul actului creației. Provocându-i să scrie, le-am dat elevilor ocazia să se întâlnească cu ei înșiși, să-și construiască propria persoană, să capete încredere în capacitățile lor de a-și exprima emoțiile, gândurile, visele, să-și elibereze

cuvântul, să-și cunoască mai bine limba și să se joace cu ea, să citească mai bine, să asculte cuvintele altora și să se hrănească cu ele, să se îmbogățească.

Cu speranța că această experiență culturală și, poate, înainte de toate, de viață, va fi descuiat ceva minți și mângâiat ceva suflete, îi felicităm pe toți elevii din Colegiul Național „Spiru Haret“, Școala Centrală, Colegiul Național „Grigore Moisil“ și Liceul de Arte Plastice „Nicolae Tonitza“, participanți la proiect, și le urăm să poarte mereu poezia în ei înșiși.

Dorim, în cele din urmă, să adresăm calde mulțumiri doamnei Ileana Mălăncioiu pentru bucuria pe care ne-a făcut-o acceptând o întâlnire cu elevii noștri. A reușit, cu naturalețea și simplitatea minților mari, să strecoare cultură, umor, sfaturi, anecdote, încurajări într-un dialog pe care tinerii l-au savurat cu încântare și recunoștință.

Și dacă „un om este ceea ce își aduce aminte despre sine însuși“ cum spunea într-unul din *Gânduri* un alt mare poet, Nichita Stănescu, această întâlnire, laolaltă cu toate întâlnirile de lucru din cadrul proiectului, va intra, cu siguranță, în zestrea de pilduitoare aduceri aminte din viața elevilor noștri.

Echipa de proiect :

Alexandru Constantinescu, profesor de matematică, director al Colegiului Național „Spiru Haret“

Mihaela Zoicaș, profesor de limba franceză, Colegiul Național „Spiru Haret“

Ana Durac, profesor de limba engleză, Colegiul Național „Spiru Haret“

Mariana Comăniță, profesor de muzică, Colegiul Național „Spiru Haret“

Cuvânt elev (Mihai Năsui)

Pentru o parte din elevii liceelor noastre: C.N. „Spiru Haret“, Școala Centrală, C.N. „Grigore Moisil“, Liceul de Arte Plastice „Nicolae Tonitza“, luna noiembrie a anului 2015 a fost o lună de noapte albă.... și totuși plină de vise. Am trăit-o în ritm cu metafora... și ne-am supus tuturor înrăurilor fazelor ei: primul pătrar ne-a împresurat cu entuziam și exuberanță, în al doilea pătrar am meditat, ne-am introspectat și ne-am descoperit, am înfruntat al treilea pătrar, în care încrederea în noi a mai pălit puțin și șovăiala ne-a vizitat adolescentin, și am trecut cu bine și de al patrulea pătrar, ce sigur a rimat cu stihar subliminar sau toboșar contestatar.

Luna s-a împlinit și noi odată cu ea. Ne-am hrănit sănătos cu provocări frumoase și strădanii plăcut istovitoare, cu întâlniri pilduitoare și cu emoții delicioase. Am savurat muzica limbilor și limba muzicii și ne-am împărtășit din bucuria comuniunii într-o poezie și cânt. Așa traducem noi experiența culturală și de viață care a fost Proiectul Civitas *În ritm cu metafora*.

La capătul acestei minunate aventuri, dorim să mulțumim tuturor celor care ne-au adunat împreună și ne-au oferit aceasta pricină de vers și viers: profesorilor noștri, colegilor și prietenilor noștri. Mulțumim, de asemenea, părinților pentru sămânța de talent ce-au sădit în noi, Televiziunii Române pentru că ne-a dat încrederea că vocea, trăirile și gândul nostru merită să fie auzite și cunoscute de un public larg, Primăriei capitalei pentru lăudabila inițiativă de a sprijini proiecte pentru minte și suflet și, nu în ultimul rând, gazdei spectacolului nostru, Teatrul Elisabeta, pentru șansa ca, tocmai pe scena teatrului ce poartă numele reginei poete și interprete de muzică canto și pian, Carmen Sylva, să putem demonstra că-i suntem demni urmași.

Foto: Mihai Năsui/facebook

Gazde

Și dacă voi renașteți în lume prin alții,
găsindu-vă alt suflet surogat,
eu voi rămâne eu - un om nesfârșit
cu dimensiuni onirice
din care renasc intens haosul și ura;
mă extind spre limită
nu pot atinge universul
dacă sunt la limita hazardului.

Maria Dragomir, 12G

Hôtes

Et si vous renaissiez dans la peau d'un autre
vous appropriant un ersatz d'âme,
moi, je resterais moi-même – pour toujours
un être
aux dimensions oniriques
à jamais habité par le chaos et la haine;
je m'étire vers la limite
incapable de toucher l'univers
tant que je m'arrête aux confins du hazard.

Hosts

And if you live through others,
finding yourselves an ersatz soul,
I will be myself- un endless man
with dream dimensions
From which chaos and hatred are intensely
born;
I extend myself towards the limit
I cannot touch the universe
If I am at the limit of the hazard.

Rimă pe moarte

Ecouri serioase
Pe străzi slinoase.
Copacii vibrează, dansează,
Dispar în zare și în ceață.
Suflete de lemn se ridică
Și se lasă furate. Panică și frică.
Corbi negri trag după ei
Vagoane de marfă
Pline cu raze de umbră.

Andrei Lumpan, 12H

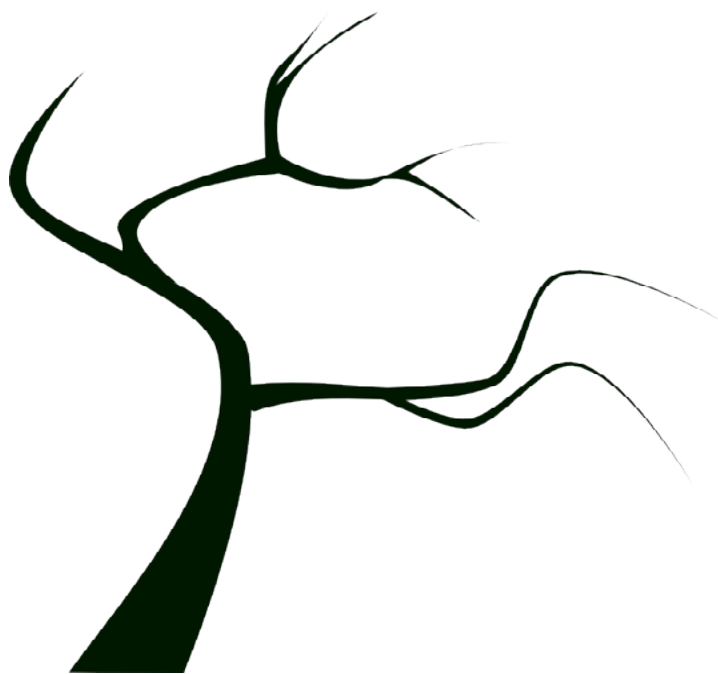
Rime sur la mort

Réverbérations sérieuses
Dans des rues crasseuses
Les arbres frémissent et dansent
Disparaissent dans les brumes, à distance.
Des âmes en bois se ramassent
Et se laissent voler. Panique tenace.
Des corbeaux noirs tirent
Des wagons de marchandises
Pleins de rayons d'ombre.

Dying Rhyme

Serious echoes
On filthy streets.
The trees are vibrating, dancing,
Disappearing in the distance and in the fog.
Wooden souls are rising
Allowing to be stolen. Panic and fear.
Black ravens are dragging
Goods trains
In shadowed rays.

SPIRU DEBATE CLUB

A trecut aproape un an de la experiența spiriștilor din Parlamentul European de la Strasbourg. Acolo am conștientizat cât de important este să fii persuasiv, să stăpânești arta de a exprima un mesaj într-o anumită limită de timp. Să fii atent la discursul antevorbitorului pentru a putea combate eficient și pertinent unele idei. Să-ți poți controla gesturile și privirea astfel încât ele să slujească strict transmiterii mesajului, fără a-ți trăda emoțiile. O, da, mai ales să știi să-ți stăpânești emoțiile!

Urmarea firească a acestei revelații a fost luarea inițiativei de a înființa un cerc de dezbateri academice la noi în liceu. Concomitent, eleva Jacqueline Jansen, din clasa a XII-a E, a avut aceeași idee, însă a propus limba engleză ca mijloc de comunicare. După câteva întâlniri, am decis ca în Spiru să funcționeze două grupe de dezbateri: una în limba română (sub coordonarea subsemnatei) și una - în limba engleză (sub îndrumarea lui Jacqueline).

Firește, nu ne-am fi descurcat singuri. În primul rând, am urmat un curs de formare susținut de reprezentanți ai ARDOR Muntenia. Au urmat apoi formalitățile pentru afiliere, pentru ca, într-un final, să găsim o echipă de traineri extrem de bine pregătiți, participanți la World Schools Debating Championship (2015, Singapore) și la alte competiții europene. Este vorba de nimeni altele decât Letiția Roman și Victoria Carasava, membre ale Central Debate Club, eleve în clasa a XII-a la Colegiul Național Bilingv „George Coșbuc” din București.

Și iată că, în luna octombrie, 2015, grupele au început șirul activităților specifice: ședințe săptămânale, training, meciuri etc. Elevii noștri muneau pe brânci, deoarece aveau o motivație extrem de puternică: participarea la prima lor competiție națională: PTA-ul (Primul Turneu Argo) de la Ploiești.

PTA este un concurs pentru novicii într-ale debate-ului. După alte discuții și probe de foc, s-a stabilit componența echipei ce avea să ne reprezinte: Ene Laura și Gabriela Bodnărescu (XI A) și Ilinca Gheorghiu (XD).

Între timp, Letiția și Victoria au creat și un grup pe facebook, pentru a înlesni comunicarea între membrii echipei. În luna noiembrie, ședințele s-au înmulțit. Se propuneau moțiuni variate, se juca până la epuizare, se repeta intens...

Foto și text : Corina Buzoianu

A sosit și ziua plecării echipei la Ploiești.

Ceea ce m-a impresionat, de cum a început concursul, a fost pasiunea cu care echipe din toată țara lucrau. Și, totuși... Nu pot să trec sub tăcere ceva ce a deosebit echipa Spiru de celelalte. Dacă, în pauze, copiii, după masă, ieșeau în parc, discutând vrute și nevrute, fetele noastre se retrăgeau în întunecimea vreunui coridor sau în vreun cotlon al căminului pentru a repeta. Au repetat acasă, au repetat pe tren și nu au conștientizat să citească întruna și acolo.

Moțiunile au fost:

1. AP crede ca un sistem de votare pur uninominal este preferabil intr-o democratie unui sistem de votare pur proportional, pe liste de partid

2. AP crede ca Romania ar trebui sa accepte cotele de refugiati impuse de UE

3. AP ar impune tuturor posturilor TV si radio sa alocă un timp de difuzare evenimentelor sportive feminine egal cu timpul de difuzare alocat evenimentelor sportive masculine.

Acestora li s-au adăugat și altele, *impromptu* (la prima vedere). Rezultatele au fost pe măsura efortului. Echipa a intrat la break, situându-se pe a treia poziție în clasament, dar cu cel mai mare punctaj, iar Gabi Bodnărescu a fost first-speaker al competiției. Au urmat apoi alte competiții: MMO-uri locale, concursul de la Iași... Acum, echipa se pregătește pentru competiția de la Colegiul Național „Mihai Viteazul“ (Pache).

Ene Laura

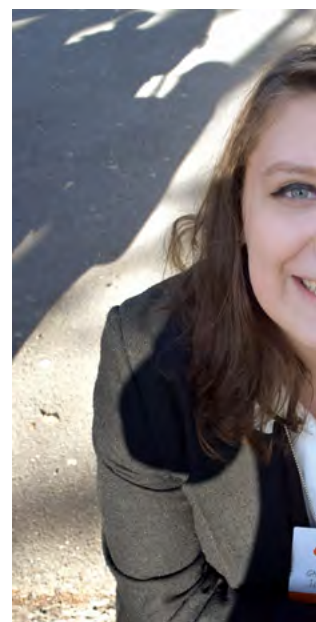

Fiind prima experiență serioasă de debate, cu siguranță că va rămâne cea mai clară amintire a mea în legătură cu subiectul ăsta. PTA-ul, pentru un novice ca mine cel puțin, a fost un test de rezistență fenomenal, atât fizică, cât și mentală. Dar pe de altă parte, a fost prima experiență care m-a scos din tiparul de gândire „eu și persoana mea” și mi-a dat o palmă serioasă peste ceafă, demonstrându-mi cât de importantă e munca în echipă și cât de satisfăcător e să fii și recompensat pentru ceea ce faci. Și, într-o notă mai puțin serioasă, acolo am aflat că, totuși, experiența de cămin nu e așa de rea. Ah, și ne-am făcut și câteva cunoștințe (câteva... mai multe!), iar pe unii dintre oamenii pe care i-am cunoscut cred că îi pot numi, fără a greși, prieteni. Dacă e să trag o concluzie: a fost fain, a fost o experiență memorabilă, unde am învățat că nu există EU într-o echipă.

Primu'
AR
ediția

Ilinca

În decembrie am fost pentru prima dată la o competiție de debateri academice pentru începători, PTA. Pot afirma faptul că această experiență a dezvoltat pasiunea pentru debateri, învățându-mă să îmi înving teama de a vorbi în public. Ba, mai mult, să-l ador. Cel mai interesant lucru pe lângă competiția în sine a fost primul contact cu persoanele care dezbat de ceva vreme. Deși sunt foarte deosebite, am observat că au anumite trăsături comune: sunt inteligente, au un dezvoltat simț de adaptare la situații noi, depun foarte multă pasine în ceea ce fac. La câteva luni după acest concurs, pot spune că, în ciuda stresului de moment, a fost unul destul de relaxat.

Turneu GO

a 11-a

Gheorghiu

Cele câteva zile petrecute la Ploiești au fost mai mult decât zeci de ore de stat într-un oraș micuț, la o competiție unde fiecare vine să-și spună punctul de vedere: a fost una dintre acele experiențe marcante care, deși te epuizează din cauza stresului, te fac să te simți mândru de munca pe care o depui, te impulsionează să te concentrezi la capacitate maximă și să duci numele echipei și al liceului cât mai sus.

În februarie am participat la o competiție, la Iași Open, care m-a făcut să realizez cât de greu este un concurs de avansați. Diferența în sine nu au fost neapărat mișcările care au abordat alte probleme, ci faptul că, întotdeauna, echipa adversă era una de nivel cel puțin mediu, astfel că la toate meciurile a trebuit să ne concentrăm puternic. Am fost surprinsă de lejeritatea cu care cei care au experiență în debate formulau POI (n.r. „points of intervention”) pertinente, menite să dezarmeze echipa adversă. La final, pot spune că aceste competiții ne-au oferit extrem de multe cunoștințe despre debateri și despre lumea în care trăim și ne-au învățat să gândim într-un mod diferit.

Gabi Bodnărescu

Nimic nu se compară cu acele 6 minute pe care le ai la dispoziție, minute în care toți te ascultă captivați sau contrariați, în care te detașezi de exterior și te dedici 100% ideii tale, minute în care privești în sală și citești interesul pe fețele altor elevi, la fel ca tine. Debate-ul cred că ne învață, înainte de toate, să alegem partea bună din orice lucru mărunț: nu contează dacă joci într-o cameră de cămin sau într-o sală plină de oameni, contează că o faci; nu contează dacă în timpul competiției te plimbi prin tot orașul sau stai în curtea unui liceu, contează că ești înconjurat de colegii de echipă și simțiți împreună stresul și adrenalina debaterilor. De altfel, nici nu contează dacă pierzi sau câștigi, contează că ai avut ocazia să fii acolo.

| PREZENTARE DE CARTE |

LUCIAN

Foto: romaniadacia.wordpress.com

Text: Vlad Asaftei, IX A

BOIA

„De ce România este altfel? “

„VLĂSTARUL“ CARE ADUCE CARTEA...

Lucrarea **De ce România este altfel?**, de Lucian Boia, mi-a provocat un sentiment de uimire și, totodată, o oarecare schimbare de percepție asupra modului în care trăim și în care am trăit până acum, ca popor. Lucian Boia, istoric și profesor universitar în București, propune o altă perspectivă asupra istoriei României. Încă de la început, autorul afirmă că suntem... „altfel“. Mai „excentrici“, plasați într-o zonă geopolitică care nu este favorabilă dezvoltării unui stat. De la daci la Evul Mediu, L.Boia insistă asupra unei întârzieri în dezvoltarea noastră. Pe când celelalte state se formau, se destrămau, existau războaie între ele și apăreau puteri noi, statele noastre... începeau greoi să crească.

Autorul invocă trei teorii când discută despre daci. Una, conform căreia ei ar fi fost primul popor din Europa și că, tot El, ar fi strămoșii Romei. Alta ar fi cum că ei ar fi suportat procesul bine cunoscut al romanizării (care s-a realizat doar într-o mică parte a Daciei) și că românii ar fi descendenți ai cetățenilor Romei. Cea de-a treia subliniază că românii sunt descendenți ai soldaților romani ce proveneau din provinciile cucerite anterior de către Imperiul Roman și au fost lăsați să se stabilească aici.

În altă parte, autorul vorbește despre limba noastră, pe care o caracterizează „cea mai puțin latină limbă de origine latină“. Aș dori însă să subliniez că româna este chiar mai „latină“ decât italiana sau spaniola, iar cel mai mic procent de latinitate îl înregistrează sarda (având doar 8% din limba latină în componența sa).

Continuând cu perioada medievală, L. Boia evidențiază ce se întâmpla pe plan intern și extern cu statele române. Un exemplu concret al „întârzierii“ vizează o comparație la nivelul instituțiilor de învățământ superior. Astfel, dacă Universitatea din Praga era fondată în anul 1358, prima universitate din spațiul românesc apare la Iași, în 1860, așadar cu aproape 500 de ani mai târziu. Dar vechimea nu o face mai importantă sau bună. În acest moment, cele mai vechi universități nu ocupă un loc fruntaș în clasamentul mondial, dimpotrivă. Primele locuri sunt ocupate de universitățile renumite din SUA și

Anglia (vorbind despre școli precum: Yale, Cambridge, Massachusetts Institute of Technology și multe altele).

În viziunea autorului, mulți dintre conducătorii măreți ai statelor române sunt doar niște oameni simpli, demitizând puternic aproape tot ce ține de luptele purtate și de unirile înfăptuite. Domnul Boia descrie Transilvania ca un stat unguresc, nu românesc; despre Moldova afirmă că era ocupată de moldoveni (cel puțin așa își spuneau), nu de români, și că aceștia, în timpul unirii lui Mihai Viteazul, s-au văzut cucerii, nicidecum eliberați. Din punctul dumnealui de vedere, lupta de la Rovine este un „episod foarte nesigur“, iar la Călugăreni, Mihai Viteazul mai mult ar fi pierdut decât ar fi câștigat.

În plus, domnia sa adaugă: „până atunci, principiul suprem fusese religia, ortodoxia“. Fiind aproape de slavi și de greci, acest aspect e explicabil. Dar s-a produs o schimbare care ne-a făcut să „migrăm“ înspre idealurile și conceptele occidentale, latinești; o „pasiune bruscă“ pentru francezi și o „ostilitate crescândă“ față de greci și ruși. Devenim, într-adevăr, o

„insulă latină într-o mare slavă“.

Schimbări importante s-au produs, românii imitând modelele altor țări. Sistemul de scriere chirilic, care ne lega de ortodoxie și de religie, este înlocuit, în 1860, cu cel latin. Nu a fost o schimbare bruscă, a existat un așa numit *alfabet de tranziție*, care nu era nici latin, nici chirilic, ci o combinație a lor. Fiecare generație a avut parte de o revizuire ortografică. Și Constituția din anul 1866 a fost copiată după Constituția belgiană din 1831. Dar, dacă Belgia era o țară industrială, citadină și liberală, societatea românească era rurală și patriarhală.

Se naște, astfel, întrebarea: oare România s-a transformat într-adevăr într-o civilizație occidentală sau doar a mimat-o? Răspunsul lui Lucian Boia este: „așa și așa“.

„Nu e un merit să mergi corect, e o deficiență să mergi strâmb“

Vlăstarii merituoși 2015-2016

(lista elevilor care, prin activitatea lor, au contribuit la
formarea unei imagini instituționale pozitive a CNSHB în comunitatea locală)

Calificați la faza națională

Sava Patrick, clasa a XII-a, profesori coordonatori:
Bogdan Marin, Florin Chirica, Lucian Bicsi, Mihai
Popa, Alexandru Cazacu, disciplina - Informatică

Iorgulescu Matei, clasa a IX-a, profesor coordonator:
Nicolae Stănescu, disciplina - Informatică

Dumitrescu Andrei, clasa a XII-a G, profesor
coordonator: Mirela Popescu, disciplina - Istorie

Ionescu P. Ilinca Simona, clasa a XII-a, clasa a XII-a,
profesori coordonatori: Ana Durac/Mirela Ursu,
disciplina - Limba engleză

Ciorica GrațIELA, clasa a XI-a, profesor coordonator:
Mihaela Zoicaș, disciplina - Limba franceză

Munteanu Toma, clasa a XI-a, profesor coordonator:
Mihaela Zoicaș, disciplina - Limba franceză

Constantinescu Ana Ștefania, clasa a XII-a,
profesor coordonator: Mihaela Milostivu,
disciplina - Limba franceză

Tomescu Maria, clasa a X-a, profesor coordonator:
Ioana Dumitru, disciplina - Limba și literatura

Bercaru Ana Teodora, clasa a IX-a, profesor
coordonator: Steliana Șerban, disciplina -
Matematică

Ștefan Tolea, clasa a XII-a, profesor coordonator:
Anda Stih, disciplina - Matematică

Vlăstari merituoși

(lista elevilor care, prin activitatea lor, au contribuit la formarea unei imagini instituționale pozitive a CNSHB în comunitatea locală)

2015-2016

Frâncu Claudia, clasa a IX-a, profesor
coordonator: Steliana Șerban,
disciplina - Matematică

Gânj Petru, clasa a IX-a, profesor coordonator:
Steliana Șerban,
disciplina - Matematică

Iorgulescu Matei, clasa a IX-a, profesor
coordonator: Steliana Șerban,
disciplina - Matematică

Bită Ioana Raluca, clasa a X-a, profesor
coordonator: Ileana Cojocaru, disciplina - Limba
latină

Premiul I - etapa pe municipiu

Moșescu Dana, clasa a IX-a, profesori
coordonatori: Nicoleta Stănescu/Ruxandra
Nichita, disciplina - Limba engleză

Poenaru Alissa, clasa a IX-a, profesor
coordonator: Dorina Enciu, disciplina - Limba
engleză

Staicu Cătălina Maria, clasa a IX-a, profesor
coordonator: Nicoleta Stănescu,
disciplina - Limba engleză

Badea Ioana, clasa a XI-a, profesor coordonator:
Nichita Ruxandra,
disciplina - Limba engleză

Premiul II - etapa pe municipiu

Șteflea Dan, clasa a IX-a, profesori coordonatori:
Dorina Enciu/Diana Tivdă, disciplina - Limba
engleză

Vlăstarii merituoși 2015-2016

(lista elevilor care, prin activitatea lor, au contribuit la
formarea unei imagini instituționale pozitive a CNSHB în comunitatea locală)

Frânculescu Ștefan , clasa a IX-a, profesor
coordonator: Dorina Enciu, disciplina - Limba
engleză

Miess Ann-Christine, clasa a X-a, profesori
coordonatori: Dorina Enciu, Diana Tivdă,
disciplina - Limba engleză

Stoicescu Bogdan, clasa a X-a, profesori
coordonatori: Ana Durac/Dana Sburlan,
disciplina - Limba engleză

Mitroi Adina, clasa a XI-a, profesori
coordonatori: Nicoleta Stănescu/Ruxandra
Nichita, disciplina - Limba engleză

Radu Ana Maria, clasa a XI-a, profesori
coordonatori: Nicoleta Stănescu/Ruxandra
Nichita, disciplina - Limba engleză

Paraschiv Andrei, clasa a XI-a, profesori
coordonatori: Nicoleta Stănescu/Diana Tivdă,
disciplina - Limba engleză

Iorgulescu Matei, clasa a IX-a, profesor
coordonator: Steliana Șerban,
disciplina - Matematică

Frâncu Claudia , clasa a IX-a, profesor
coordonator: Angelica Vlaicu,
disciplina - Limba și literatura română

Cristel Sarah Maria, clasa a IX-a, profesor
coordonator: Camelia Săpoiui,
disciplina - Limba și literatura română

Ene Laura, clasa a XI-a, profesor coordonator:
Angela Turculeț, olimpiada - „Lectura ca abilitate
de viață“

NOTA REDACȚIEI: lista *Vlăstarilor merituoși*
va continua în numărul următor

Pauză de lectură

Metastază

E iarnă.
Îți bei propriul sânge
dintr-un pahar de plastic.
Înghiți un pumn de pastile
doar pentru a-ți uita trecutul;
Ai fumat prea mult
dintr-o țigară nestinsă.
Iar acum zaci dezbrăcat
cu trupul căzut în cadă.
șuvite reci de apă murdară
te trezesc din somnul adânc
în care te cufunzi
încetul cu încetul
E iarnă.
Lacrimi de gheață îți plâng
la geamul înțepenit
cioburi de marmură
îți taie pielea aspră
ți-ai înghițit sufletul
într-un corp străin
E sânge peste tot, iar cada e plină.

Maria Mihalache, 11H

Tinerete

Iubesc cu sfântă patimă stejarii
cu coapsele-implântate în pământuri
când își încarcă brațele de soare
sau când se-aruncă nebunesc în vânturi

Foto: pinterest.com

Foto: felipeadanlerma.com

tardivă

Iubesc pădurea naltă de mesteceni
când zăbreleşte-n alb sfios azurul
Ah! Vânt albastru, vino să mă legeni
și dăruiește-mi vesel împrejurul!

*B*onjour
tristesse

Foto: pinterest.com

| PAUZĂ DE LECTURĂ |

măinile care îmbrățișează
așteaptă
încordate;
lenea și-a făcut cuib într-un stern de
fetiță
În ritmul ăsta, am s-ajung
o fotografie îngălbenită la margini
metamorfoză. voi fi statuie
cu trup pietros. amurgurile din Vama
Veche
îmi vor decima trăsăturile arcuite.
foarte greu îmi mai pot închipui
cum gara va rămâne în urmă
ca o vânătaie pe călcăiele noastre.
respirația ta are șolduri puternice de
femeie-
mă naște.
pe limba mea diavolul a scris un
acatist.

Maria Mihalache, 11H

*S*nadvertență

Foto: pexel.com

Vreau să-ți sorb lacrima
ce curge din ochiul de strugure.
apoi să-ți sărut obrazul ud.
Să fac în așa fel încât
Să nu mai curgă sânge
din latura periferică
a fructului crud.
tu să mă-ngâni...

*R*eductio ad absurdum

Trec mașini pe șoseaua înfierbântată
Albe, negre, gri...
se topesc în întuneric
înainte de a accelera.
și dispar.
Poate niște câini vagabonzi.
Nu se mai aude zgomotul infernal
al vehiculelor agitate;
doar gânduri fugărindu-se
pe-o aeriană câmpie.

Maria Mihalache, 11H

Diagnostic

Mă-nfășor în jurul orașului cu ochi de pisică
Evadez. Alung pânza de tristețe;
Dansez palidă, cu pleoapele vinete
Inima-i o pungă de gheață roșie.
Chemări pe sub castanii umezi de-a lungul
bulevardelor. Ispite.
Am adormit ca un duh aspru deasupra
așternuturilor noastre.
Morfina, Mirapex; șoapte îndepărtate
Elegii; cearcăne cu luciri drăcești sub sprâncene
Nu țin cont de nimic. Lumea e a mea
Timpul nu-și mai găsea vehicul în trup
Efemerul mă soarbe. Îmi odihnesc privirile în
toamnă.

Intermitent

Margine de noapte, margine de zi,
Capăt de mine, capăt de noi,
Cuvinte, necuvinte...
Verdictul întârzie:
Tăcerea râde sau plânge?!...

Foto: ask.com

Maria Mihalache, 11H

Maria Mihalache, 11 H

Amintirea îmi rătăcise sufletul într-o vară singuratică, în Vama Veche, printre încordări și nostalgii demult apuse. De obicei, amintirile mă obolesc trupește, așa că prefer să le ascund într-o scoică și să le port peste tot cu mine. Nici nu mai știu dacă era zi sau noapte. Beam cafea dintr-o ceașcă bătrână, crăpată la buză și mă plimbam pe faleză, împovărată de scoica mea - un aparat de fotografiat profesional ce trasează silueta spiritului meu, aflat în continuă ascesiune. E uimitor cum o bucată de plastic, un card de memorie, poate concentra atâtea răsărituri, atâtea zâmbete; o gagică își ascundea fericirea în nisip - avea părul înfrigurat de adieri, și fluturi negri îi alergau prin pupile. Iubesc să îmbrac trupul

străin pe care scoica mi-l împrumută.

Cerul își scutura norii; parcă valurile erau bătrâni înviați. Așteptam cu pieptul ros de dor nemărturisit. "Bonjour tristesse". Îl păstram înapoia pleoapelor: figură disprețuitoare, ochi distanți, gură drăcească, glas de scenă. Ce așteptam, de fapt? Sâni mei se umileau în soare; pupile albastre în cearcăne tulburate; viața mea stinsă printre cărți și fotografii. Îl voi lăsa să-mi pipăie încheieturile gândurilor. Uite, acesta este un trup de fetiță salbatică ce se scufundă într-un trup de femeie vicleană. Mușchii vor răsufla ca o împletitură de șerpi sugrumați. Cine are timp să asculte visurile ce izvorăsc din privirea mării?

Fără dragoste nu aş avea degete, ci solzi. Urmăresc un film care și-a omorât regizorii. Privesc trupuri înflorite în zâmbet și în păcat; îl aștept cu zâmbetul umed și ochi pistruiți; asist la inocența perversă a trupului pe care-l frământă, dar nu îl stăpânești.

Mi-aș îneca sângele în valuri de alcool. Îmi port scoica precum Iisus își căra Crucea. Mă obsedează. Amurgul însângera marea. Data viitoare, voi avea grijă să setez corect timpul de expunere.

M-am pierdut în satul cu vile în sân de mare. Eu ce culoare sunt și cât spațiu ocup pe fundalul pictat de zei?

Suntem blocați în finalul acesta ce-și prelungește pervers agonia.

Maria Mihalache, 11H

Foto: worldaffairscharlotte.org

CRUCIFICARE LA VIENA

ROMAN
(fragment)

Apătean Catalin, 11C

Prolog

Michael Schwarzenberger se uită la ceasul de mână. Ora unu și douăzeci și cinci după-amiaza. În cinci minute trebuia să se îndrepte spre catacombele de sub Catedrala Sf. Ștefan, cea care era situată în centrul ringului vienez. Schwarzenberger se gândi la numărul de turiști cu care va avea

de-a face în următoarele trei ore. De fiecare dată erau foarte mulți, prea mulți pentru gustul lui. Dar nu avea ce face. Asta era meseria lui. Își termină sendvișul, își puse ochelarii cu rame subțiri și lentile rotunde pe nas și merse spre grupul care se adunase deja la scara situată în transeptul nordic ce ducea către catacombe.

Odată ajuns, îi salută în engleză și în germană pe toți cei aflați acolo. Coborî urmat de mulțime spre ușa care dădea spre catacombele propriu-zise. Imediat ce se strânsesă toți în preajma unor sarcofage, ghidul se opri și începu să vorbească despre conținutul lor. Odată ce termină de sporovăit, alternând germana cu engleza și vice-versa, așteptă întrebările turiștilor. După ce răspunse acestor întrebări, ghidul se îndreptă spre o altă încăpere urmat de mulțime. Înainte de a intra, le prezentă crucifixul cu Iisus Hristos. Următoarea încăpere era singura care nu-i plăcea lui Schwarzenberger. Spațiul era prea mic pentru a-i putea cuprinde pe toți cei care se aflau acolo. Cei mai norocoși se ținuseră aproape de ghid, astfel că auzeau mai bine ce spunea acesta, față de cei care rămaseră la ușa de la intrarea în încăperea lungă.

Schwarzenberger trecu de un cordon care despărțea încăperea în două: o parte în care erau așezate urne pline cu organe conservate de-a lungul timpului, iar cealaltă dominată de treisprezece sarcofage în care se păstrau rămășițele ultimilor descendenți ai Casei de Habsburg. Începu și aici să povestească despre ce se afla în jurul lor, dând cu palmele de burta lui mare pentru a exemplifica mai bine conținutul urnelor, anume viscere. Își întoarse apoi atenția spre sarcofagele din jurul lui și aduse în prim-plan vârsta

fragedă la care muriseră unii descendenți, dovadă a faptului că se vedeau și sarcofage mai mici.

Urmă și de data aceasta de mulțimea parcă plictisită sau surprinsă de ceea ce auzise până atunci, Schwarzenberger o porni spre labirintul de catacombe care data din secolul 18, catacombe închise din pricina mirosului insuportabil. Luminozitatea era redusă aici, singurele surse de lumină fiind niște becuri aflate la distanță egală unele față de celelalte. În jurul lor se observau încăperi cu grilaje în care se vedeau oseminte, ba chiar schelete întregi. Aici mulțimea părea mai entuziasmată și mai interesată de ceea ce se desfășura în fața lor.

Ghidul începu să sporovăiască despre osemintele ce aparțineau miilor de oameni care fie au fost răpuși de una din epidemiile de ciumă din Evul Mediu, fie au murit din cauze naturale, iar trupurile lor au fost aruncate acolo. Schwarzenberger își continuă turul, știind că mai avea puțin și ajungea la scara secretă ce permitea ieșirea din catacombe și astfel la locul unde a fost binecuvântat trupul neînsuflețit al lui W.A. Mozart, înainte de a fi îngropat în St. Marxer Friedhof.

Mulțimea îl urmări și de această dată, aruncând o ultimă privire spre încăperile pline de oase. Schwarzenberger urcă scara secretă și se pregăti să primească banii de la fiecare vizitator, dar ceea ce văzu odată ajuns la ieșire îl lăsă împietrit. Proptit de unul din pereții de la ieșire se ridica un alt crucifix. De data aceasta conținea un cadavru acoperit doar cu o cârpă în jurul mijlocului. Din mâinile și picioarele bărbatului se vedeau ieșind cuie, iar în locul în care ar fi trebuit să fie inima nu se mai vedea decât o gaură. Pe piept îi era scris în germană cu roșu: *Să arzi în flăcările Iadului*. Turiștii care urcară imediat după ghid rămaseră șocați, alții leșinară, iar ceilalți își întoarseră privirile de la acea scenă macabră.

Un cadavru fără inimă crucificat într-un loc religios din Viena. Ei bine, așa ceva nu vezi în fiecare zi.

Capitolul 1

Mr. X se afla în vizită la prietenul său, Richard Storm. Cei doi se știau de multă vreme. Richard Storm, un scriitor de romane polițiste, recunoscut atât în Europa, cât și în America, se folosisese nu doar o dată de cazurile cele mai răsunătoare ale prietenului său detectiv, ilustrându-le în scris. X își dăduse acordul și era bucuros pentru succesul lui Storm, ba chiar avea grijă să-i alimenteze mereu imaginația. Richard încercase pe cât posibil să împartă cu detectivul succesul, dar aflase de ceva vreme că nu asta căuta X, ba chiar nu voia să se afle în centrul atenției. Lui Storm îi părea rău de fiecare dată când îl vedea pe detectivul lipsit de brațul stâng. După ultimul caz important la care lucraseră amândoi, cu un an în urmă, în Budapesta, și în care au murit mai mulți oameni decât și-ar fi dorit detectivul, X îi povesti cu încredere cum de nu-i plăcea să lucreze cu poliția și astfel relatând și evenimentele care au condus la pierderea brațului.

Era vorba despre o afacere legată de un transport subacvatic de droguri. Mr. X lucrase până atunci la departamentul Omucideri din cadrul poliției din Washington. Îi fusese repartizat acel caz, pe care urma să-l rezolve împreună cu partenerul său în care, până atunci, avea multă încredere, și pe care îl considera prieten. În cadrul unui schimb de focuri, Mr. X ajunsese, nici el nu știa cum, în apă și își prinsese brațul într-o placă de metal. Partenerul său îl considerase mort și nu sărise după el. X leșină în apă și se trezi pe un pat de spital. Atunci aflase că fusese salvat de niște oameni și adus la cel mai bun spital din capitală unde medicii fuseseră nevoiți să-i amputeze brațul pentru a-i salva viața. De atunci fusese demis din funcție de șeful lui, acesta considerând că nu avea nevoie de un polițist cu dizabilități. În schimb, fostul polițist ajunsese cunoscut atât în America, cât și într-o parte a Europei drept Mr. X.

Acum X venise să vadă ce mai face prietenul

său, care suferise de pe urma unei căzături în care își rupse piciorul cu două săptămâni în urmă. Acesta nu avea ce face decât să stea cu el în ghips în ceea ce părea a fi un conac pe care îl cumpărase cu mai puțin de jumătate de an în urmă și pe care îl amenajase cu diverse tapițerii, tablouri și cu mobilier nou-nouț. Detectivul venise pentru prima dată acolo și rămase impresionat de gusturile prietenului său. Într-o parte observă biblioteca care conținea o multitudine de volume de istorie și artă, dar și romane de actualitate, precum și toate romanele scrise de Storm însuși care stăteau la loc de vază. - Chiar dacă nu te-ai fi accidentat, tot aș fi venit aici, numai de dragul de a vedea conacul, îi spuse X, pe când primeau ceai de la un majordom care îi amintea detectivului de propriu său majordom aflat în Washington.

- E o bijuterie, într-adevăr, îi răspunse Storm, care stătea pe o canapea de catifea cu o pernă sub cap și piciorul în ghips ținut de un suport special amenajat pentru situația de față. A costat ceva bani, dar tot nu aveam ce să fac cu ei.

- Am bănuț eu că o să îi cheltuiești pe ceva grandios, dar nu m-am gândit la un conac. Ei bine, Richard Storm, ești un om norocos.

- Norocos, da. Sănătos, nu prea cred, spuse afișând un zâmbet chinuit.

X nu spuse nimic. Aruncă încă o privire în jurul lui și nu încetă să nu se gândească ce ar fi făcut el dacă ar fi avut o astfel de locuință. Nici Richard nu mai scoase un cuvânt. Se uită puțin înspre ținuta vestimentară a detectivului. Dacă până nu demult obișnuia să poarte blugi și tricouri albe, acum trecuse la costume elegante. Nu îndrăznise să-l întrebe de unde schimbarea, dar avea să o facă. Aruncă și o privire afară. Era o zi de iunie, răcoroasă ar putea. spune și se gândi ce bine ar fi fost să facă o plimbare. Apoi reveni la realitate și își îndreptă atenția spre piciorul lui sănătos, apoi la celălalt. „Viața nu e drepată”, își spuse în gând.

- Richard, ți-am mai spus cât de mult nu-mi place vara? În America e chinuitor de cald, dar aici . . . aici e Raiul pe pământ. E răcoare, și totuși nu e frig. E suportabil, aș putea spune.

- Este, zise Storm. X, de unde schimbarea de vestimentație?

- Să spunem doar că mă plictisise de vestimentația de adolescent. Plus că un om la costum inspiră mai mult respect și încredere, zic eu.

Richard îl lăsă cu părerile lui. Își puse ceașca de ceai pe măsuta de lângă el și deschise televizorul uriaș care era prins de peretele din capătul îndepărtat al încăperii. Butonă până ajunse la canalul BBC. Știrile erau neinteresante, iar prezentatorul părea că mai are puțin și adoarme în studio. Dar pe când se pregăti să schimbe, Mr. X îi făcu semn să se oprească.

- Lasă aici puțin, îi spuse detectivul, iar Storm puse telecomanda deoparte.

Prezentatorul începu să vorbească despre o crimă macabră din Viena. Cadavrul unui bărbat fusese descoperit la ieșirea din catacombele de sub Catedrala Sf. Ștefan.

- Ce este surprinzător, continuă prezentatorul, e postura în care a fost descoperit bărbatul: crucificat. Inima i-a fost scoasă de la locul ei, în loc rămânând o simplă gaură din care a curs mult sânge. Pe pieptul dezgolit a fost scris: Gândește-te la păcatele tale! Un mesaj care nu a reprezentat un mare indiciu pentru polițiști. Identitatea bărbatului a fost descoperită, numele lui fiind Dominik Horvat, un medic renumit din Viena. Poliția Capitalei a arestat deja un suspect. Este vorba despre soția bărbatului, Anna, sora lui Michael Schwarzenberger, ghidul care a găsit cadavrul.

Pe ecran apăru Anna Horvat, cu ochii roșii de plâns și care spunea încontinuu că e nevinovată.

- Detectivul care se ocupă de caz este Julia Hoffmann care promite să revină cu noi declarații imediat după interogatoriul suspectei, încheie prezentatorul.

După această știre se vorbi despre un accident rutier în care erau implicate trei autoturisme. Mr. X

nu îi mai dădu atenție, iar Storm hotărî să închidă televizorul. Ceea ce auziseră era șocant, într-adevăr, dar și intrigant. Și știa că asta gândea și detectivul.

- Ce crezi?, îl întreabă deodată X.

- Nu știu ce să cred, îi răspunse Storm. Nici nu avem detaliile necesare unei decizii preliminare. Dar cred cu tărie că femeia aceea era sinceră. E nevinovată.

Mr. X îl ascultă cu atenție și dădu ușor din cap. Nici el nu credea că Anna Horvat era în vreun fel vinovată, dar ce putea face ca să demonstreze acest lucru? Să meargă în Viena sau să nu intervină? Și chiar dacă ar merge în Viena, pe cine să reprezinte? Până la urmă, nu putea să se ducă acolo și să se amestece în treburile poliției. Sau putea? Cine a spus că a descoperit cadavrul? Parcă Michael Schwarzenberger, fratele Annei Horvat. „Ei bine, poate el are nevoie de mine, își zise detectivul. Să demonstrez că sora lui e nevinovată.” Da, asta trebuia să fie.

Storm se uită cu atenție la el și observă sclipirea aceea din ochi.

- Mergi acolo, nu?

- Nu numai că merg, dar o să am grijă să o scap pe acea femeie de închisoare și să descopăr de fapt cine l-a ucis pe bărbatul ăla.

- Aș fi vrut să îți fiu de folos în vreun fel, dar în starea mea actuală nu am nicio posibilitate. Așa că îmi pare rău, vei fi pe cont propriu.

Mr. X dădu din cap că înțelese și că nu îl deranja. Se gândi ce mai spusese prezentatorul acela. „Probabil că această crimă a fost comisă ieri, își spuse X. Acum nu pot să plec, dar mâine la prima oră o să fiu la aeroport, iar dacă iau o cursă privată, voi ajunge în maxim două ore.”

- Poți să iei avionul meu, îi spuse Storm știind la ce se gândea Mr. X.

- Mersi, Richard! Ar fi de mare ajutor. Crucificare la Viena. Va fi interesant. (...)

N.R.: cartea va vedea în curând lumina tiparului în volum. Vă vom ține la curent!

Foto: Corina Buzoianu

„Realitatea este ruina unui basm.“ (Lucian Blaga)

Un vânt bătrân bătea persuasiv dinspre miazăzi,
mângâind cu a sa blândă suflare
limbile de lumină ce pătrundeau vag prin
întunericul cețos.
Stele, rostogolindu-se, înclină cerul într-o parte,
iar degete reci și albe de ploaie trasează urme insipide.

O aripă de nor sărută amar gura de crivăț
provocator de note-ngrozitoare.
Ramura unui copac nenăscut,
stafie pe jumătate,
suspină execrabil în încercarea eșuată
de a pipăi nervura frunzei dăruind viața...

| PAUZĂ DE LECTURĂ |

Crengi rupte, arse de ploaia acidă a sentimentelor,
se clatină indecis;
zborul unui înger a lăsat în urmă
tragedii pe timp de pace...

Osatura de stele a cerului privea lucid și
concentrat mama îndurerată
ce plângea lacrimi fără trup la căpătâul fiului ei
mort.

Ora, lovită, se sparge în minute și secunde
seculare
ce cântă elegii inefabile - adevărate simfonii sclipind
a univers.

Poarta cerului se deschide
și o multitudine de vedenii transparente cu aripi
deschise
-suflete ascetice -
se înalță într-o evlavioasă plecăciune a eliberării.
O moarte timpurie
este un vehicul al sufletului de întoarcere la ființa
eternă;
mama trăiește în preajma sacralui, fără a intra în
contact cu el,
căci, „realitatea, mult prea dură, era acum ruina
unui basm“.

Octombrie

Maria Mihalache, 11 H

CRONICILE „FURTO CARDS“

Alexandru Gogoasă, 12D

Capitolul 1

În dimineața acelei zile, orașul s-a trezit altfel decât de obicei, ca și când o crimă ar fi avut loc pe străzi. Fumul visului din acea noapte se risipea greu printre clădiri, iar cerul se limpezea de negură. Rumoarea de pași nu și-a făcut încă simțită prezența, bulevardele păstrându-și goliciunea de beton. Orașul se deștepta greu din somnul ce-l învăluisese, un ceas necunoscut atârnat de cine știe ce stea uitând să sune, cadranele sale înțepenindu-se între lună și soare.

La ora la care plec spre liceu, metroul nu se prezintă aglomerat. Mi-am stabilit o oră la care să plec încât să pot admira orașul ce încearcă să se trezească, să vizionez acel drum presărat cu doar câteva chipuri adormite care nu au energia necesară să mă judece printre miile lor de gânduri fugare. La ora la care plec spre liceu, panglici albe și negre decorează armonios cerul, un joc de lumini de care mă bucur precum se bucură un inventator de noua sa creație. În metrou profit de timpul și spațiul ce mi se oferă pentru a citi. Am contactat acest virus căruia nu-i găsesc niciun antibiotic sau vaccin pentru a-l îndepărta, dezvoltându-se pe zi ce trece. Medicul mi-a spus că atacă de obicei sufletul, unde prinde și rădăcini.

Zgomotul din metrou nu mă împiedică să citesc, nici pe mine, nici pe ceilalți colegi necunoscuți de breaslă. Nu ne cunoaștem, nu ne privim, dar ne asemănăm prin boala de care suferim. Pe câțiva dintre acești

suferinzi i-am întâlnit în spitalul în care mă tratam, încercând să ajung la cartea de pe ultimul raft. Cred că există un gând ce zboară prin mintea fiecăruia: speranța că se vor vindeca, că va exista un leac pentru acest virus care nu știm de unde apare. Tot în metroul cel de toate zilele am constatat cu surprindere că maladia este mult mai gravă decât se prezintă în fișa medicală a librarului.

- Astăzi am terminat de fumat o țigară! spune o fată drăguță, cu păr roșcat, ce ținea în mână „Echinoxiul nebunilor“, țigara fiind sinonimă cărții în DEX-ul urban.

- Eu am început ieri o țigară foarte bună de la primele fumuri, răspunde amicul ei de conversație. Poate o vei încerca și tu, am eu brichetă.

Vocea îmi anunță stația la care să cobor. Îmi calculez timpul ca să văd dacă pot termina pagina. Ușa se deschide fără a izbuti, ultimele fraze așteptându-mă să le dezbrac de necunoscut. Îmi așez cartea într-unul din buzunarele rezervate de obicei sticlelor, dar eu vreau să mă detașez de această regulă nescrisă și urc cele zece trepte (le-am numărat pentru a-mi satisface curiozitatea) cu gândul la testul ce avea să înnobileze acea zi. Bulevardul nu era cuprins de păienjenishul de vehicule și indivizi grăbiți.

Din instinct verific dacă mai este cartea la locul ei și, când ating buzunarul, îl simt gol. Întorcându-mă, descopăr un copil al străzii ce alerga cu cartea în

mână, ducând-o în cine știe ce loc. Cel puțin dacă reușeam să duc la bun sfârșit lectura. Dar la ce îi folosește acea carte dacă nu știe să citească? În mintea mea, un om al străzii îl asociez unui individ ce nu este deprins cu cititul și scrisul. Dar oare puteam fi numit victima unui furt? Să aibă cărțile o valoare atât de mare pentru societatea secolului 21. Deja îmi închipuiam relatarea mea făcută colegiilor.

- Să vedeți, azi dimineată am fost jefuit.

- Da? Cum s-a întâmplat? Ce ți-au luat?

- O carte.

- O carte? Ha-ha. Și nu ai sunat la „Poliția cărților” sau la „Serviciul Secret al cărților”? Ți-ar fi trimis un echipaj de bibliotecari înarmați cu câte 5 romane și un stilou în cazul în care hoțul vrea să scrie un roman în vreme ce este închis în bibliotecă.

Deci, cel mai bine pentru mine era să nu povestesc nimănui acest eveniment nesemnificativ. Poate că hoțul va vinde cartea la un anticariat și cu banii obținuți pe ea își va cumpăra ceva de-ale gurii. Încă o dovadă pentru a susține sintagma: „Cine are carte, are parte de...”

Capitolul 2

Am ieșit de la liceu. Eram fericit că testul a fost amânat pentru următoarea săptămână și cred că bucuria a fost de ordin general printre colegii mei. De această dată, am plecat singur, vrând să îmi cumpăr pentru a doua oară cartea de care am fost lipsit. Taina rămânea în continuare doar a mea.

Orașul era acum pe deplin trezit din amorțeala acelei nopți în care visul, ca o ceață densă, nu se ridicase complet. Grupuri de indivizi își făceau

loc pe străzile populate, disecând ultima bârfă, numită de intelectualii acestui secol, eveniment istoric de importanță urbană. Deci, istoria era la ordinea zilei și mai ales pe buzele tuturor trecătorilor ce nu se sinchiseau să mă privească, încercând să-mi afle taina ce se ascundea în privirea mea. Mă aflu în centrul orașului, acolo unde încă mai dăinuie amprenta diferitelor secole de mult apuse din memoria noastră colectivă, îndreptându-mă spre librăria de unde îmi procurasem cartea, devenită celebră prin această spovedanie a mea. Multe dintre clădirile vechi fac parte dintr-un joc al timpului, în care acestea sunt înlocuite de altele noi, moderne și deloc atractive. Putem spune că este un joc de șah între ce a fost și ce va fi, eu încercând a mă bucura de cele vechi, cât am ocazia.

Pe lângă o astfel de clădire veche am trecut eu în acea zi. Înaintea mea se profila o casă tipică perioadei interbelice, o casă cu un singur cat superior ale cărei cărămizi cădeau ca într-un joc de domino. La acea vreme, o astfel de clădire era în posesia unor persoane cu stare și cu un statut socila de invidiat. Ceea ce a mai rămas din poartă desemna și mai accentuat avuția acelei familii și talentul meșterului ce a făurit-o, fiind la fel de înaltă ca imobilul în cauză și purtând elemente decorative specifice neoclasicismului, inspirând musafirilor atmosfera unei curți domnești. Iar eu priveam acest trecut ce se destrăma cărămidă cu cărămidă, o istorie ce dispare cu ultimul moștenitor.

În momentul contemplării mele, văd că iese un copil cu haine ponosite cam de aceeași statură cu a celui care m-a lăsat cu ochii în soare. În urma lui a lăsat poarta deschisă. Un câine negru cu capul alb a ieșit, mirosindu-mi ghețele, după care latră de trei ori și mă trage de pantaloni spre a intra cu el în curtea casei. Precaut, îl urmez în locul indicat de el.

(continuarea - în numărul următor)

ZIUA ÎN CARE SOARELE A APUS

Alexandru Gogoasă, 120

Copacii plini de culoare trădau prezența primăverii în acel orașel cu străzi drepte și curate, cu case vopsite în alb sau în albastru și cu un far modest construit ce se înălța pe coasta vestică a acelei așezări. Nimic neobișnuit în înfățișarea orașelului nu-mi stârnea curiozitatea. Părea un loc lipsit de crime și mistere care să le facă mai interesante, un loc lipsit de acele diferențe sociale ce se stabilesc, de regulă, în majoritatea orașelor și care fac din cei săraci niște simpli muritori. În acel loc, nimeni nu era bogat, dar nici sărac nu se putea considera. Oamenii aceia păreau că nu cunosc sensul negativ al vieții, visele lor oprindu-se dincolo de orizontul mării. Cea mai de preț amintire a lor va rămâne marea.

În acea perioadă, plaja era pustie de parcă un război sângeros de abia a tras cortina. Nici un *homo sapiens* nu își făcea apariția în acel loc, unde pământul și marea se unesc. Un decor ce se potrivește mai degrabă unei zile friguroase de iarnă, nu uneia de primăvară. Solitar și plin de gânduri, mă așez pe nisipul încă rece, departe de privirile iscoditoare ale lumii, departe de glasuri ce mă judecă, departe de orice îmi aduce aminte de mine.

**Țiimpul este o balanță
pe ale cărei talere stau
omul și visul**

Cerul era scăldat de valuri trandafirii de lumină, amintind de șevaletul unui tânăr visător. Soarele se rezema de un perete de nori, oglindindu-se în apa mării. Nimic nu liniștește mai mult ca peisajul calm al acestei nesfârșite întinderi de apă, unde timpul pare a zbura pe întinderile ei, uitând de lumea materială ce-l definește.

Acolo, uit ce vârstă am, de parcă clepsidra anilor mei ar fi fost goală. Știam că acolo pot scăpa de agresiunea unei epoci ce nu-mi mai pare atât de plăcută pe cât vrea ea să pară. Eram doar eu, marea și soarele: un triunghi echilateral în care visele devin linii importante și al cărui centru de greutate este sufletul. Puțină matematică în această ecuație a vieții.

Încă din cele mai vechi timpuri, marea a fost o carte, fiecare val aducând cu sine o poveste. Razele soarelui devin cerneala cu care au fost scrise acele sentimente. Privind în depărtare, abia puteam să deslușesc conturul unui vas făcut parcă din umbre ce era captiv în timp.

Povestea începe când un tânăr, fiu de pescar, își pune în cap să-și cumpere un vas cu care să cunoască lumea întreagă și, de ce nu, să arunce ancora în locuri necunoscute omenirii. De multe ori văzuse în micul port din oraș, felurite nave, fie de transport, fie militare, ori chiar mici ambarcațiuni cu care oamenii își satisfăceau plăcerea de a naviga liberi oriunde și oricând. Era o lume din care și el făcea parte, considerându-se „un om al mării”, pregătit să-și dea ultima suflare pe apă, nu pe uscat. Voia să sfideze acea dogmă

„Oamenii aceia păreau că nu cunosc sensul negativ al vieții, visele lor oprindu-se dincolo de orizontul mării.”

„Atunci când pasiunea pune stăpânire pe gândurile tale, nimic nu mai pare greu.”

comform căreia „din pământ te naști, în pământ te întorci”. Nu, mormântul lui trebuia să fie marea albastră și enigmatică, iar sufletul său să fie purtat mereu de valuri.

Numele acestui tânăr era Albert și-și petrecuse toată viața în acest orașel unde se și născuse, furând meserie de la tatăl său. Dar visul său era altul: își dorea o navă pe care să învețe să o mânuiască și să străbată cele mai ciudate locuri ale lumii cu ea. În unele nopți, visa că îl prinde o furtună cumplită pe mare, iar vasul său este înghițit de ape. Știa că visele ne arată, de fapt, opusul a ceea ce se va întâmpla, dar niciodată nu poți fi sigur.

Într-o zi, însă, vede în port o goeletă al cărei proprietar dorea să se lepede de ea. Nu e de mirare, având în vedere faptul că lemnul era putrezit, catargele lipseau, pânzele - de asemenea, iar puntea avea pe alocuri găuri de dimensiunile unei ghiulele. Ai fi zis că acel vas își are începuturile în Antichitate, iar căpitani săi îl avântau numai în războaie. Prețul goletei era cât al unui kilogram de grâu. Albert a acceptat îndată, iar trocul s-a făcut imediat. La auzul veștilor, lumea din oraș a și început să şușotească: unii ziceau că vasul urma să ardă în soba din casa lui, unii mai răutăcioși, spuneau că Albert voia să vadă cât de repede se poate scufunda goleta, fiind doar un moft de-al lui.

Dar Albert era încrezător și nu dădea atenție vorbelor care circulau prin oraș. Cu puțin efort, avea să restaureze goeleta și, la sfârșit, să pornească cu ea pe urmele marilor navigatori. Atunci când pasiunea pune stăpânire pe gândurile tale, nimic nu mai pare greu. Tatăl său l-a învățat că viața este asemeni unui armăsar sălbatic care se zbate și fuge continuu: pentru a reuși, el trebuia să învețe să apuce hăturile calului și să-l îmblânzească. Astfel, el va ieși dintr-o existență simplă și monotonă, consolându-se la bătrânețe că viața a fost pentru el mai mult decât o rutină zilnică.

Cu ajutorul tatălui său și a câtorva oameni din oraș, a început să înlocuiască lemnul putrezit, să pună catarge noi și să croiască pânze noi, să înlocuiască puntea și cârma. Îmbucurător era faptul că etrava, etamboul și osatura transversală erau în stare bună și nu necesitau reparații. După un an, goeleta arăta excelent cu cele două catarge.

În prima zi din iunie, goeleta „Acvila” era ancorată în portul micului oraș, așteptând prima călătorie. În tot acest timp, Albert a deprins toate tehnicile necesare mănuiirii unei astfel de ambarcațiuni și acum era pregătit și dornic de plecare. La bordul vasului se aflau câțiva amici de-ai săi, trei pescari care credeau că pot prinde mai mult decât au făcut-o până acum, visând să vină înapoi acasă cu balene, cașaloți sau alți pești exotici de pe urma cărora să facă bani frumoși. Alături de aceștia se afla și tatăl său, care dorea să-și vadă fiul cum manevrează goeleta prin ape tulburi și cum duce la bun sfârșit acea primă călătorie ce avea să fie și ultima.

„Voia să-și vadă fiul cum manevrează goeleta prin ape tulburi și cum duce la bun sfârșit acea primă călătorie ce avea să fie și ultima.”

„Va ieși dintr-o existență simplă și monotonă, consolându-se la bătrânețe că viața a fost pentru el mai mult decât o rutină zilnică.”

Partea a doua

„Fericirea este o ispită mai aprigă ca Lucifer.”

Prin natura sa, soarele este fiul Zeului suprem și izvor al vieții. Razele sale, în mod tradițional, sunt în număr de șapte, corespunzând celor șase dimensiuni ale spațiului și dimensiunii extracosmice. Dincolo de aceasta, textele hinduse fac din soare originea a tot ce există, iar din punct de vedere al simbolismului vedic, soarele este numit „inima sau ochiul lumii”. Pentru vechii mexicani, trăim în era celui de al cincilea soare, fiind reprezentat sub forma unui fluture.

Vineri, ultima zi a verii. „Acvila” avea pânzele ridicate, așteptând ridicarea ancorei și urcarea la bord a celor ce aveau să o mânuiască pe meleaguri străine. Vântul sufla ușor, făcând navigația propice pentru acea dată din calendar și aducând cu sine mireasma unui nou început. Amintirile se preschimbau la orizont în rouă, iar trecutul era un simplu pescăruș ce se avânta pe culmile văzduhului. În port, strigătele de copii și rumoarea de oameni anunțau un eveniment important în acea dimineață. Zeci de priviri erau acum ațintite asupra unui singur lucru: goeleta „Acvila”. Echipajul, dar mai ales Albert, erau priviți ca niște adevărați eroi, în pofida faptului că nu realizaseră încă niciun lucru mareț. Cu toate acestea, se citea pe chipul lor exaltarea și mândria pentru munca pe care au dus-o la bun sfârșit, păstrând o atitudine de modestie. Membrii echipajului, în frunte cu Albert, erau îmbrăcați în haine albe, culoare a estului și vestului, a locurilor unde soarele răsare și apune în fiecare zi. La gât purtau o eșarfă marinărească albastră, culoarea oficială a orașului. „Albastrul este un drum al infinitului în care realul se transformă în imaginar”.

Când ceasul a anunțat ora douăsprezece, „Acvila” a ridicat ancora și și-a întins toate pânzele. Pentru ultima dată, Albert a admirat farul, mândria oricărui oraș maritim și, în același timp, locul său de joacă din copilărie, acolo unde se întrecea pe scările spiralate cu ceilalți copii.

De sus a admirat de atâtea ori pânza albastră pe care un pictor orb își așternea visul. Farul, călăuză a atâtor nave, al treilea ochi al marinarilor, s-a profilat pentru ultima oară în spatele „Acvilei”. Numele său este „Carpe diem” (*Trăiește clipa*-Horațiu).

Marea era liniștită, echipajul se afla într-o stare excelentă, iar soarele arunca valuri de lumină peste „Acvila”.

- De astăzi, ai în mâini frâiele vieții! îi spune tatăl lui Albert, în timp ce stăteau amândoi pe punte și priveau gânditori marea. Când aveam și eu anii tăi, purtam cu mine adesea un sentiment de aprehensiune pentru că nu știam ce-mi va oferi viața, nu știam dacă viitorul meu avea să fie bun sau rău, ușor sau complicat. Viața este pentru noi un tunel întunecat: doar alegerile noastre vor aprinde câte o torță. Mai știi ce spunea Platon în *Dialoguri*? „Ești tânăr, fiule, și, pe măsură ce anii trec, timpul va

schimba și chiar va șterge multe din opiniile tale prezente. Prin urmare, stăpânește-te pentru o vreme a te considera judecătorul celor mai importante aspecte din viață.”

- Da, îmi aduc bine aminte. Am citit și eu cartea. Și ai dreptate, îmi este teamă pentru că am început să port responsabilitatea vieții.

- Crezi că cineva din lumea asta este scutit de această responsabilitate? Nu. Depinde de fiecare om în parte cât de responsabil este cu viața. Să nu uiți o veche vorbă de-a noastră: îngerul are și aripi negre. Acum mergi și vezi unde ne aflăm. Compasul, sextantul și harta sunt în cabina mea, pe masă.

Prima săptămână nu a adus evenimente neobișnuite, în afară de prinderea unui cașalot ce a necesitat efortul întregului echipaj. Călătoria devenea pentru Albert destul de plictisitoare, nefiind, așa cum plănuise el, fără evenimente majore care să-i pună la încercare abilitățile. Cât privea în jur nu se zărea niciun petec de pământ, nicio insulă, nimic. Erau înconjurați de un deșert albastru ce se putea oricând transforma în propriul mormânt, soarele fiindu-i singura cruce. Se gândea adesea la acest risc pe care și-l asumase înainte să plece. Acum îi veneau în minte o mulțime de gânduri, ca un stol de păsări. Își aduse aminte de discuția pe care a avut-o cu tatăl său când a implinit paisprezece ani:

- Ce înseamnă fericirea pentru tine?

- Nu știu, tată... Să pot zâmbi.

- Nu doar atât. Fericirea înseamnă să-ți trăiești viața așa cum știi tu, nu cum ar vrea alții, fericirea înseamnă să nu te ascunzi în spatele unui alt „eu” ca să nu fii tu minciuna vieții tale.

**„fericirea înseamnă
să nu te ascunzi în
spatele unui alt
«eu», ca să nu fii
tu minciuna vieții
tale.”**

Fericirea înseamnă să te bucuri de orice lucru neînsemnat și să încerci mereu să-ți dezgheți visele în realitate.

- Dar nu o să pot ține minte toate acestea, tată!

- Ba da, o să reușești, pentru că vei descoperi singur ce înseamnă fericirea, dar va trebui să alegi dintre fericirea efemeră și beatitudine și, mai mult, trebuie să alegi dacă vei lupta cu sufletul sau cu mintea, cu spiritul sau cu materia.

Și acum auzea în minte *ad literam* acele fraze și se întreba de ce tatăl său a ales să fie un simplu pescar, când era conștient cu ce cunoștințe este înzestrat. Fericirea este efemeră, noi fiind debili în fața acesteia. Omul fericit uită, de multe ori, că totul este trecător, începând cu noi și sfârșind cu ce lăsam în urma noastră.

Zorii celei de a douăsprezecea zi se conturau pe cerul adormit. Echipajul dormea, în timp ce Albert stătea la cârma goelei. Nicio insulă nu i-a ieșit în cale, iar clipa când avea să pună piciorul pe uscat era departe. Se simțea descurajat și trist în fața faptului împlinit. În decursul zilei, totul s-a desfășurat normal. Însă noaptea cobora pe cărarea ei de umbre cu o trenă de nori zgomotoși și un voal de valuri aprige. Ploaia începuse să cadă din abundență, iar puntea vasului era plină de apă. „Acvila” era înălțată de valuri și aruncată în cine știe ce parte a mării. Nimeni nu mai avea control asupra-i, destinul fiindu-le ultimul as din mânecă. La un moment dat, un val se izbește de goeletă, aruncându-i

„Fericirea este efemeră, noi fiind debili în fața acesteia.”

în mare pe tatăl lui Albert și tot echipajul. Albert de abia se ținea de singurul catarg care a mai rămas în picioare. Era singur pe ceea ce a fost cândva goeleta „Acvila”. Acum era neputincios în fața aceluia hazard. Un val îl izbește pe Albert, luându-l cu sine în apă.

- Îți lipsește curajul, Albert!

Albert, de abia putând deschide ochii, auzea acea voce clar de parcă se afla într-o cameră goală. Când, în sfârșit, se trezește, vede în jur doar lumină și nimic altceva.

- Moartea nu este atât de luminoasă, nu-ți face probleme din această pricină.

În fața ochilor, Albert vedea un tânăr cu chip palid și frumos, cu ochii albaștri și cu aripi. Un înger.

- Cine ești? întreabă confuz Albert, încercând a se ridica.

- După cum clar mă vezi și tu, sunt un simplu înger care vrea să te ajute. De pildă, să-i aduc pe prietenii și pe tatăl tău din mormântul albastru.

- Credeam că nu este posibil așa ceva!

-Orice este posibil! spune îngerul, plimbându-se în jurul lui Albert și analizându-l atent. Dar asta depinde doar de tine și de ce vei alege.

- Nu înțeleg! Credeam că voi, îngerii nu puteți face astfel de miracole și că nu puteți încheia pacturi cu oamenii.

- Nu tot ceea ce citești sau auzi înseamnă că este și bun. De aceea sunt aici: să te îndrum și să-ți ofer ajutorul meu.

Albert se întreba dacă poate avea încredere în acea ființă ce se profila înaintea lui. În tot acest timp, în minte îi apăreau amintiri cu tatăl său, iar dorul de persoana cea mai dragă îl năpădea.

- Omul nu poate să fie fericit dacă nu are alături persoane dragi! spune îngerul. Ești încă tânăr, iar viața îți poate oferi atâtea.

Gândul că putea să fie fericit din nou alături de tatăl său și că se pot întoarce împreună acasă era singura variantă pe care o accepta. Fericirea era totul pentru el.

- Bine, sunt de acord! Dar ce trebuie să-ți ofer în schimb?

- Vei vedea.

Cerul începea a se întuneca, iar eu încă stăteam pe nisipul umed, privind în depărtare goeleta „Acvila“. Albert nu și-a mai văzut niciodată tatăl sau restul echipajului. Lucifer l-a blestemat să navigheze dintr-o parte în alta a mării ca soarele să nu apună niciodată pentru el, căci, astfel, Albert ar putea muri liniștit. Cei care trec pe lângă nava sa, spun că are agățat de singurul catarg un steag pe care este înfățișat un înger cu aripi negre, iar pe punte stă un tânăr tăcut care privește necontenit marea.

**Platon
spunea că:
„Prima
și cea
mai mare
victorie
este să te
învingi pe
tine însuți.“**

Dă-mi în schimb o amintire!

Alexandru Gogoasă, 12D

Osă încep cu începutul pentru a avea și un sfârșit. Oare este ciudat cum omul se deschide prin gândurile și sentimentele sale unor necunoscuți? Oare această spovedanie în fața tuturor va fi și o iertare a faptelor pe care le consideră greșite? Poate îmi veți răspunde voi, cititorilor, la aceste întrebări.

A gândi este printre puținele lucruri ce nu costă nimic, deci voi începe prin a vă spune că mă gândeam la un fapt ce le-a trecut prin minte și altora până acum. Ce? Ei bine, voi satisface curiozitatea cititorului la sfârșit, dacă va avea răbdarea necesară să ajungă acolo.

Picături de ploaie, o umbrelă ce stă în calea lor, pălăria în care-mi ascund visele, vântul ce-mi răcește gândurile și un tablou. Solitar în acea galerie de artă din centrul orașului singuratic, priveam, fără nicio atitudine, un tablou ce aparținea unui autor necunoscut. Anonimatul său mă ducea cu gândul la o faptă istorică pentru că era, practic, omul din umbră și chiar propriul său admirator. Un tablou remarcabil, de altfel, în care artistul își arată sfera sufletească ce l-a împins spre acest principiu după care ne ghidăm cu

toții. În fața mea, tabloul era doar o bucată de pânză goală și albă, deopotrivă, precum este și timpul. Ca orice lucrare de artă, titlul m-a fascinat încă de la prima sa literă: „Dă-mi în schimb o amintire!”. Caut prin buzunar una și găsesc o amintire demult uitată. Dintr-o dată, pe tablou au început să se profileze peisaje diverse, iar eu în mijlocul lor.

Iubire uitată, răsărind printre amintiri vechi și prăfuite. O clipă a fost și s-a scurs precum nisipul se scurge printre degetele unui visător. Cerul mi se arăta ca o câmpie de licurici, iar într-un colț, luna își ascundea fascinantul chip în spatele unui evantai de întuneric. Amândoi tăcuți, contemplant în depărtare Luceafărul în leagănul nopții și încercam să culegem sunetele unui cântec cristalin: vioara apelor lui Poseidon, pianul de foc al lui Hades, lira aurită a lui Orfeu și harpa din lumină a lui Apollo.

Mângâindu-i obrazul palid, timpul îmi părea un fluture captiv în mâna ei și nu aș fi vrut să-i dea drumul vreodată. Uitându-mă la acei ochi tineri și senini, îmi doream să fiu visul frumos al unui copil, să fiu iluzia naivă a morții sau destinul cosmic al unei stele.

Acea atmosferă pură îmi scotea la iveală felurite gânduri. De pildă, cîdacă sufletul îl adun cu adevărul și după înmulțesc cu trei lacrimi și scad orgoliul și înmulțesc la final cu pietate, rezultatul va fi iubire: sentiment ce unește și desparte oameni, sentiment ce declanșează războaie sau care aduce pacea, sentiment ce arată adevărata latură a unui om. Dar din negura nopții cobora acum pe un cal negru, Hypnos, zeul somnului și al fantasmelor întunecate, aducând sfârșitul acelei clipe și eliberând fluturele din mîna ei.

Cînd, în sfârșit, zorile s-au revărsat ca o cascadă peste acel loc, totul era pustiu în jurul meu. Ea nu mai era. Ea a plecat, iar fluturele continua să zboare. Ca-ntr-o ecuație, ea a devenit o necunoscută pentru mine.

Te-ai rătăcit într-un labirint al orgoliului, te-ai ascuns în Grădinile Babilonului, te-ai transformat într-o carte ce stă închisă în Biblioteca din Alexandria, ți-ai aruncat sufletul în Cutia Pandorei și ai devenit un ecou ce nu se stinge în mintea mea.

Te cau într-un codru de nori fugari, într-o pădure de trandafiri, într-o constelație de lacrimi, întreb îngerii de tine. Nici pămîntul înstelat cu atâtea amintiri nu știe nimic de tine. Din pasărea Phoenix am luat o pană de foc și am scris pe mări și oceane valuri care să te strige.

Stau pe o stîncă de argint și distilez

lacrimile tale în fluturi, stau în Turnul din Babel și îți topesc rîsetele într-o ploaie de mărgăritare, stau în Salemul, cetatea păcii, și zâmbetul tău îl divid în perle pe care le arunc mai apoi în Heliopolis, orașul soarelui, ți-am distilat tristețea în petale de flori pe care le cern pe mormîtul amintirilor noastre, ți-am diluat glasul în pulbere de stele și l-am aruncat în Cetatea lui Solomon.

Am fi putut să mergem pe nori și să provocăm trăsnete, să urcăm pe scările cerului către Cetatea de Sus, într-o barcă pluteam pe fluviul dintre Infern și Eden, de pe aripile unui înger priveam în ochii linxului, cutreieram desculți pe Câmpiile Alizee, traversam podul dintre viață și moarte, stăteam la umbra unui copac din sticlă și, cu frunze din umbre, am pășit printre ruinele unui suflet mort.

Reflexia timpului în oglindă este omul.

Tabloul a redevenit alb și gol. Prin fața mea, fluturele zbura și acum.

Cine a zis că trebuie să pictezi un tablou doar cu culori cînd ai la tine cuvintele și o doză de cinism. Prin cuvinte, omul își slefuiește eternitatea, prin cuvinte își depășește condiția efemeră.

Și acum voi încerca a satisface curiozitatea cititorului de la început. Ce le-a trecut și altora prin minte, dar sub altă formă este următorul fapt.

Cînd vine vorba de iubire, sufletul acoperă mintea ca-ntr-o eclipsă.

Pictură cu parfum spaniol...

Daria Pârvu, IX E

Invăluită și inspirată de cenușiul cerului de toamnă, voi încerca azi să vă îndrept atenția spre griurile colorate din pictura lui Joaquín Sorolla, acesta fiind un pictor spaniol, reprezentant al curentului impresionist.

Pentru început, câteva date despre artist ne vor ajuta să cunoaștem mai bine omul din spatele pânzelor colorate.

Joaquín Sorolla s-a născut pe data de 27 februarie 1863, în Valencia, Spania, și a părăsit această lume pe data de 10 august 1923, în Madrid, Spania. Sorolla a excelat în realizarea portretelor, a peisajelor, a lucrărilor cu teme sociale sau istorice. Acesta este cunoscut pentru dibăcia cu care alcătuia lucrări cu o componentă natală, pictând chipuri brăzdate de lumina caldă a soarelui.

Astăzi putem admira o parte din lucrările sale la Muzeul Sorolla (deschis în 1932) din Madrid, care, cândva, a fost casa talentatului pictor. Soția artistului, Clotilde Garcia del Castillo, a decis ca, după moartea artistului, să lase creațiile acestuia moștenire culturală publicului spaniol și nu numai. Lucrările lui Sorolla se bucură de un succes imens în întreaga lume, deschizând ochii iubitorilor de artă și, în mod special, celor pasionați de arta impresionistă.

Am avut ocazia, în vara trecută, să vizitez casa pictorului și să mă bucur de fiecare colț ce inspiră aerul tradițional.

În majoritatea picturilor sale,

Sorolla a abordat pata picturală, contrastele, dar și culorile complementare. A adorat nuanțele mării, dovadă fiind tablourile ce o ilustrează în diverse scene, mai calmă sau mai agitată, în funcție de dispoziția sa. Claude Monet l-a numit *pictorul luminii* sau maestrul luminii, denumire ce l-a consacrat în istoria artei.

Devenind un fan al picturii lui Sorolla, am fost inspirată să recreez, la rândul meu, Mar de tormenta, Valencia, adăugând propria-mi pată și personalitate.

Privind tablourile pictorului Joaquín Sorolla, pătrunzi în universul culorii, reușind să dobori barierele griurilor, regăsind albastrul etern al mării

și, totodată, verziul rece care amintește de prospețimea naturii în timpuri ce-ți îngheață privirea. Acesta este Sorolla, un impuls în căutarea armonizării perfecte între natură și suflet, aducând marea și valurile sale lăptoase mai aproape de șevalet, de pensule, de paleta plină de uleiuri uscate, iar vântul sărat usucă spiritul spaniol, captat în pânza lăsată în soare. Orizonturile nesperate se întâlnesc la răscrucea unui bleumarin ce se contopește cu albul spumos al cerului și furtunile se opresc în pânzele cenușii ale vaselor ce plutesc în derizoriu.

Am reușit să înțeleg că fuga pictorului de portrete, într-o perioadă specifică lor,

a dovedit înțelepciunea cu care Sorolla a anticipat o nouă perioadă, mai înfloritoare ca niciodată, reușind să capteze unicitatea europeană ce avea să urmeze, păcălind timpurile învechite ce-i presau gusturile. Pictorul era impresionat de maniera în care trecea timpul și de originalitatea fiecărui moment. „Nu aș fi putut picta deloc dacă ar fi trebuit să pictez mai încet. Fiecare efect este într-atât de efemer, încât trebuie surprins imediat.“

Sper ca Sorolla să continue, prin creațiile sale, să ne transforme în sclavi ai culorii, dependenți de vocea artistică ce ne șoptește prin pânza subțire că toți suntem creatori de frumos.

Dansul fulgilor

Iată câteva gânduri care nu-mi dau pace. După cum banuiesc că ați remarcat din titlu, tot ce urmează să spun mai departe este bazat pe fulgi, pe mișcarea lor. Cu toții îi vedem primăvara când natura se trezește din somnul ei adânc, însă câți dintre noi îi văd cu adevărat? Majoritatea oamenilor nu vede decât niște biluțe pufoase care zboară peste tot într-un mod haotic, însă eu văd lucrurile altfel.

Era o zi caldă de primăvară și, cât vedeai cu ochii, fulgi albi de toate mărimile dansau parcă, într-un balet tăcut, pur, nevăzut. Tocmai ratasem autobuzul și nu era niciun semn că altul ar veni prea curând însă, stând acolo alături de alte cinci persoane ce n-aveau decât grija telefoanelor, am putut să-mi limpezesc mintea și să VĂD cu adevărat. Era ceva sacru, ceva ce mă captiva complet, ceva ce simțeam că-mi era adresat doar mie. Am continuat să privesc, până când zgomotul din jurul meu a început să dispară și să se schimbe, încet-încet, într-o muzică imposibil de descris. Treptat, am simțit cum energia începe să-mi circule prin corp până când n-am mai știut dacă mai trăiam sau nu. Eram oarbă, surdă, mută, nemișcată. Cu toate astea, eu vedeam, auzeam, vorbeam și mă mișcam mai mult ca oricine altcineva. Mă uitam la fulgi, la armonia ce părea o dezordine totală majorității oamenilor și treptat am început să disting forme. Era minunat. Eram martora unui balet extraordinar. În timp ce priveam acest balet, mi-am dat seama de o mulțime de lucruri. Acei fulgi îmi împărtășeau experiențele lor. Atunci am înțeles că maestrul suprem este nimeni, întrucât nimicul este ceva ce noi nu vedem, auzim, simțim, nimicul este ceva atât de greu de înțeles încât și acum oamenii se întrec în a-i găsi o definiție. Nimeni este stăpânul nimicului, iar nimicul este știința și conștiința lui nimeni.

Ana-Maria Radu, XI G

Privind fulgii, am înțeles mai bine oamenii și destinul lor. Destin e atunci când faci ceva ce știi că trebuie să faci, chiar dacă nu știi de ce. Destinul este *legenda personală* a fiecărui om. Fiecare are așa ceva, chiar dacă admite sau nu existența acestuia. Orice om are drumul lui, steaua lui, șansa lui. Ceea ce face el cu toate acestea îi definește existența. Oamenii sunt precum niște bucăți de material divin în corpuri de lut. Acea materie divină suntem noi și tot acea materie divină este destinul nostru.

Destinul și viitorul. Două noțiuni siameze ce sunt aparent inflexibile. Adevărul este că ele sunt precum firele de țesut. Fiecare împletitură și fiecare atingere le poate schimba.

Destinul ți-l faci de multe ori cu mâna ta. Când decizi să nu accepți lucrurile așa cum sunt, când decizi să epatezi în mulțime, când decizi să faci ceva ce poate schimba viitorul se cheamă că-ți faci singur destinul. Cred că așa ar trebui să facem toți. Bune, rele, deciziile trebuie luate, viața - trăită, destinul împlinit. Cu toate acestea, important e să nu uităm de visele noastre. Așa mi-a apărut ideea: pânza lucrurilor este țesută cu firul viselor.

De aceste lucruri și de multe altele mi-am dat seama în timp ce priveam fulgii. Cred că fiecare poate avea acces la acest soi de minune. Tot ce trebuie făcut este limpezirea minții și abandonarea acolo unde fugii și sufletul vă pot duce.

CRONICĂ DRAMATICĂ:

Dumnezeu

se îmbracă
de la
second-hand

Foto: Andrei Turcu, XII A

© ART PH

Dumnezeu se îmbracă de la second-hand

Ionescu Andrada, IX A

După o zi încărcată la liceu, într-o seară friguroasă a lui octombrie, alături de colegii mei de clasă, de doamnele profesoare Stancu Delia și Buzoianu Corina, am luat-o pe străzile întortocheate ale Pieței Rosetti pentru a ajunge la Teatrul Național din București. Înghesuiți la intrarea din Sala Studio, ne-am scos biletele pentru piesa **Dumnezeu se îmbracă de la second-hand**, scrisă de Iulian Margu și regizată de Ion Caramitru. După așteptarea parcă nesfârșită a sunetului celor trei gonguri, piesa a început cel puțin straniu... un jaf petrecut în zilele noastre. Trei decoruri diferite au încheiat un armistițiu în spațiul scenic: unul reînviind atmosfera din timpul războaielor, al doilea - perioada comunismului și al treilea - zilele de astăzi. Cel din timpul războaielor adăpostește trei personaje: pe Dimitrie (Armand Calotă), pe soția acestuia, Elefteria (Teodora Mareș) și pe fata lor, Elena (Teodora Calotă). Acțiunea piesei nu se axează foarte mult pe aceste timpuri, fiind simplă și caracterizată, în mare parte, de alegerea lui Dimitrie, care își vinde pământurile pentru a cumpăra pianul aflat, odată, în posesia lui Chopin. Mai târziu, această parte a lucrării teatrale ne prezintă sentimentele de îngrijorare ale Elefteriei, cu privire la pierderea soțului în război și la responsabilitatea de a o crește singură pe Elena. Interesul crește pe măsură ce aflăm despre dragostea complicată dintre Elena, acum la vârsta de 40 de ani (Fulvia Folosea) și Manole (Eduard Adam). Pianul joacă un rol important în iubirea dintre cei doi, fiind unul dintre motivele pentru care Manole se îndrăgostește de ea. O ascultă, din apartamentul vecin, cântând timp de un an și o lună, de nenumărate ori, fiind fascinat de vocea ei. Într-o seară, Manole face primul pas și îi vorbește Elenei. Constată că iubirea e reciprocă, dar... marea problemă este timpul în care se petrece acțiunea, perioada comunistă

Piesa constituie, în general, un puzzle istoric, ce gravitează în jurul unui pian deținut de trei familii diferite, care au trăit în generații diferite, piesa fiind o sinopsă a istoriei moderne din România.

Diferența de nouă ani dintre cei doi o rușinează pe Elena, care îl pune pe Manole să spargă peretele ce-i despărțea și să construiască o ușă secretă. Aceștia se furișează dintr-o locuință în alta, departe de prejudecățile vecinilor. Într-un final, petrec o seară împreună.

Decorul contemporan este iarăși pus în lumină (la propriu) de jocul lui Lae (Lari Georgescu) și Buză (Dorin Andone), doi hoți „corecți”, care trăiesc de pe o zi pe alta, din jafuri. Ei pătrund prin efracție în casa Scorpiei (Florina Cercel), poreclită astfel de public și de presă, numele ei real, Teodora, fiind permis doar prietenilor foarte apropiați. Lae, printre alte lucruri, descoperă un pian, pe care îl recunoaște imediat: pianul ce a aparținut chiar mamei lui, Elena. Observă inițialele ei pe capacul pianului și hotărăște să-l fure. Buză nu este de acord inițial, însă Lae îl convinge povestindu-i despre moartea tragică a mamei, pe vremea când el era doar un adolescent. Statul a intrat abuziv în posesia pianului și, ulterior, a ajuns la Scorpie. Buză trece la un alt subiect și îi destăinuie „ colegului de serviciu ” despre „împrumutul” său de la cutia milei din biserică și despre cum ar fi auzit-o pe Scorpie când „negocia” cu Dumnezeu; Scorpia ar fi promis bisericii 250.000 €. După ce termină de povestit și de bârfă, cei doi mai cotrobăie prin casă, Lae descoperind un buton secret, prin acționarea căruia cădeau bani din tavan. Tocmai când se pregătesc să plece, cu banii adunați în bagaje, alături de alte lucruri de valoare, Buză și Lae aud

• zgomotul
• ușii deschizându-se, urmat de strigătele Scorpiei și de gărzile ei de corp (Viorel Florea, Andrei Răzvan Călin) care îi prind pe cei doi hoți. Lae își permite să o strige pe Scorpie pe nume, răspunsul ei fiind sarcastic și batjocoritor: „Cine sunteți voi de-mi spuneți Teodora? Ne cunoaștem de undeva?” Lae răspunde fără cugetare cum că ei ar fi Dumnezeu și Sf. Petru. Scorpia râde de ei, ca mai apoi să fie îngrozită când „Sf. Petru” îi amintește de datoria ei la biserică. Aceasta își face cruce, crezându-i și lăsându-i să ia tot din casă. Astfel, Lae ia și pianul și apoi fuge cu Buză. Această parte a fost, de altfel, cea mai amuzantă și mai uimitoare parte a spectacolului. A ridicat sala în picioare și a accentuat sensul operei dramatice a lui Iulian Margu. Scena rotativă a reușit să intersecteze și să combine aceste trei decoruri, printr-un dans al timpului, astfel că acțiunea trecea de la prima scenă la a doua, apoi la a treia și așa mai departe. Pe lângă această scenă, vestimentația personajelor a contribuit la crearea atmosferei specifice fiecărei perioade. Prin toate aceste elemente, piesa *Dumnezeu se îmbracă de la second-hand* a fost una impresionantă, cu actori talentați, realizând o traversare uluitoare a istoriei României din ultimele decenii ale secolului trecut, cu umor fin, puțină ironie și cu o acțiune captivantă.

FAWKES'

Andreea Iordache: Cum v-ați apucat de muzică?

Kirian Lavoisard: Eu voiam să impresionez o fată.

Șerban Hoitan: La fel și Covici, chitaristul nostru. Șerban, tobarul, probabil se plictisea acasă, de Cristi nu știm nimic, iar eu m-am apucat... de ce nu?

A.I.: Cum ați înființat trupa?

Ș.H.: Kirian și Covici s-au cunoscut într-o trupă de black metal, dar n-au fost niciodată la repetiții împreună. Au ieșit din trupă, iar Kirian a înființat altă trupă, de cover-uri Nirvana, cu Șerban și un

prieten, Vlad Ciobanu, numită „Acedia“, după care prietena lui Kirian i-a zis de mine, am vorbit... și cam așa a început trupa, urmând apoi să îl adăugăm pe Cristi.

Alexa Oțet: De ce melodic progressive metal și nu alt stil?

K.L. & S.H.: Pentru că putem! (râsete)

A.I.: Vă e greu să organizați un concert având în vedere că mulți dintre voi sunt minori?

Ș.H.: Nu cred că e vorba de vârstă aici, e mai mult faptul că nimeni nu ne cunoaște și e greu pentru o trupă

Șerban Hoitan, Kirian Lavoisard, Cristi Florea, Andrei Ștefănescu (Covici) și Șerban Smaranda. Sau Fawkes'. Cinci liceeni pentru care muzica a ajuns să însemne mai mult decât o pasiune din adolescență. Foștii membri ai trupei *Acedia*, Kirian (chitară bass) și Șerban (tobe), au decis să-și schimbe radical stilul muzical, să se îndrepte spre ceva nou, complet diferit, trecând de la funk pop la melodic progressive metal, așa cum au declarat și în interviul acordat revistei *Vlăstarul*, în cadrul cercului de chitară al Colegiului Național „Spiru Haret“.

Reporterii: Alexa Oțet (XA) și Andreea Iordache (XC)

necunoscută să organizeze un concert. Cei care se ocupă de concerte nu prea au încredere că vor aduce lume sau că vor face ceva.

A.O.: Cum vă vin idei pentru piese noi? Se întâmplă să aveți conflicte când compuneți?

Ș.H.: Păi, de obicei, vine Covici cu o progresie de 4 acorduri și apoi îl dăm afară și până la urmă cântăm tot ce vrem noi.

K.L.: Cel mai bine cred că lucrăm eu, Cristi și Șerban. Noi suntem singurii care chiar compun.

„Un profesor te poate pune pe un drum, dar până la urmă, toată munca tot o faci tu rășăne.“

A.O.: Când compuneți, mergeți mai mult pe tehnică sau pe emoții?

Ș.H.: Tehnica este foarte importantă, dar și emoția contează. Trebuie să găsești un echilibru între cele două. Sunt chitariști care au tehnică și nu au feeling, dar și chitariști care nu au tehnică, însă au super feeling, gen Tom Morello și Zakk Wylde. Noi încercăm să găsim acel echilibru.

A.O.: Ce mesaj e în spatele melodiei „Mai bine orb“?

Ș.H.: „Mai bine orb“ este balada mea preferată, nu pentru că este a mea, ci pentru că e o piesă adevărată. Este vorba despre iubirea neîmplinită și despre dorința de a rămâne alături de niște persoane... am scris versurile într-un moment mai dubios al vieții mele.

A.I.: Ce momente memorabile aveți ca trupă?

Ș.H.: Concertul de la Vița de Vie, când am furat o sticlă de apă. Sau când am cântat în Moisiil și am primit 100 de lei.

K.L.: Pe care i-am dat pe mici și bere; aia a fost frumos.

A.O.: Ce planuri aveți cu privire la următoarele concerte?

K.L.: Avem un concert de lansare de demo-uri, în Fabrica, pe 19 aprilie. Plănuim să aducem foarte multă lume. Ne pregătim intens.

S.H.: Va fi un spectacol superb. O să mă îmbrac într-o rochie.

A.O.: Ce vreți să transmiteți publicului prin muzica voastră?

Ș.H.: Nu vrem să transmitem un mesaj anume. Vrem să demonstrăm că se poate aduce ceva nou în muzică și că poți scrie versuri cu esență. Mergem foarte mult pe ideea de a cânta cine suntem. Muzica este modul nostru de a ne spune poveștile. Vrem ca lumea să ne cunoască viața și sentimentele doar prin muzica pe care o cântăm.

A.O.: Sunteți mulțumiți de cum evoluează trupa, atât din punctul de vedere al prieteniei dintre voi, cât și referitor la tehnica și calitatea muzicii voastre?

Ș.H.: La început, nefiind obișnuiți unii cu alții, era puțin dubios, dar acum ne simțim ok. Vorbind de piese, dacă prima melodie a

noastră, „Legiune“, e o progresie de 4-5 acorduri, acum, ajungând la „Seceta și Dante“, pe care o să o ascultați live la concert, pe 19 aprilie, se poate observa diferența.

K.L.: Am ajuns să fim prieteni chiar foarte buni, ne înțelegem bine, de când ieșim împreună nu mai avem absolut niciun stress unul cu celălalt

Ș.H.: Ne-am împrietenit și cu părinții noștri. Asta e pentru tatăl lui Șerban, domnul George Smaranda: lăsați-l la repetiții, vă rugăm!

A.I.: Ce mesaj aveți pentru cei care vor să se apuce de muzică și să-și formeze o trupă?

K.L.: Dacă ești basist, nu cânta cu pana!

Ș.H.: Nu vă lăsați. Încercați să aduceți ceva nou în muzică și nu vă luați după niște reguli.

K.L.: Repetați în fiecare zi. Nu e nevoie neapărat de un profesor, poți face orice și singur.

Ș.H.: Un profesor te poate pune pe un drum, dar până la urmă, toată munca tot a ta rămâne.

Dacă vreți să va apucați de chitară: chitară clasică.

| IT & GAMING |

VOLUME

RE
VI
EW

Ioana Badea, 11E

Nu cred că ar fi indicat să spun că mă consider o persoană deosebit de pașnică în timp ce mă joc, având în vedere modul în care unele titluri mă scot din sărite mult mai repede decât ar trebui. Bine, nici chiar atât de rău, dar, ca de sfârșit de școală, bineînțeles că nu se poate să nu dau peste scenariul meu preferat, în care jocul parcă se amuză pe seama mea până îmi dau seama ce am de făcut. Așa am descoperit „Volume“, joc relativ nou apărut pe piață, cu care mi-am petrecut câteva ore bune apăsând frenetic pe mouse și pe tastatură, întrebându-mă de ce unele mișcări absolut logice nu sunt adecvate ilogicii din „Volume“. Aparent, bunul simț nu își are locul peste tot.

Daaar! Poate ar fi mai bine să încep cu începutul, în loc să mă plâng fără a oferi un context clar. „Volume“ este un *stealth-action game*, cu mecanici rudimentare, fără prea mari pretenții grafice, dar care garantează dureri de degete și creiere sucite până înveți cu ce se mănâncă. Ecranul de joc nu este deosebit de șlefuit sau cizelat, scopul lui „Volume“ fiind departe de a impresiona prin efecte speciale (care *sunt sublime, dar lipsesc cu desăvârșire*). Totuși, diversitatea soluțiilor și a obiectelor ajutătoare pe care le avem la fiecare nivel nu este de lepădat, ci chiar devine un punct forte, demn de luat în seamă. Jucătorul este aruncat la fiecare nivel într-o cameră închisă, care aduce a birou anost și întortocheat din clădirea unei multinaționale, de unde trebuie să colecteze diverse lucruri pentru a trece la următoarea etapă. Conceptul este simplu și plăcut, și, deși poate am părut mult prea drastică în aprecierea dificultății, nivelurile nu sunt imposibile, ci mai degrabă o provocare bine venită.

Jucătorul îl controlează pe Robert Locksley, un personaj conturat vag și cu ambiții de justițiar într-o lume puternic coruptă de mediul virtual. Omulețul cu mască luminoasă este un maestru într-ale ascunsului după uși, prelinsului pe lângă pereți și evitarea paznicilor care arată ca niște mari origami înarmați, făcându-mă să mă întreb dacă

nu cumva ar fi mai ușor să trec prin ziduri decât să parcurg întreg traseul până la atingerea obiectivului meu. Cu siguranță ar fi. Puțin haotic și dezorganizat, scenariul pare a fi un manifest palid la expansiunea corporatistă, fără a ne încărca cu doctrine greoaie și idei fără rezultate palpabile.

Experiența pe care „Volume“ ne-o oferă este una desprinsă parcă dintr-un joc de Pac-man văzut prin camerele de luat vederi ale unei instituții în care angajații se plictisesc și își găsesc alte lucruri de făcut. Nivelurile sunt complexe, chiar și dacă design-ul lor pare simplist, noi și noi elemente apar cu cât avansăm în poveste. Poate nu excelează în privința logicii și nu prea are mult sens la început, dar „Volume“ reușește să acapareze pe oricine, momentul în care treceți la un alt nivel devenind foarte mulțumitor. Dar... stați liniștiți, este foarte bun și în cazul în care doriți să vă schimbați tastatura, pentru că, mai mult ca sigur, va fi „mângâiată“ forțat atunci când nu vă iese ceva... Asta este doar ca avertizare, deși nu este neapărată nevoie să fie luată în serios, ca la alte jocuri pe care vi le-am mai recomandat.

Desen de: Ioana Badea, 11E

Firoiu Claudiu, X A

Unul dintre cele mai anticipate jocuri ale anului trecut a fost GTA V care, la lansarea din toamna lui 2013, a primit ovații, fiind declarat de majoritatea publicațiilor de gaming jocul anului. Acum, la mai bine de un an, acest joc este portat pe platformele next-gen (xbox one și playstation4) și, bineînțeles, bătrânul PC. Așa că m-am hotărât să scriu un review cu ocazia apariției lui pe cea mai populară platformă. Deci, este GTA 5 un joc de primă mână sau unul cu un marketing foarte bun? Rămâne de văzut.

Imagini: <http://www.igta5.com>

Să începem cu povestea. Pentru prima dată în istoria francizei, tu nu controlezi unul, ci 3 personaje. Primul cu care vei avea de-a face este Michael, un fost spărgător de bănci, acum aflat într-un program guvernamental de protecție a martorilor și aflat în conflict cu familia sa. Franklin este băiatul de cartier, nemulțumit de condiția lui, care încearcă cu orice preț să reușească în viață (chiar dacă asta înseamnă să participe la unele acțiuni „necurate”). Ultimul este Trevor, un tip pe care trebuie să-l ocolești, aflat și el în așa numita “mid-life crisis” (de asemenea, ieșirile sale pseudo-nebunești vor face deliciul jucătorului). Dintre toate cele trei personaje, Michael mi s-a părut cel mai reușit. Atitudinea sa când pasivă, când agresivă, uneori puțin zeflemitoare, reprezintă un omagiu adus fimelor cu mafioți precum **Godfather** sau **Casino**. Monologurile sale despre societatea în care trăiește și problemele familiale vor contura aspectul de autentic și realist. Povestea în sine este una grozavă, plină de răsturnări de situație și momente neașteptate, destinele celor trei întretându-se, constituind o narațiune pe care demult n-am mai experimentat-o. Într-un cuvânt, povestea este DEBORDANTĂ, constituind o amplă satiră a societății americane (de exemplu, în joc este prezentă o rețea socială asemănătoare Facebook-ului, numai că aceasta se numește *life invader*). Povestea merită încercată și, de aceea, nu dezvălui foarte multe, preferând să trec mai departe (nu dați *Skip* la filmulețe!!!).

Cred că gameplay-ul este cea mai căutată secțiune a review-ului, deci nu vă voi lăsa în suspans. Orașul în care se desfășoară jocul este pur și simplu GENIAL. De la vânzătorii care încearcă să-ți toarne pe gât un energizant, până la cartierele rău famate, pline de tipi dubioși, orașul este plin de viață și de lucruri cu care jucătorul poate interacționa. Los Santos-ul, cu tot cu periferiile lui, ocupă un spațiu imens, în care oricine se poate desfășura fără nicio graniță. După două ore de joc, găsisem un sat în deșert, deci cât de *awesome* poate să fie jocul ăsta. Pentru a explora în totalitate harta, jucătorul va avea nevoie de 7-8 ore doar pentru *free roaming* (excluzând misiunile și sidequest-urile). Pe scurt, orașul contribuie activ la realizarea firului narativ, fiind plin de activități și NPC-uri diferite unele de celalalte.

Un alt aspect important al acestei serii sunt vehiculele. Spun, cu mâna pe inimă, că acestea sunt pur și simplu extraordinare, de la manevrabilitate până la varietatea lor. În plus, le poți customiza. În concluzie, gameplay-ul este piesa de rezistență a acestui joc, cu o lume vie, mecanici de joc mult mai rafinate și o varietate de mașini; jocul pur și simplu strălucește la acest capitol.

Trecem la grafică și sunet. Din trailerele prezentate, GTA V arată excelent pe PC și next-gen. Expresiile faciale sunt mult îmbunătățite, iar paleta de culori mai estompată (în sensul bun) decât curcubeul grețos folosit în varianta last-gen. Vocile sunt foarte bine realizate, actorul care interpretează vocea lui Trevor având o prestație over the top. Bine, poate acest lucru se datorează faptului că fiecare NPC a fost interpretat de către un actor diferit. În cele mai bune momente, replicile sunt inteligente și pline de subtilități adresate societății, dar sunt și momente în care acestea sunt anoste și îți lasă impresia că sunt acolo de umplutură.

Concluzii. GTA V este un joc care merită încercat, fie că vrei să înfăptuiești un măcel specific GTA sau ești în căutarea unei povești bune și a unui gameplay rafinat.

Călătorie în timp via horoscop

-aprilie-mai, 2016-

Adina Mitroi, clasa a XI-a G

Berbec

Nicolae CIORĂNESCU (1922),
matematician, autorul lucrării
Tratat de matematici speciale

În luna aprilie, relația cu prietenul/a merge excelent. Tot aranjamentul astral indică asta (Venus și Soarele sunt în zodia ta). Se anunță ceva nori la sfârșitul lunii mai. La școală, se prefigurează realizări (deci ești bun/ă de cinstel!). Vor exista și momente când o să ai senzația că muncești cam dezorganizat sau că nu înaintezi suficient de repede.

Rac

Constantin NOICA (1928),
filozof, membru post-mortem al
Academiei Române, autorul lucrării
*Spiritul românesc la cumpătul
vremii. Șase maladii ale spiritului*

Situația e cam... statică în plan sentimental. Este vorba despre puțină libertate în cuplu: faci mai mult ceea trebuie decât ceea ce vrei. Începând cu data de 27 mai, se anunță dragoste cu năbădăi la orizont. La școală, în aprilie, te așteaptă săptămâni de trudă, cu ore suplimentare, sarcini dificile, urgențe, atmosferă apăsătoare și felurite complicații. După 9 mai, atmosfera se detensionează.

Leu

Nicolae STEINHARDT (1929),
filozof, autorul cărții *Jurnalul
fericirii*

Marte și Saturn în casa dragostei. Și cu asta am spus tot: zburcium, agitație, tensiuni. Dacă întâlnești acum pe cineva, nu o să țină mult. Știm că nu te prea încântă, dar astrele au hotărât ca, în luna aprilie, să favorizeze munca intelectuală. Atenție la cum îți cheltuiești alocația/bursa!!! După data de 9 mai, pot intra mai mulți bani în buzunarul tău decât în mod obișnuit.

Taur

Ioan-Victor BRUCKNER
(1961), doctor, om politic
român, fost ministru

Mda, nu negăm că ai avut și perioade mai bune în relația ta afectivă. Poți să faci față cu bine dacă gândești cât mai rațional sau dacă îți orientezi energiile către alte sfere de interes. Hai să te încurajăm: se spune că taurii au, de felul lor, o porție sănătoasă de noroc în dragoste. Începând cu data de 9 mai, se observă îmbunătățiri semnificative în plan sentimental.

Gemeni

Mihai-Dan CARAMIHAI
(1978),
profesor universitar

Cu Saturn și Marte în casa cuplului, puțin probabil să te bucuri de liniște alături de ființa dragă. În plan sentimental, luna aprilie se caracterizează prin: răceală, îndepărtare, rigiditate, blocaj, obstacole, tensiuni, provocări, stres și chiar conflicte. După data de 9 mai, atmosfera se înseninează. Să știi că nici la școală lucrurile nu stau mai bine. Sfatul nostru: stai departe de toate, căci „ce e val, ca valul trece”.

Fecioară

Andrei PLEȘU (1966), scriitor și
eseist român, estetician și istoric al artei,
stilist al limbii române, autor al lucrării
Despre îngeri

Deși îl ai pe Jupiter în casa cuplului, nu știu cum se face că te complaci în fel de fel de situații obscure: ba persoana nu e potrivită, ba relația e confuză. La școală, se întrevide oportunitatea unei excursii/ a unei călătorii. În luna mai, zilele de 10,11 și 12 sunt aspectate pozitiv mai ales în ceea ce privește atitudinea ta expansivă. Caută să te menții astfel, ai numai de câștigat!

Balanță

Nicolae-Șerban TANAȘOCA (1959), filolog și istoric român, autorul lucrării *Bizanțul și românii*

Contextul astral sugerează că, până pe data de 17 aprilie, toate bune și frumoase cu prietenul/a, deoarece casa cuplului este traversată de Soare și de Venus. Începând cu ziua amintită, Marte, stăpânul acestei case, începe să retrogradeze, încurcând ițele și răscolind probleme mai vechi.

Săgetător

Dan A. LĂZĂRESCU (1937), scriitor, traducător de limbă engleză și om politic român, fost deținut politic în perioada comunistă

Dacă ești implicat/ă într-o relație de lungă durată, s-ar putea să apară unele nemulțumiri deoarece simți că-ți este știrbită libertatea. Nu este exclus să cunoști pe cineva cu care să începi o nouă relație. La școală, ești foarte solicitat/ă: e nevoie de efort intelectual susținut pentru a-ți atinge obiectivele.

Pești

Mircea ELIADE (1925), filozof, scriitor, autorul lucrării *Tratat de istorie a religiilor*

Până în septembrie, 2016, totul merge bine în relația cu prietenul/a, deoarece Jupiter tronează în casa cuplului. Nu același lucru se poate spune despre activitatea ta la școală. Cu Marte și Saturn în casa carierei, ai parte de conflicte, apar obstacole, întârzieri în rezolvarea sarcinilor. Abia în luna mai se întrevede o schimbare.

Scorpion

Dan BERINDEI (1941), istoric, autorul lucrării *Românii și Europa în perioadele premodernă și modernă*

Pentru că Mercur staționează, până prin 22 mai, în casa cuplului, va trebui să fii atent/ă la modul în care comunică cu cel/cea de lângă tine. O vorbă poate duce la apropiere sau la răceală. Nu e exclus să te îndrăgostești de un coleg/colegă. La școală se anunță numai vești bune: Soarele și Venus sunt în casa muncii.

Capricorn

George LITARCZEK (1944), medic, întemeietorul școlii medicale de anestezie din România

În luna aprilie, pe de-o parte, îți dorești siguranță emoțională și confort; pe de alta, nici ideea unui flirt nu ți se pare absurdă. În zilele de 13 și 14 mai se întrevăd niște tensiuni în relația cu cel/cea de lângă tine. După 22 mai, veți fi pe aceeași lungime de undă. La școală, nimic nou: vei continua proiectele/activitățile deja începute.

Vărsător

Petru CREȚIA (1945), profesor de limba greacă, editor al lui Platon, eminescolog, filosof, eseist și traducător român, autor al lucrării *Epos și logos*

În luna aprilie, este multă agitație în casa cuplului. Drumurile și comunicarea influențează cele mai semnificative evenimente ale lunii. S-ar putea să fie vorba de întâlniri sau plimbări romantice, de scurte escapade în doi prin împrejurimi. La școală, desi ești acum pe calea cea bună, se întrevăd complicații. Spre mijlocul lunii mai, aceste ițe se vor descurca.

PROIECT SPIRU

... și în acest an, Concursul Național de Informatică „Adolescent Grigore Moisil”, ediția a II-a, organizat de Colegiul Național „Spiru Haret”, s-a bucurat de prezența a peste 100 de elevi din toată țara. De apreciat e faptul că echipa s-a străduit să atragă fonduri, beneficiind astfel de sponsorizări din partea următoarelor firme: SIVCO, Fundația E-MAG, QUALITANCE (software consultancy), RODL&PARTNER și InfoARENA.

CERCUL DE CHITARĂ

... ședințele Cercului de chitară din Spiru se desfășoară neconținut? În fiecare sâmbătă, începând cu orele 13.00, chitariștii noștri muncesc din greu. Au pus la punct *legato* 4, iar acum se lucrează intens la 5. În curând vor pune la punct creațiile proprii. „Maeștri de ceremonii”, în acest an, au fost PARASCHIV ANDREI (X A) și ȘAMANU RĂZVAN (XI D).

BASCHET

... echipa de baschet a liceului nostru a ocupat Locul al II-lea, **în formație incompletă**, în competiția Cupa Municipiului București? Ei au jucat, în finală, cu echipa Colegiului Național „Aurel Vlaicu”, care evoluează în Liga Națională U18.

BIBLIOTECA

... în continuare, biblioteca liceului nostru funcționează numai datorită voluntariatului unor elevi? Și funcționează bine. Există peste 160 de fișe de bibliotecă, ceea ce înseamnă peste 160 de cititori activi ai bibliotecii noastre. Elevii-bibliotecari îndeplinesc următoarele sarcini: înregistrează nou-veniții, țin evidența cărților împrumutate, inventariază, când e cazul, și propun cărți spre achiziționare.

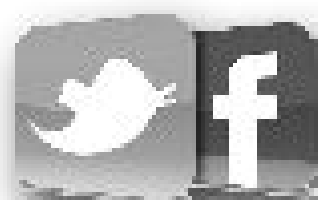
SIVCO
Project: Progress

Rödl & Partner

FUNDAȚIA E-MAG

QUALITANCE
software consultancy

Foto: Andrei Tur

Vrei să te implici în viața revistei?

vlastarul@yahoo.com

CONCURS PENTRU ȘAHIȘTII DIN SPIRU !

Continuând o tradiție mai veche în revista „Vlastarul”, echipa de redacție vă va propune două probleme. Primul care trimite rezolvările la redacția revistei, va propune o problemă în numărul viitor. Succes!

Negrul mută și dă mat în 4 mutări.

Albul mută și dă mat în 4 mutări.

